

ရွှေထီးမိုး စာပေတိုက်

ပြာနန်းချို

©
ဆားတက္ကသိုလ်

နှစ်ပက်လှ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ် မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၂၁/၂၀၀၃ (၇)
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၆၀/၂၀၀၃ (၅)
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃၊ စက်တင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ဖြူနှင်းမေ (မြလွန်းချိုစာပေ)
အမှတ် (၄၄)၊ ပထဝီ (၀)၊ ၉၁ လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်။
- အဖွဲ့နှင့်အတွင်းပုံနှိပ်တိုက် - ဦးမောင်မောင်လွင် (ကဝိရတနာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဓမ္မာပုံနှိပ်ရေးအဖွဲ့ - ကိုယ်သီး (Modern Electronic Art)
- အသုံးပြု (Soft ware) - (Adobe Photoshop)
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၅၀ ကျပ်
- စီမံသူ - မောင်မောင်ပြေသိက် (ရွှေထီးမိုးစာပေ)

ရွှေထီးမိုး စာပေ

အမှတ် ၁၇၇၊ (ဒုတိယထမ်း)၊ ၁၇ လမ်း၊
ဖုန်း-၆၄၁၃၇၄
ဖုန်း-၂၁၂၀၆၆ လိင်ခွဲ - ၂၄၈

မြလွန်းချို (ဆေးတက္ကသိုလ်)

နေသားထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ထီးမိုးပေးသူတစ်ယောက်အကြောင်း
 - ၂။ ညီမျှခြင်းတစ်ခုရဲ့စာပေ
 - ၃။ နောင်ကြီးများနှင့်ချစ်ခြင်း
 - ၄။ အိပ်မက်ပန်ဆင်းရှင်
 - ၅။ မှန်အိမ်ကြည်ရဲ့မီးစာ
 - ၆။ အနားမဲ့သမုဒ္ဒရာ
 - ၇။ နံရံခြားသောချစ်ခြင်းများအကြောင်း
 - ၈။ အဆိပ်ဖြင့်ရက်လုပ်သောပန်း
 - ၉။ အစိမ်းရောင်များ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ
 - ၁၀။ ဈေးနေ့တဲ့မြစ်
 - ၁၁။ နှလုံးသွေးဖြင့်သွန်းလုပ်သော
 - ၁၂။ နောင်ဖွဲ့ကျွမ်းရစ်
 - ၁၃။ တိမ်ညိုတွေခါးတဲ့ည
 - ၁၄။ တယောသံမြစ်တစ်စင်းရဲ့ရှင်ခွင်ရှိုက်သံ
- ယခု
- ၁၅။ နှစ်ပတ်လှ

အထူးကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

ဤစာအုပ်ပါ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်သော အမြင်များ၊ ရောဂါများနှင့် ကုထုံးများကို ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)မှ ဆရာ/ဆရာမများ၏ ကျေးဇူးမပါဘဲ ကျွန်မဘယ်လိုမှ မသိနိုင်၊ မကျွမ်းကျင်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ဆေးပညာအသိဉာဏ်ကို သင်ကြားပေးသည့် ဆေး(၂)မှ ဆရာ/ဆရာမများ၊ မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံကြီးနှင့် သင်္ကန်းကျွန်းစံပြ သင်ကြားရေးဆေးရုံကြီးမှ ဆရာကြီး/ဆရာမကြီးများ၊ မြင်ဆရာများဖြစ်သော အသည်းအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးခင်မောင်ဝင်း၊ အစာအိမ်နှင့် အူလမ်းကြောင်း အသည်းအထူးကုဆရာ

ဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးသိန်းမြင့်၊ သင်ဆရာများဖြစ်သော အစာအိမ်နှင့် အူလမ်းကြောင်း ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးကြည်စိုး၊ အထွေထွေရောဂါကုသမားတော်ကြီး ဆရာကြီးဦးချစ်စိုး (Rheumatologist) တို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။ ဒေါက်တာဘားနဒီနှင့် ဒေါက်တာစံလင်းတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်

တပည့်-မြလွန်းချို (IM II)

တက္ကသိုလ်မြည်နေသော တွန်းလှည်းသံသည် သူမကို သူနှင့် အဝေးဆုံးကို ပို့လိုက်သလိုရှိသည်။
အနီးမှာရှိနေရက်နဲ့ သူမဟာ အဝေးဆုံးကို ရောက်တတ်နေခဲ့ပြီပဲ။ ခုချိန်မှာ အလိုချင်ဆုံးသည် ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။
အိမ်ထောင်ရေးသည် သူမအတွက်တော့ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပင် တည်း။

“ပင်မြင့်စံ”

ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းနိုင်ဆဲဖြစ်သော သူမနှုတ်ခမ်းတို့ဆီက
ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့စကား ထွက်လာခဲ့ပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်း... မိန်းမဆိုတာ အသာစီးလိုချင်ကြတာချည်းပါပဲ၊
အနစ်နာခံဖို့၊ ပေးဆပ်ဖို့ဆိုတာ သူတို့မလုပ်နိုင်ကြဘူးပဲ။

သူသည် ဒေါသဖြင့် အသက်ကိုခဲခဲ့ယဉ်းယဉ်း ရှူသွင်းနေရ
သည်။ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သူ့အတွက်တော့ ငရဲတစ်ခုပါပဲလား။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်နေရက်ကနေ စိတ်နာနေသောသူ
သည် ငရဲနှင့်တူသော အိမ်ထောင်ရေးကို သူ့ဘဝထဲမှ စတုတ္ထစုတ်
တစ်ရွက်လို စွန့်ပစ်ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ချင်သည်။

“တနိုင်းခ”

သူလှမ်းမခေါ်ရက်ခဲ့သော နွဲထဲမှမိန်းမသည် သူ့ငယ်
ချစ်ဦးဖြစ်နေခဲ့သည့်အတွက်တော့ သူ့ဥပေက္ခာ မပြုရက်နိုင်တာ
ဆန်းသလား။

သူသည် အခြေအနေတွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်
ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရုတ်တစ်ရက်
ဝင်လာခဲ့သော အတွေးမှာ သူ့သာဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖြစ်နေ
ခဲ့မယ်... သူ့ဇနီးကလည်း ငယ်ချစ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူ့ကိုကွာ
ရှင်းခွင့်တောင်းလာခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာပါလိမ့်။

အတွေးဖြင့် သူသည်ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်လာကာ
ချွေးစေးတွေပြန်လာသည်။

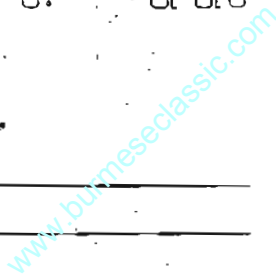
“ဒေါက်တာခွန်သင်စာ”

အခန်း (၁)

သွေးပုလင်းမှ သွေးစက်တို့သည် ပိုက်သေးသေးမျှင်မျှင်ထဲမှ တစ်ဆင့် လူနာကိုယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေကြသည်။ ဒေါက်တာခွန်သင် ဇာသည် လူနာအခြေအနေစိတ်ချသွားရပြီဖြစ်သော်လည်း ခုတင်ညာ ဘက်တွင် ခဏမတ်တပ်ရပ်ကာ ဆံပင်တွေဖုတ်ရုံဖြစ်နေပေမယ့် အလှ မပျက်သေးသော ပင်မြင့်စံကို သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ လှမ်းကြည့်မိ ခိုက် ပင်မြင့်စံက လှမ်းအကြည့်နှင့်ဆုံသွားသဖြင့် အားပေးပြုံး ပြုံးပြ လိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့”

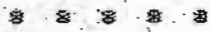
“ခွန်သင်... နင့်ဂျူတီပြီးပြီလား...”

“ဟေ့အေး... ငါဒီတစ်ညလုံး ရှိနေမှာပါ”

သူ့က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တာဝန်ကျအခန်းထဲသို့ ပြန်လာစဉ် ဒေါက်တာ၏ အတွေးတို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျှက် ပါလာကြသည်။

သာလာဆီးမီးယားရောဂါသည်တစ်ယောက်ကို စံဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ပါလိမ့်။ စုံလို တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ အသက်ဆက်လို သော နားလည်ရခက်သည့် မိန်းမဟာ ဘာကြောင့် ဒေါသလည်းကြီး သော၊ ရောဂါသည်လည်းဖြစ်သော ဒီလူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ပါလိမ့်။

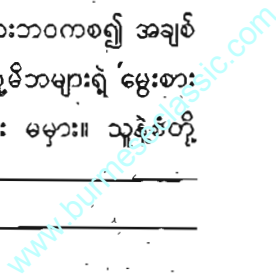

လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဘဝတွင် ဘာဝန်ယူရသော အလုပ်သည် အင်မတန်များပြားလှရကား ခုလိုခဏနားနေချိန်မှာမှ စာဖတ်ခွင့်ရလေသည်။ ဆေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်လှန်လိုက်စဉ် စုံမျက်နှာသည် ထင်ထင်ရှားရှားအာရုံတွင် ပြက်ထင်လာသည်။

ဟာ...စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ကွ...စံဟာသူများဇနီးဖြစ်နေပြီ...။

ဒေါက်တာသည် ဆေးစာအုပ်ကို ခဏချကာ ရေဘူးအဖုံးဖွင့်၍ ရေမော့သောက်လိုက်သည်။ သို့သော် စုံမျက်နှာက အာရုံထဲမှ ပျောက် မသွား...။

စံနှင့်သူသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကစ၍ အချစ် ကြီးချစ်ခဲ့ကြသူများမဟုတ်ပါလော။ စံသည် သူမိဘများရဲ့ မွေးစား သမီး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ညီမလေးဆိုလည်း မမှား။ သူနဲ့အတူ

တွဲတွဲခဲ့ကြတာ ခုဆိုငါးနှစ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ စံကိုပြန်တွေ့ရတာ ဆေးရုံတွင် လူမှာရှင်အနေနဲ့ဖြစ်သည်။ ကေစံကိုကြည့်လိုက်တော့ သာလာဆီးမီး ယာနဲ့ အသည်းခြောက်ရောဂါ။ ရှားပါးလှတဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ရောဂါနဲ့ အရက် သောက်၍ဖြစ်တဲ့ရောဂါ။ မွေးရာပါ သွေးသွင်းကုသခံရတဲ့ ရောဂါရှင် ကို တွေ့စမှာပင် သူတော်တော်စိတ်ရှည်ရှည်ထားရသည်။

အောက်လိုက်ငေါက်လိုက် ကြိမ်းလိုက်နဲ့ စံ့ကို သူတော်တော် သနားသွားရသည်။

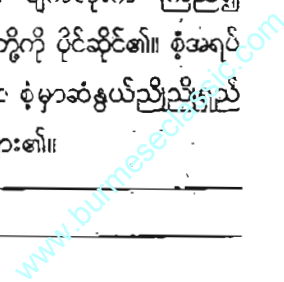

“စံကြီးလာရင် ခွန်သင်က ယူမှာလား...”

“အင်းပေါ့...စံသာ ခွန်သင်ကငွေပြီး ဘယ်ယောက်ျားမှ စိတ် မဝင်စားဘူးနော်”

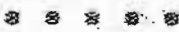
သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော စံသည် ပွေ့ရှုပ်တတ်ခဲ့သည်။ စံမှ အသည်းနှလုံးရှိပါလေစေဟု ယူဆရအောင် စံသည် မိန်းကလေးတန် မယ့် ပွေ့ရှုပ်တတ်ခဲ့သည်။

စံသည် လှ၏။ မျက်နှာကကြည်၏။ မျက်လုံးက ကြည်၍ တောက်နေကာ မျက်တောင်ရှည်ရှည်စင်းစင်းတို့ကို ပိုင်ဆိုင်၏။ စံ့အရပ် သည် ရှည်လျား၍ခန္ဓာကိုယ်က သွယ်လျက်က စုံမှာဆံ့ရွယ်ညိုညိုရှိသည် ရှည်တွေသည် အေးအေးအထိ ရှည်လျား၏။

ဒီလိုလူတဲ့ခံကို အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ကောင်
လေးတွေ အရူးအမူးဝိုင်းကြိုက်ကြတာ သူ ဝန်တိုတတ်ခဲ့သည်။
စက်ဘီးနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ကျောင်းသွားလျှင် ဆားမှယှဉ်လိုက်လာ
တတ်တဲ့ကောင်တွေကို သူနည်းနည်းမှ ကြည့်မရခဲ့ချေ။

စံကတော့ မျက်နှာလေးတမော့မော့နဲ့ သဘောကျနေပုံ၊ စံသည်
အလှတွင် ယစ်မူးခုံမင်၍ ထိုအလှကို ကောင်းစွာအသုံးမချတတ်ခဲ့
သောအိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စံမှာ ရူပဟူသော စန်းရှိုပြီး အရည်
အချင်းကား ကင်းမဲ့လှ၏။ စံသည် စိုခိုတွယ်တာတတ်သော နွယ်ပင်
ကလေးနဲ့တူသည်။

ပထမဆုံး စံသည် ကိုကိုမျက်လုံးများစင်း၍ အိပ်ပျော်သွားသည်
အထိ စောင့်ရပေမည်။ အိပ်သွားရင်တော့ ကိုကို့ရဲ့ စိတ်တွေခဏအေး
ချမ်းသွားမှာပါ။ စံကတော့ ပူနေရတုန်း၊ ဒေါသတွေနဲ့အတူ ကိုကိုနီး
မလာရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။

ဘုရား...ဘုရား...။

စံမှာ ဘာလို့ ဒီလောက်စုတ်ပဲ့တဲ့၊ ညစ်ပတ်တဲ့ စိတ်ဝင်လာရပါ
လိမ့်။

ကန်တော့...ကန်တော့...။

စံသည် ကိုကိုအိပ်သွားတာ သေချာလားသိရအောင် နှုတ်ခမ်းပေါ်
အသာလေးလက်ညှိုးတစ်ချောင်း တင်လိုက်သည်။ ကိုကိုမလှုပ်။
သေချာပြီပေါ့။

“ဒေါ်ဒေါ် ခဏစောင့်ကြည့်ဦးနော်...စံ သူငယ်ချင်းနဲ့ သွားတွေ
ဦးမယ်”

“ဟို ဆရာဝန်လေးလား...”

“ဟုတ်တယ်”

ကိုကိုအော်သည် ကိုကိုလိုမဟုတ်ချေ။ ရှိအသည်။ စုံကိုခေါင်းညိတ်ပြတာနဲ့ စံသည်ခွန်သင့်အခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

ခွန်သင်ကတော့ မေးခွန်းတွေနှင့် စုံကိုစောင့်နေမှာပင်။

စုံကို ခွန်သင်က ဘယ်တော့မှ နားလည်ခဲ့သူမဟုတ်တော့ စုံရဲ့ ဒုက္ခကိုလည်း ခွန်သင်သိချင်မှသိမည်။ စံသည် အသည်းအသက်ထက် ချစ်ရသူကို ဘယ်တော့မှလေးနက်စွာ မချစ်ခဲ့သည့်ပုံစံဖြင့် တစ်သက်လုံးဖုံးကွယ်ထားသမျှ ယခုလည်း ရှေ့ဆက်ဟန်ဆောင်ရပေဦးမည်။

စံဟာ ငွေထက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို မက်ခဲ့သည်။ ဦးတန်းခင်းခရဲကတော်ဘဝကို မက်ခဲ့သည်။

အဲဒါတွေထက် စံမက်မောခဲ့သောအရာမှာ ခွန်သင်ပေးခဲ့သော စုံနားရွက်အပေါ်ဘက် အပေါက်မှာဝတ်ထားသော စိန့်ပွင့်သေးသေးကလေးဖြစ်ကြောင်း ခွန်သင်ဘယ်တော့မှ မသိစေရ။

အို...ခွန်သင်မှမဟုတ်...၊ မေမေလည်း မသိစေရပါ။

ဖေဖေလည်း မသိစေရပါ။

စံဟာ ခွန်သင်ကို ဘယ်တော့မှ နောက်တစ်ကြိမ် အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ဟုမေ့ထံ ပေးခဲ့သောကတိကို စုံအသည်းနှလုံးနှင့် လဲလှယ်ပြီး စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မည်။

တံခါးပွင့်လာသည်နှင့် ကြည်လင်သော မျက်လုံးတစ်ဘက်က အရင်ပေါ်လာသည်။ ဒေါက်တာသည် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဝင်ခဲ့ဖို့ အချက်ပြလိုက်သည်။

“ခွန်သင်...ထမင်းစားပြီးပြီလား...”

“စံ...အရေးမပါတာတွေ မပြောဘဲနေလို့ မရဘူးလား”

စံ ခေါင်းငုံ့ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ဒီလိုဆို ခွန်သင်မေးချင်တာ ပြောချင်တာ ကိုကိုအကြောင်းပဲပေါ့။ စံတစ်ခြား အကြောင်းတွေကို ပြုံးနေရင်း ပြောနေနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုအကြောင်းကို စံပြုံးနေရက်က မပြောနိုင်။

အို...ကိုကိုကို စံဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ခွန်သင်မမေးပါစေနဲ့။ စံလည်း မဖြေပါရစေနဲ့။ သို့သော် စုံဆုတောင်းမပြည့်ပါ။ ခွန်သင်သည် စုံကိုမျက်လုံးများမှစင်းကာ ကြည့်ရှင်ကနေ...

“ဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ကျသွားတာလဲ... စံ” ဟု စတင်မေးမြန်းသည်။

ဒီမေးခွန်းကို ဖြေဖို့တော့ စုံအတွက် သိပ်မခက်ခဲ့ပါ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ”

သူသည် နှုမ္မာတသစ္စာဖြင့် အိမ်ထောင်စုတပ်သပ်လိုက်မိသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကမှ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို ပူပင်သောကတွေနဲ့ စီးနေတဲ့ပုံပေါက်နေတာ ကံမကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ ပြယုဂ်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရောဂါသည်တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ စံလက်ထပ်ခဲ့ရပါလိမ့်။

“သူ့ကို ဘာလို့လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ စံ”

ဤမေးခွန်းကို စံမဖြေချင်ပေ။

စုံမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ တနင့်တပိုးကြီးနဲ့ ကိုကိုကို လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုနဲ့စံသည် သေသည်အထိ မိသားစု ဘဝတစ်ခုတည်း ဆောက်ကြမယ်။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ စံ ဒီလိုမျှော်လင့်ခဲ့တာပဲ။

ကိုကိုကို အိပ်ရာထဲ လဲသွားမယ့်လူမမာတစ်ယောက်အဖြစ် စံ ဘယ်တုန်းကမှ ယောင့်ရှိမျှ မတွေးဘူး။ ကိုကိုက စုံထက်အသက်လည်းကြီးတယ်။ စုံကို အလိုလိုက်မယ်။ နားလည်မယ်။ ပြီးတော့ စုံကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အသက်ထက်ဆိုး ကြင်နာလိမ့်မယ်။

ဒီလိုလည်း စံ အိမ်မက်မက်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အိမ်မက်သည် ခဏပဲ။ အိပ်ရင်နဲ့ မက်သလိုပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ကယ့်ဘဝထဲပြန်ရောက်လာရသလိုပဲ။ စံလည်း ဝန်းခနဲ အဖြစ်အပျက်ဆိုးဆိုးတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲ။ စုံမှာ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိ။

စံတစ်ယောက်တည်း သောကကိုလွယ်၍ ညတွေကိုရင်ဆိုင်ရသည်။ နေ့တွေကို ကျော်ဖြတ်ရသည်။

ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသော လူတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်တနင့်တပိုးကြီးဖြင့် လက်ထပ်မိသောစံသည် ပင့်မြင့်မှာမစဲဘဲ ခွေးကတက်မှာ စံရတဲ့အဖြစ်ဆိုနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးမိခဲ့လေသည်။ စုံရဲ့ မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှသည် ကိုကိုအိပ်ရာထဲလဲသောအခါ တစ်ဖြည်းဖြည်းအားအင်ချိနဲ့လာခဲ့သည်။

ချိနဲ့သောစံသည် ကိုကိုရှေ့မှာတော့ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သည်။ ကိုကိုကို အားပေးနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ကယ်တော့ စံတစ်ယောက်တည်းသိခဲ့သော ကိစ္စမှာ ကိုကိုကိုလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် ပက်ပက်စက်စက်အနားတစ်ခုဖြစ်သည်။ စံသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ညာသည့်အပြင် ကိုကိုကိုလည်း ညာခဲ့သည်။ တို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးက စုံကိုဒဏ်ခတ်သည်ဟု စံသိနေခဲ့သည်။ စံ ကိုကိုကို လုံးဝ(လုံးဝ)မချစ်ခဲ့ပေ။

စုံအသည်းနှလုံးတွင် သေသည်အထိ နေရာယူနေမည့်သူမှာ ဒေါက်တာ ခွန်သင်ဇာပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် စုံဘဝတွင် အမှတ်တရ

အများဆုံး ယူယသည်းခံမှုအများဆုံး ပေးနိုင်ခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် စံနဲ့သူ့ကို ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးခဲ့ပါ။ စံသည် ဘာကြီးပျက်စီးချို့ယွင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်ပစ်မှုကြောင့် ဆော့ရာမေတ္တာရိပ်မွန် မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရသောကလေး၊ ခွန်သင်ရဲ့ မိဘများက ကျွေးမွေးမှုကြောင့် စံသည် ခွန်သင်ရဲ့ မွေးစားညီမလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အဖြစ်အပျက်သည် စံဘဝကို ယခုအခြေအနေသို့ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သော အဓိကသော့ချက်ဖြစ်သည်။

စံသည် ကျေးဇူးရှင်ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို အသည်းနှလုံးနှင့်ရင်း၍ ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သည်။ စံဒုက္ခရောက်၍ လည်တဲလည်တဲဖြစ်နေချိန်မှာ ကူညီသော ကိုကိုကို ဘဝနှင့်ရင်း၍ ယုံမှတ်မှားခဲ့သည်။ စံအိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာဟာ ခွန်သင် စုံ့ကိုမေ့သွားစေဖို့သက်သက်အတွက်သာမက မေမေတို့ တစ်သက်တာလုံး စိတ်ချစေရန်ရည်ရွယ်ပါသည်။ အခုတော့ စံမို့ဆိုးမ ဖြစ်ရတော့မည်။ ဤအတွေးဖြင့် စံသည် အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေရသလိုခံစားမိသည်။ ကိုကိုဟာ စုံ့အတွက် အိပ်မက်ဆိုးပဲ။

ထိုအိပ်မက်သည် မှောင်မိုက်၏။ စံသည် ကူကယ်ရာမဲ့ ခံစားချက်ဖြင့် အိပ်မက်ဆိုးထဲတွင် ပြေးလွှားနေခဲ့သည်မှာ လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာကတည်းက ဖြစ်သည်။

“စံ...ငါမေးနေတယ်လေ”

ခွန်သင်က လေသံဟာဟာဖြင့် ထပ်မေးပြန်သည်။

“စံမှ မဖြေချင်ဘဲ”

“စံ...ခေါင်းမာလှချည်လားဟင်”

ခေါင်းမာလှချည်လား ဆိုသော ခွန်သင်စကားသည် စံနဲ့ခွန်သင်ရဲ့ အတိတ်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သည်။ စုံ့ကို ခွန်သင်အမြဲအလျှော့ပေးခဲ့ရသည်။ စုံ့ကို ခွန်သင်အမြဲသီးခဲခဲ့ရသည်။ လုပ်ချင်တာထက်ပစ်တတ်သော စုံ့ကြောင့် ခွန်သင်ဒုက္ခရောက်ဝေါင်းမနည်း။ သို့တိုင်အောင်စံသည် ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ခွန်သင်ကိုကြည့်နေတတ်မြဲ။ ဒါကြောင့် ပင်မြင့်စံဟာ တစ်ဇွတ်ထိုး၊ တစ်ဇောက်ကန်း ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးလို့ ခွန်သင်ကသတ်မှတ်ခဲ့တာပေါ့။ ပြီးရင်တော့ ရင်ခွင်ထဲသွင်းကာ စုံ့မျက်ခွဲများကို တစ်မြတ်တစ်နီး နမ်းရှိုက်တတ်ခဲ့သည်။

“စံဘာလုပ်လုပ် ခွန်သင်နဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ”

စံ အသလိုဖြေလိုက်စဉ်မှာ သူ့ရင်သည် မွမ္မကြေသွားတော့သည်။ စံထွက်ပြေးခဲ့စဉ်က သူလိုက်ရှာခဲ့တာတွေ၊ စုံ့သတင်းကို မြိတ်ဘက်မှာ သွဲသွဲကြား၍ သူလိုက်စုံ့စမ်းခဲ့တာတွေ၊ ကောင်းပြီ...စံမှမသိဘဲ၊ စုံ့ကို အချစ်နိုင်ဆုံးယောက်ျားဟာ သူတစ်ယောက်တည်းမှမဟုတ်တာ။ တနိုင်ခဲသည်လည်း စုံ့ကိုအတော်ချစ်ပုံရသည်။ သို့ရာတွင် ဆယ်နှစ်သမီးကတည်းက စံနှင့်အတူနေခဲ့သော သူ့လောက်စံလက်ထပ်ခဲ့သူသည် စုံ့ကို အဘယ်မှာနားလည်နိုင်အံ့နည်း။

“စံဖြောပြနိုင်တာ နည်းနည်းတော့ရှိတယ် ခွန်သင်”

သူသည် ဒေါသကိုချုပ်တည်းထားပြီး စုံကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

“စုံ ကိုကိုကို မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်... မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုရင် အနည်းဆုံး သူ့လက်ထပ်တဲ့ ယောက်ျားဟာ သူ့ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပဲလို့မျှော်လင့်မှာပဲ။ စုံလည်းမျှော်လင့်ခဲ့တယ် ခွန်သင်...။ ဒါအမှန်ပဲ။ ဦးတန်းခင်ရဲ့ ကတော်ဘဝဟာ ငြိမ်းချမ်းလိမ့်မယ်လို့ စုံတရားသေတွက်ဆထားခဲ့တယ်။ အဲ... ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပြီး လေးရက်အကြာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကို ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်။ ခြေထောက်နှစ်ဘက်လုံး ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ နဂိုကတည်းက သာလာဆီးမီးယားရောဂါသည်တစ်ယောက်ဟာ ဒုက္ခိတဘဝကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ခါတ်တွေကြမ်းလာတယ်။ စုံကိုယ်တိုင်လည်း မမျှော်လင့်ကောင်းတဲ့... မတွေးကောင်းတဲ့အရာတွေ တွေးတတ်လာတယ်။ စုံအသက် အစိတ်ပဲရှိသေးတယ်လေ ခွန်သင်၊ အသက်အစိတ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ တောက်လျှောက်ရှုံးခဲ့တယ်၊ အရှုံးတွေထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခါမှ နှုတ်နစ်ရသလိုပဲ။

ကိုကိုက စုံထက်အသက် ဆယ်ငါးနှစ်တိတိကြီးတယ်။ အစကတော့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် စုံပျော်သွားမယ်၊ ဘဝမှာ အနည်ထိုင်သွားမယ်၊ ရင့်ကျက်သွားမယ်၊ ဒီလိုစုံထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စုံ ဒုက္ခိတ လူမမလင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ ရခဲ့တယ်။ စုံပြုစုရ

တယ်၊ ဒုက္ခခံရတယ်၊ သည်းညည်းခံရတယ်၊ အသက်အစိတ်အရွယ်မှာ စံဟာ သူများတွေထက် မြင့်တဲ့မုဆိုးမဘွဲ့ကိုခံယူရဖို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်။ စုံပြောနိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲခွန်သင်၊ စုံကိုမသနားဖို့တော့ စုံတောင်းဆိုပါရစေ... စုံကို သနားတယ်ဆိုတာ ဆော်ကားတာထက် တစ်ဆင့်ပဲ နိမ့်တယ်လို့ စုံယူဆတယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် စုံ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“စုံ ဘာလုပ်ရမလဲခွန်သင်၊ စုံက ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ စုံ ကိုကိုကို ဆေးကုပေးလို့မရဘူးလေ၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက် အနေနဲ့ စုံ ကိုကိုသေတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲရှိတယ်၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ စုံတို့ပြင်ဆင်လို့မရတဲ့အရာတွေထဲမှာ သေခြင်းတရားက ထိပ်ဆုံးကပါ တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဆို စုံက သူ့ဆုံးတော့မယ်လို့ တရားသေ တွက်ပြီးပြီပေါ့”

“သူ သွေးသွင်းရတယ် ခွန်သင်... ခု ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ ဆိုတော့ သွေးသွင်းရင်းနဲ့ ငှက်ဖျားကူးသွားတယ်”

“အိုး... ဂေါ့ဒ်”

သူ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ သွေးသွင်းလျှင် စစ်လေ့ရှိသည်မှာ အသည်းရောင်ဘီဝိုးနှင့် အေအိုင်ဒီအက်စ်တို့ပဲဖြစ်သည်။ ငှက်ဖျားတို့၊ နောက် အသည်းရောင်စီဝိုးတို့ကို စစ်ပေးလေ့မရှိ။ တစ်ချို့မလွယ်ကူတဲ့ဒေသမှာဆို အလှူရှင်ဆီကသွေးကို မစစ်ဆေးဘဲ တိုက်ရိုက်သွင်း

ယူရသည်။ ထိုအခါ သွေးမှတစ်ဆင့် ကူးစက်သောရောဂါဖြစ်လေသည်။

“ငှက်များဖြစ်ရင် ဘေးလုံးကိုထိတယ်မို့လား ခွန်သင်...သူက သာလာဆီးမီးယား ရောဂါအခံရှိတော့ သူ့ဘေးလုံးက သာမန်ရောဂါသည်တစ်ယောက် ခံရတာထက် အများကြီးပိုခံရတယ်”

“သူ့ကို ခွဲစိတ်ကုဖို့ မပြောဘူးလား”

“မရတော့ဘူး”

“ဘယ်လို...”

“သူ့လ အခုအသည်းပါထိတာ”

“အသည်းက ကြီးနေပြီ၊ အဲဒါကိုပြောချင်တာလား”

“အင်း... သူ့ကံကုန်တော့မယ်ခွန်သင်၊ ဘုရားသခင်က သူ့ကို အသက်လေးဆယ်ထိပဲ နေခွင့်ပေးမှာ သေချာတယ်”

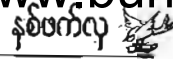
“နင် သူ့တိုကောင်းလာစေချင်သလား”

“ငါ မုဆိုးမ ဖြစ်ချင်ဘူး ခွန်သင်၊ မုဆိုးမဘဝဟာ ဘယ်လောက်ထိ နှုတ်ကြွေးကွဲဖွဲကောင်းသလဲ နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်၊ ပြီးတော့ ငါတို့လက်ထပ်ထားတာ ဘယ်လောက်မှကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆုံးသွားတဲ့အခါ ငါဘယ်လောက်ပဲသတ္တိရှိပါစေ ငါ့ကိုယ်ပေါ်က တစ်ခါအိမ်ထောင်ပြုဖူးတယ်ဆိုတဲ့ ခြံလွှာကို ငါတစ်သက်လုံး ခွဲချလို့မရတော့ဘူး... ငါ့ဘဝမှာ အမဲစက်ဖြစ်သွားပြီ”

တော်ရုံလူကငါ့ကို မုဆိုးမဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရှောင်ခွါကြမယ်၊ အကူအညီပေးချင်ဟန်ဆောင်ကြမယ်၊ နောက်ကွယ်မှာ ငါ့ကိုသနားကြမယ်။

ရှေ့မှာတော့ ငါ့အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ယူလို့ ရတယ်လို့ နှစ်သိမ့်ကြမယ်၊ နင်စဉ်းစားကြည့် ခွန်သင်... ငါ့နောက်တစ်ကြိမ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပထမအကြိမ်ယောက်ျားယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတစ်သက်လုံး တစ်လင်တစ်မယားစနစ်နဲ့ပဲ နေချင်ခဲ့တာ... ငါ့မုဆိုးမ မဖြစ်ချင်ဘူး... ငါနာတယ်၊ အဲဒီအတွေးက ငါ့ကိုညဘက်မှာလည်း နှိပ်စက်တယ်၊ နေ့ဘက်မှာလည်း နှိပ်စက်တယ်၊ သင်ယောက်ျားဆိုတာ နေမကောင်းဖြစ်နေပါစေ မရှိတာထက် ရှိနေတာက ငါတို့မိန်းမတွေအတွက် အားကိုးရာပိုရပါတယ် ခွန်သင်...။

ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုကိုကို ငါ့လုံးဝပြန်ကောင်းလာစေချင်တယ်၊ သူက ငါ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ပဲ၊ ငါ့ရဲ့ဘဝပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ကို သူ့လက်ထဲမှာ ဝကွက်အပ်ဖို့ ငါလက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆီက သူမကြာခင် ထွက်သွားတော့မယ်၊ အဲဒါကို သူလည်းသိတယ်၊ ငါလည်းသိတယ်၊ အဲဒီအသိဟာ ဘယ်လောက်နာကျင်ဆွေးမြေ့စရာကောင်းသလဲ ခွန်သင်...။ သူက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်လို ငါ့ကိုသူချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး ငါ့ကိုသူချစ်ခဲ့တာ၊ အခု သူက ဒုက္ခိတလူမမှာသည်၊ ငါကငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ပျတ်လတ်တဲ့အရွယ်၊

တစ်ကယ်ဆို ငါတို့က ပူပူနွေးနွေး ဇနီးမောင်နှံတွေ... ဒါပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ အပျော်မရှိဘူး၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေပဲရှိတယ်၊ တက်ကြွမှုမရှိဘူး၊ ချိန်တွေဝေမှုပဲရှိတယ်၊ ငါ အဲဒီဒဏ်ကို... အဲဒီဒဏ်ကို ရင်နဲ့မမျှအောင် ခံစားရပါတယ် ခွန်သင်..."

စံသည် ကျလာမယ့်မျက်ရည်ကို အားတင်းတားဆီးကာ မျက်နှာကို မော့ထားလိုက်သည်။ စံရဲ့ရင်ခွင်သည် ဖိုလှိုက်မောနေလေသည်။

စံမှာ ဒီခံစားချက်တွေရှိတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စံမပြောပြဘူးခဲ။ စံသည် ကိုယ့်ကိုသူများ သနားမှာကြောက်သောမိန်းမဖြစ်သည်။

စံဘဝမှာ တစ်သက်လုံး မိဘမဲ့ဟူသော အကြည့်ကို ခါးစည်းခံခဲ့ရသည်။ သနားခံခဲ့ရသည်။ ဘဝဆိုတာ မိတ္တူကူးစက်လို ကြိုက်တာရွေးကူးခွင့်ရမယ်ဆို စံသည်ကိုယ့်ဘဝကို ဆင်းရဲနံ့ချာသော မိဘထံမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်စားပစ်လိုက်ချင်သည်။

စံသည် မိဘမဲ့ဟူသော စကားကို ဘဝမှာအနာကြည်းဆုံးဖြစ်လေသည်။ Orphan တစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကိုလည်း ရယူပိုင်ခွင့်မရှိခဲ။ ဘဝကိုလည်း အပျက်အစီးနဲ့သာ ကြုံဆုံရသည်။ ဘုရားသခင်သည် စံကို ဒုက္ခများနှင့် ပျော်မွေ့စေချင်ခဲ့သည်။ ဒါမှမဟုတ်စံသည် သူများမကောင်းသောဆုကို တောင်းမိလေ၍လားမပြောတတ်ပါ။ စံလိုချင်ခဲ့တာ စံကမချစ်ဘဲ စံကိုသံသယလှုပ်ချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ကယ်လည်း စံရခဲ့သည်။

သို့သော် လောကမှာ တစ်ခုလိုချင်လျှင် တစ်ခုပေးရသော သဘာ

ဝရှိသည်။ ထို့အတူ စံသည်လည်း စံဆုတောင်းအတွက် မုဆိုးမဆွဲကို ခံယူရပေတော့မည်။

“စံ... စိတ်လျှော့စမ်း... နင့်စိတ်တွေ သိပ်တင်းကျပ်နေတယ်၊ ငါပြောချင်တာ နင့်ကိုအဖြစ်တင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာထူးလဲ... ဘာထူးလို့လဲ ခွန်သင်”

စံသည် အသံတိုးတိုး၊ သို့သော် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“လူတွေဟာ ငါ့ကို အမြဲမေးခွန်းတစ်ခုနဲ့ နှိပ်စက်ကြတယ်သိလား ခွန်သင်၊ ဒီရောဂါသည်ကြီးကို ငါအစက မသိဘူးလားတဲ့၊ ငါဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့သလဲတဲ့... အဲဒီမေးခွန်းဟာလေ ငါ့အသည်းကို ခါးနှုတ်ပြီး ဆားသိပ်သလိုပဲ၊ ငါလက်ထပ်တာ အမှားတစ်ခုလို့ ငါ့ကိုယ်ငါသိလာအောင် အဲဒီမေးခွန်းက အမြဲနှိပ်စက်နေတယ်၊ ငါ့ကို ထိုးနှက်နေတယ်၊ ငါဘယ်လောက်ထိ အဲဒီဒဏ်ကို ခံရတယ်ထင်သလဲ ခွန်သင်၊ ကိုကို ရောဂါစဖြစ်ကတည်းက ခံရတာပဲ၊ အသက်အစိတ်ဆိုတာ လောက်ကြီးမှာ အင်မတန်ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး ဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေတဲ့အရွယ်ပါဟာ၊

ဒါပေမယ့် ငါ့မှာတော့ နေ့တစ်နေ့ အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ ဖြေနေရတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ငါစိတ်ကုန်နေရတယ်၊ ငါဘယ်လောက်ထိ ဖိအားပေးခံရတယ်ထင်သလဲခွန်သင်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ကိုကိုအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ်၊ ငါစောင့်ထိန်းတယ်၊ ကိုကိုဖာသာ သံသယတွေနဲ့ ပွန်းတီးနေပေမယ့်

ငါစောင့်ထိန်းတယ်၊ သူ့ဆေးသွားရင် ငါလွတ်လပ်သွားမှာ မှန်ပေမယ့် လင်သားဆိုတဲ့ အကာအကွယ်ကို ငါ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါသူ့ကို မငြူမစု ပြုစုခဲ့တယ်၊ နေမကောင်းတဲ့လင်သားကို ပြုစုရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခက မုဆိုးမဘွဲ့ထက်တော့ အများကြီးသာပါတယ်ခွန်သင်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုလူတွေ နားမလည်ကြဘူး... ငါ့ကိုမုဆိုးမဖြစ်သွားရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်နေကြတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုကို့ဘက်ကအသိုင်းအဝိုင်းပဲ...”

စံ စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ စုံစိတ်ထဲမှာ အရာရာကို နာကြည်းနေသည်။ မုန်းတီးနေသည်။ ကိုကို့ရဲ့ သံသယမျက်ဝန်းတွေကိုလည်း မုန်းတာပဲ။ ကိုကို့ပြုံးတတ်သောမဲ့ပြုံးတိုလည်း မုန်းတာပဲ။ ကိုကို့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အမြင်ကျည်းမြောင်းမှုတွေကိုလည်း မုန်းတာပဲ။ ခွန်သင်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကိုတော့ စံအမုန်းတီးဆုံးဖြစ်လေသည်။ တစ်ကယ်တော့ ဝေးအောင်စံထွက်ပြေးခဲ့ရတာ။

စံချစ်တဲ့ယောက်ျား၊ စံမြတ်နိုးတဲ့ယောက်ျားကို စံကျော့ခိုင်းထွက်ခွါခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ကိုကိုနဲ့ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ စံသည် ခွန်သင်ရဲ့ ညာဘက်ပါးပြင်က မှဲ့နဲ့ပါးချိုင့်တစ်ဘက်ကို နာနာကျင်ကျင်လွှမ်းဆွတ်သတိရနေတတ်ခဲ့သည်။

ကိုကို့ရင်ခွင်မှာ အဆေတစ်ကောင်လို လဲလျောင်းနေခဲ့သော စုံရဲ့ စိတ်သည် ခွန်သင်ရဲ့ သန့်စင်သော မျက်ခွဲလေးများအား နမ်းရှိုက်မှုကို တမ်းတနေတတ်ခဲ့သည်။

စံသည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ရက်ပိုင်းဒုသာ စိတ်မပါတပါနှင့် လက်ခံခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် စံရဲ့အသွင်အပြင်သည် တလောကလုံး များ ကိုကိုကို အချစ်ဆုံးဟူသော ပုံစံမျိုးပေါက်နေခဲ့သည်။ စံဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့တာပါ။

ကံမကောင်းတာတစ်ခုက စံသည် ကိုကို့ကို လုံးဝမချစ်မှန်း ကိုကို့ကိုယ်တိုင် အစကတည်းက လက်ခံခဲ့သော အချက်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ကယ်တော့ ကိုကို့လည်းမိုက်သည်။ ကိုယ်ကချစ်ရရင် ပြီးရောဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် စံကိုလက်ထပ်၍ အရယူခဲ့သော ကိုကိုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုက္ခိတဘဝကိုရောက်ခဲ့သောအခါ သူ့အချစ်တို့သည် သံသယစိမ်းစိမ်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။

စံကို အမြဲတမ်း သံသယဖြင့် စောင့်ကြည့်ဘတ်လာသည်။ ခန့်လာသည်။ အဲဒီမှာ စံတို့အိမ်ထောင်ရေးသည် ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားတော့သည်။

“စံ... အခုနင်စောင့်နေတာပေါ့... ငါနားလည်ပြီ”
“စောင့်နေရအပြင် ငါ့မှာလုပ်စရာ ဘာများရှိလို့လဲ ခွန်သင်”
“ငါ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကူညီမယ်”

“ဆရာဝန်ဆိုတာ ရောဂါကိုပျောက်အောင် ကုနိုင်ဖို့ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်သေမယ်ရှင်မယ်ဆိုတဲ့ အရေးကိုဆုံးဖြတ်ချက်တိတိကျကျပေးလို့ မရပါဘူးခွန်သင်၊ နင်တို့ဆရာဝန်တွေက နတ်ဘုရားတွေမှမဟုတ်တာ။ နင်တို့မှာ ကံကြမ္မာကို ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိဘူး... နင်တို့က

ဆေးကုတတ်ရုံပဲ၊ ရောဂါပျောက်ရုံ၊ ချမ်းသာရုံပဲ၊ လူမသေအောင် နှင်တို့မတတ်နိုင်ဘူး... ပြီးတော့ သတ်မှတ်ပြီးသား လူ့သက်တမ်းတစ်ခု ကို နှင်တို့ ဘယ်လိုအတိုးအလျှော့လုပ်မလဲ...”

“နှင် မုဆိုးမ မဖြစ်ချင်ဘူးဆို...”

“ဖြစ်လာတဲ့အခါ ငါရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပါ ခွန်သင်”

သူသည် ချစ်သူကို လက်လျှော့အရှုံးပေးလိုက်ပြီ။ သူ့ချစ်သူသည် နားလည်ရခက်သော သဘောရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဘက်စွန်း ရောက်သည်။ တနိုင်ခရုံ အသိုင်းအဝိုင်းကို စံဘယ်လိုများရင်ဆိုင်ရ မလဲ။ သူ့ရင်သည် အပူတွေကူးစက်လာသလိုထင်ရသည်။

“စံ... ငါ နင့်အနားမှာ အမြဲရှိနေပေးမှာပါ”

စံသည် ခပ်ပျော့ပျော့ပြုံးပြလိုက်သည်။ မလိုအပ်ပါ။ စံသည် ကိုကို့ရဲ့ သံသယနှောင်ကြီးကို သည်းခံမှုဖြင့် စောင့်ဆိုင်းဆုံးဖြတ်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

“ငါသေသွားရင် ညည်းကရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပြန်ယူမှာပါ”

ကိုကို့ သတိရတိုင်း ပြောခဲ့သောစကား၊ စံသည် ကိုယ်ချစ်သော ယောက်ျားနဲ့ သံယောဇဉ်ရှိသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်စလုံးကို အထိ မနာစေချင်။

ကိုကိုက လူမမာပဲ။ ပြောချင်တာပြောပါစေ။ အဲဒီလိုသဘောပိုက် ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ခွန်သင်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင် မှန်း စံသိခဲ့သည်။ ဆရာဝန်တွေချည်းဖြစ်သော ဖေဖေနှင့်မေမေက

စုံကိုချွေးမတော်ဖို့ ကြောက်လန့်နေခဲ့ကြသည်။ မျိုးဆက်ပျက်ပြီး ပြန် ပေါ်တတ်သော မျိုးရိုးဗီဇကို ဆရာဝန်တွေပီသစွာ ကြောက်နေခဲ့ကြ သည်။ စံက မိန်းမပျက်ရုံသမီးပဲ။

စုံမှာ သွေးပါလာတာကိုး...။

ဒါကြောင့် သူတို့ ကြောက်နေတာ မဆန်းပါ။ ကိုကို့ကို လက် ထပ်ခဲ့ခြင်းအတွက် စံနာကျင်ရမှုသည် ခွန်သင်နဲ့ စုံကိုခွဲပစ်ခဲ့သည့် အတွက် နာကျင်ရမှုလောက်မဆိုးဝါးပါ။

စံသည် ပါးချိုင့်လေးတစ်ဘက်တည်းရှိ၍ မျက်လုံးတောက် တောက်လေးများပိုင်ဆိုင်သော အရပ်ခြောက်ပေရှိသော စုံချစ်သူကို အချစ်ဆုံးပင်တည်း။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခွန်သင်”

“စံ... မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့ကိုအိမ်ပြန်ခေါ်သွားလို့ရပြီ”

“ဆေးရုံမှာ စံပိုစိတ်ချမ်းသာတယ်”

“ဘယ်လို”

သူ သိပ်နားမရှင်းပေ။ လူနာအများစုသည် သေမှာသိထားပြီးသား ဆိုလျှင် မိမိအိမ်ကို လူနာရှင်များက ပြန်ခေါ်ချင်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုကို့ဆီမှာ စံသိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆေးရုံမှာ သွေးပုလင်းပိုက်တန်းလန်းနဲ့ သေရတာ ပိုဂုဏ်ယူတယ်ခွန်သင်၊ အိမ် မှာ ဘာရှိမှာလဲ။ အိမ်မှာအောက်ဆီဂျင်ပေးလို့ရေဘူး၊ သွေးသွင်းလို့ မရဘူး၊ ကန်ချူလာမရှိဘူး၊ ဆေးရုံမှာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာဝန်တွေ

အများကြီးပဲ။ မတတ်တဲ့လူတွေ၊ နုလိမ့်နိုးတုံးတွေလက်ထက်မှာသေရ တာထက် တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာဝန်တွေလက်ထဲမှာ ကိုကိုသေသွားတာ ငါကြည့်ချင်တယ်။

ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ သူသေမှာ ငါထိုင်စောင့်မကြည့်ချင်ဘူး ခွန်သင်၊ မကြည့်ရက်ဘူး... ငါမတတ်တဲ့ပညာကို ဆရာဝန်တွေတတ် တယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ယောက်ျားကို ငါဆေးရုံမှာပဲထားမယ်၊ သွေးပုလင်း ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ သေသွားတာပိုဝံ့တယ်လို့ ငါခံယူတယ်ခွန်သင်”

“ငါက တာဝန်အရမေးတာပါ၊ လူနာရှင်က အဲသလိုခံယူချက်ရှိ ရင် ကောင်းပါတယ်၊ အမှန်တော့ ဆေးရုံက စိတ်အချရဆုံးပဲ၊ ရန်ကုန် ဆေးရုံဆိုတာ အကြီးဆုံးသင်ကြားရေး ဆေးရုံကြီးပဲ၊ လူတွေယုံကြည် မှုကိုရတာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါဝံ့ယူပါတယ်”

သို့သော် ခွန်သင်မသိတာတွေရှိသေးကြောင်း စံမပြောပြရက်တော့ ပါ။ စံသည် ကိုယ့်ချစ်သူကို အပူထပ်မပေးရက်တော့။

မနက်သုံးနာရီမှာ အိပ်ဆေးအရှိန်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသော ကိုကို သည် မနက်ရှစ်နာရီမှာ နိုးလာလေသည်။

“မောနင်း ကိုကို”

“မောနင်း... စံမျက်နှာတွေ ချောင့်ကျနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ညက ကိုကိုကို စောင့်ပေးနေတာ၊ သွေးပုလင်း ပိုက်ကညတစ်နာရီမှဖြုတ်လိုက်တာလေ... ကိုကိုပြီးတော့မှ ဆေးထိုးလို့ အိပ်သွားတာ”

“ဟုတ်လား... ကိုကိုမမှတ်မိတော့ဘူး”

“မျက်နှာသစ်ရအောင် ကိုကို”

“အိုကေ”

ရေဇွန်းရေကို ရောပြီးမျက်နှာသုတ်ပုဝါ အသေးတစ်ထည်ကို ရေခွက်ထဲစိမ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသာရေညစ်ကာ ကိုကိုမျက်နှာ ကိုနူးနူးညှည့်ညှိပွတ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။ မျက်ချေးတွေ အသာကော် ထုတ်သည်။

“နာလား ကိုကို”

“မနာဘူး”

“ပြီးရင် မလုတ်ကျင်းလိုက်ဦး... စံ သွားတိုက်ပေးမယ်”

“အင်း”

တစ်ချည်းတစ်ခု ဇယ်ဆက်သလိုလုပ်နေသော စံကို သူမမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။ စံမျက်နှာဟာ ဘာကြောင့်ဒီလောက်လှနေရသလဲ၊ သူသည် လှပသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဟိုစုံ ရည်းစားဟောင်း ဆရာဝန်ကောင်ကို ဆွဲထိုးချင်စိတ်ပေါက်လာလေ သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကိုမူ သူမကြည့်ရဲ။

စောင်အုပ်ထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ ဒူးဆစ်နှစ်ဘက် လုံးကနေ ဖြတ်ထုတ်ထားသော ငှားတိတိ ခြေထောက်နှစ်ဘက်ရှိသည်။ သူ မျက်လုံးကို ယောင်ယမ်းမှိတ်လိုက်သည်။

ကားပြိုင်မောင်းခြင်းရဲ့ ရလဒ်ပဲပဲ၊ လက်မောင်းက သွေးအစက် အပြောက်များကတော့ ယခုခြောက်သွေ့သွားချေပြီ။ သွေးဝင်သွားပြီ လေ။

သူများသွေးနဲ့ သူ့အသက်ဆက်ရတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့၊ သွေးသွင်းပြီးလျှင် သူ့လူကောင်းဝကတိ၊ အခုတော့ မဟုတ်တော့၊ သူ့ဗိုက်သည် ဘာလို့နဲ့ အသည်းကြီးခြင်းကြောင့် အောင့်ကာခိုက်က ရေဖျဉ်းအနည်းငယ်ရှိလေသည်။

သရက်ရွက်မှာပါ ထိခိုက်နေပုံရသည်ဟု ဆရာဝန်များက အသိ ပေးကြသည်။ အဓိက သူရင်ဆိုင်ရသော ပြဿနာမှာ သူသည် ဘယ်လိုမှ ယောက်ျားပီသခွင့်မရှိတော့သည်ကိုဖြစ်သည်။ အတိတ်ကို သူ့ပြန်မတွေးချင်ပေ။ သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကို သဘောကျခဲ့သည်။ စုံကိုလည်း သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှင့် ယှဉ်၍ ရယူခဲ့သည်။ စံသူ့လက်ထဲရောက်ပြီးသည့်နောက် သူသည် ကံဆိုးမှု များဆက်တိုက်ကြုံရသည်။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းသည် စုံကြောင့်ဟု တရား သေစွပ်စွဲကြသည်။ စံသည် ကံဆိုးမှုများ တစ်ကယ်သယ်ဆောင်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သံသယရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စုံမျက်လုံး ကြည်ကြည်တောက်တောက်ကလေးကို မြင်တာနဲ့ သူ့သံသယတို့ ပျောက်လွင့်ရပြန်သည်။ တဖန် ထိုမျက်နှာလေးကို မိမိလိုပဲချစ်တဲ့ လူတွေရှိနေကြသေးသည်ဟူသော အသိသည် စုံကိုသူ့အော်ငေါက်၍ စိတ်ဆင်းရဲအောင်ပြုမှုချင်လာအောင် သွေးဆောင်ဖန်တီးပြန်သည်။

ရောဂါသည်တစ်ယောက်ကို စံဘယ်လိုအင်အားနဲ့ သည်းခံနေပါ လိမ့်။ သူ့မှာရှိသောငွေသည် သူ့ရောဂါကုတာနှင့်ပင် ကုန်တော့မည်။ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ကို စံဘာကြောင့် အမြဲပြုံး၍ ပြုစုနိုင်ပါလိမ့်။ သူသည် ငွေကိုဖြစ်စေ၊ လူကိုဖြစ်စေ၊ စုံအားဘာတစ်ခုမှ မပေးနိုင်ခဲ့ တော့၊ ထို့အတွက် သူသည်စံနှစ်နာမှာ သိနေရက်ကနေ သူ့ကပင်ပို နှစ်နာသယောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် လှည့်စားထားလေသည်။

“ကိုကိုအတွက် ဟောလစ်ဖျော်ထားတယ်”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာသောက်မလဲ”

“လက်ဘက်ရည်”

“ဆေးရုံမှာ စံလက်ဘက်ရည် ဘယ်လိုဖျော်လို့ရမှာလဲ ကိုကို”

“ဆိုက ဝယ်လိုက်”

“ဆိုကဖျော်တဲ့ လက်ဘက်ရည် ကိုကိုဘယ်တုန်းက သောက် ဖူးလို့လဲ”

“ငါသောက်ချင်တယ်ဆို ဝယ်ပေးရမှာပေါ့”

စံသည် ရှည်ရှည်စေးစေး စကားမပြောတော့ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ဆွဲ ကာ ဆေးရုံအောက်ထပ်ဆင်းလာလိုက်သည်။ ဆေးရုံကင်တင်းထဲမှာ ခွန်သင်က သူငယ်ချင်းများနဲ့ လက်ဘက်ရည်သောက်နေတာတွေ သည်။ စုံကိုမြင်တော့ နေရာမှထလာသည်။

“ဘာလာဝယ်တာလဲ စံ”

“လက်ဘက်ရည်”

ချိုပေါ့ကျလက်ဘက်ရည်တစ်ခွက်ကို ပါဆယ်ဝယ်ပြီးနောက် စွန့်ခွန်သင်ပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဂျူတီဘယ်တော့ ထွက်မှာလဲ”

“မနက် ကိုးနာရီမှ ထွက်မှာ၊ အခုခဏကော်ဖီထွက်သောက်တာ အခု စံဘာစားပြီးပြီလဲ”

“စံ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။”

“စုံမှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်လေ... နေဦး... ငါပြီးရင် ပေါင်မုန့် မီးကင်ကို နှာစံတစ်ယောက်နဲ့ လာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ရတယ် ခွန်သင်... စုံအတွက် ဒုက္ခရှာမနေပါနဲ့... အစာအိမ်လည်း စံဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး... ကိုကိုကအရေးကြီးနေတယ်”

သူသည် စုံမျက်နှာကို ဘေးတစ်စောင်းမှ ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ နားထင်နားရင်းတွေ ပိန်ချိုင့်သွားလိုက်တာ၊ စံသည် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပိန်ကျသွားသည့်အပြင် မျက်နှာလည်း တော်တော်ချောင်ကျသွားသည်။ စိတ်သောကသည် စံခန္ဓာကိုယ် ပိန်ကျသွားသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဘယ်လောက်ပြင်းထန်မှုရှိသည်ကို သိနိုင်သည်။ စံသည် ငိုတတ်သောမိန်းမ မဟုတ်ချေ။ ငိုတတ်သူမဟုတ်သောကြောင့် စုံရင်ထဲကသောကကို အတူနေခဲ့ဖူးသူလောက် ဘယ်သူစိမ်းကမ္ဘာမှ နားလည်မည်မဟုတ်ချေ။

“စံသည် သောကကို တင်းတင်းကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော မိန်းမဖြစ်ကာ

ပြဿနာတစ်ရပ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းတတ်သော မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။

စုံမှာ သူ့အနားလည်ဆုံးကိစ္စသည် မျိုသိပ်တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ စံသည် သောကကို မျိုသိပ်တတ်သည်။ အပြင်လူသည် စုံရဲ့ ဟန်ဆောင်ကောင်းမှုကို ဘယ်တော့မှ လှိုက်မမိုချေ။ စုံကို စုံလောက် နီးပါးနားလည်သူသည် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေသည်။

“ခွန်သင်... အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားဟင်”

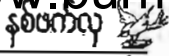
“ပြောလေ...”

“ကိုကိုရှေ့မှာ စံ ခွန်သင်ကို ဒေါက်တာလုပ် ခေါ်ပါရစေနော်၊ ပြီးတော့ အဲသလိုခေါ်တာလောက်နဲ့ စုံမှာအပြစ်မရှိနိုင်ပါဘူးနော်”

“စံရယ်...”

သူ ညီးတွဲလို့ကသည်။ စံဘာကိုကြောက်နေတာလဲ၊ စုံမှာ သူ့မသိစေချင်တာတစ်ခုခုတော့ရှိလိမ့်မည်။ တစ်ခုတောင်ကရဲ့လားမသိ၊ စုံမှာမျိုသိပ်၍ ကြိတ်ခံစားရသော အရာတွေ များပြားစွာရှိနေနိုင်သည်။

“စုံကို ခွန်သင်စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်... စံလေ ကိုကိုကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ ဘာကြောင့်ပဲ လက်ထပ်ခဲ့ပါစေ စံ သူ့ကိုသစ္စာရှိတယ်၊ ရင်ထဲကရော၊ အပြင်မှာပါ စံတစ်ကယ်သစ္စာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို စုံဟာစံပဲ နားလည်တယ်၊ ကိုကိုနားမလည်ဘူး၊ ဘယ်

လိုလူမျိုးကမှလည်း နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ စံကိုကိုထက် အသက်
ငယ်နေတာဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်ပဲခွန်သင်၊ စံပြင်ဆင်လို့မရတဲ့ အမှား
တစ်ခုကို စံပဲဆက်ပြီး အဆုံးသတ်ချင်တယ်၊ အပြင်လူတစ်ယောက်
ဝင်မလာစေချင်ဘူး... အထူးသဖြင့် ခွန်သင်ပေါ့၊ ခွန်သင်ကို စုံစိတ်ထဲ
မှာ အစံကိုလိုပဲ ယူဆထားတယ်၊ စုံအတွက်နဲ့ နောက်ထပ် လူတစ်
ယောက်ကို မနာကျင်စေဘူး”

“စံ... ဒီစကားတွေ ဘာလို့ပြောနေတာလဲ”

“ဘာလို့လဲဆို... ကိုကိုက ခုချိန်မှာ အရက်မူးပြီး ဓါးကိုင်ရမ်း
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တူနေလို့ပဲ၊ ဘဝထဲမှာ သူဖြစ်ချင်တာ အမြဲ
ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ကိုကိုက အခုအိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်၊ ဝှီးလဲချနဲ့
သွားရတဲ့အခါ သူ့စိတ်တွေ ခက်ထန်ပြောင်းလဲလာတာ မဆန်းပါဘူး၊
သူ့လက်ထဲက သံသယခါးနဲ့ ကြိုက်တဲ့လူကို သူ့ခုတ်နိုင်တယ်ခွန်သင်၊
သူ အဲဒီခါးနဲ့ကိုင်ရမ်းရင် စံပဲ အရင်ခံပါရစေ၊ ဘေးသူစိမ်းကို စံအထိ
ခိုက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲနော်... စံအရင်သွားနှင့်မယ်”

စုံခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းကို သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ငေးကြည့်နေ
မိသည်။ စံသည် ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလူတစ်ယောက်နဲ့ လာတွေ့ခဲ့
ပါလိမ့်။

ဘာကြောင့်များ သူ့ရင်ခွင်ထဲက စံထွက်ပြေးသွားပါလိမ့်...။

ဘဝမှာ စံအလိုအပ်ဆုံးအရာသည် စိတ်ချမ်းသာဖို့ပင်ဖြစ်သည်။
စုံဘဝမှာ စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေ အတော်များများကြုံခဲ့သည်။ စံသည်
ဂေဟာနောက်ဘက်ရှိ ပီတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင် တွေဝေငေးမောတတ်ခဲ့သည်။

ဂေဟာမှူးအဲလစ်သည် စုံကို တစ်ခြားမိန်းကလေးတွေထက် ပိုဂရု
စိုက်သည်။ စံတို့ဂေဟာတွင် စံနဲ့ဘေးချင်းကပ်လျက် အိပ်ရသော
ဆောင်မလေးမိပုတ်သည် စုံကိုကြည့်မရ။ အဲလစ်ရဲ့ဂရုစိုက်မှုကြောင့်
စုံကိုအတော်မနာလို ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ထမင်းစားချိန်တွင် စုံပေါင်ပေါ်သို့ ထမင်းတွေဖိတ်
စင်အောင် တမင်တကာလုပ်ခြင်းမျိုး၊ မြက်ရှင်းချိန်တွင် စံအလွန်
ကြောက်တတ်သော တီကောင်တွေကိုတုတ်နဲ့ကော်ကာ မြက်နုတ်သော
ခွံလက်တွေပေါ် ပစ်ချခြင်းမျိုးတွေ လုပ်တတ်လေသည်။

အခြားသော နှိပ်စက်ရန်စခြင်းများကို စံသည်းခံနိုင်သော်လည်း ပိုးဟပ်တွေကို စုံခေါင်းအုံးအောက်ထည့်ထားခြင်းမျိုးအား အလွန်ပင် စံထိတ်လန့်မုန်းတီးပါသည်။ ပိုးဟပ်သည် စုံပါးပြင်ပေါ်သို့ ရွစ်ရွစ်နှင့် တက်လာချိန်တွင် ငယ်သံပါအောင် စံအော်ဟစ်မိကာဦးသည်။

ထို့နောက် စံအပြင်းဖျားတော့သည်။ အပြင်းဖျားသောစံသည် ဂေဟာရှိ ဆရာဝန်နှင့်ပင် မသက်သာ။ ကလေးအထူးကု ဒေါက်တာ တင်တင်လေးထံမှာ ပြသရသည်။

အဲဒီဒေါက်တာ တင်တင်လေးဆိုတာ စုံရဲ့မေမေဖြစ်လာမယ့်သူ ပင်ဖြစ်သည်။ မေမေသည် စံချစ်သော နူးညံ့မှုမျိုးပိုင်ဆိုင်သည်။ မေမေ့ မျက်ခုံးတွေကနက်မှောင်သန်စွမ်းကာ မေမေ့နှုတ်ခမ်းများသည် ပါးလျှ ကာ နီဖြန်းသည်။ စတားပြောလျှင် မေမေဟု သုံးနှုန်းပြောလေ့ ရှိသော မေမေ့လက်နဲ့ထိလိုက်တာနဲ့ စုံအဖျားသက်သာလေသည်။

မေမေ့ကို အဲလစ်က စုံအကြောင်းအင်္ဂလိပ်လိုပြောပြသည်။ နားထောင်နေရင်နဲ့ မေမေက စုံကိုသနားကြင်နာစွာ ပြုံးပြလေသည်။ နောက်တစ်ပတ်တွင် မေမေဂေဟာသို့ ရောက်လာလေသည်။ မေမေနဲ့ အတူပါလာသည်မှာ ဘောင်းဘီတို မြင်းချေးရောင်နှင့် အရပ်တွေပါ သောအင်္ကျီအဖြူဝတ်ထားသည့် ပါးချိုင့်တစ်ဘက်ပါသော ကောင်လေး ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါ သမီးရဲ့အစ်ကိုပဲ ခွန်သင်ဇာတဲ့၊ သားကလည်း မှတ်ထား နော်၊ ဒါ ပင်မြင့်စံတဲ့၊ သားရဲ့ညီမလေးပေါ့”

ခွန်သင်ဇာက စုံရဲ့လက်တစ်ဘက်ကိုဆွဲကာ-

“ညီမလေး”

ဟု ခေါ်ပြီးရယ်ပြသည်။

ခွန်သင်လက်ကလေးတွေသည် တုတ်တုတ်ဖြူဖြူကလေးဖြစ်၏။ စုံလက်တွေက ရှည်လျား၍ ဝါဝင်း၏။ စုံလက်ချောင်းများ၍ အရင်း ပိုင်းမှာအမွှေးစိမ်းစိမ်းကလေးတွေရှိသည်။

“ညီမလေးက ချစ်စရာလေး”

စံသည် ခွန်သင်ရဲ့နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကလေးကို ကြည့်၍ရယ်ပြလိုက်သည်။ မေမေကစုံပုခုံးကိုဖက်ကာ-

“မေမေတို့နဲ့ လိုက်နေချင်ရဲ့လားစံ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဤသို့ဖြင့် စံသည် သူများကလေးတွေထက် ထူးကဲသောရုပ်ရည် ပိုင်ဆိုင်မှုကြောင့် ဒေါက်တာဇော်ငယ်နဲ့ ဒေါက်တာတင်တင်လေးတို့ ရဲ့ သူမီးအငယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မေမေတို့ အိမ်လေးသည် တစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်သည်။ အိမ်က
ခေါင် မိုးချန်ချန်ကလေးနှင့် ပြကွဒိန်မှာပါသော အိမ်ကလေးနှင့်တူသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဂန္ဓမာပန်းခင်းများရှိသည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင်
နှင်းဆီအရိုင်းခြံများ စိုက်ထားသည်။ အိမ်ကလေးကို အဝေးကကြည့်
လျှင် ကဗျာဆန်လှပါသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းကိုသွားဖို့ ပန်းခင်းများ
ကို ဖြတ်ကျော်သွားရသည်။

မေမေတို့အိမ်ရောက်စဉ်က ဖေဖေမရှိပေ။ ဘွဲ့လွန်တစ်ခုအတွက်
ဖေဖေ ရန်ကုန်သို့ခဏသွားနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဖေဖေဆိုတာကို
ခါတ်ပုံထဲမှာပဲ စံမြင်ခဲ့သည်။

မေးရိုးကားကား၊ စူးစူးရှရှမျက်လုံးများနဲ့ ဖေဖေသည် မေမေ
လောက် သဘောကောင်းပုံမရဟု စံက ကလေးအတွေးဖြင့်ထင်ခဲ့
သည်။

မေမေတို့ အိမ်ကလေးမှာမည်က စံရိပ်ငြိမ်။

စံရိပ်ငြိမ်ဆို စံရောက်လာသောအခါ စုံဘဝသည် အနေအထိုင်
အပြုအမူများပါမကျန် အရင်တုန်းကဂေဟာမှ စံနှင့်ဘာမှမဆိုင်။

အခုစံသည် အင်္ကျီလက်ရှည်ဖြူဖြူကလေးများနှင့် စကတ်လှလှ
ကလေးများကို ခြေအိတ်နဲ့ လေဒီရှူးနဲ့တွဲဝတ်ရလေသည်။ ပြီးတော့
ခက်ရင်နဲ့နှုတ်နဲ့ ထမင်းကိုကျကျနုနုစားတတ်လာသည်။ ချောကလက်
ဆိုတာကို မေမေတို့ဆီရောက်မှ စံမြင်ဖူးတာဖြစ်သည်။ ချိုအိတ်အရသာ
ရှိသည်။

“ကောင်းတယ်နော် မေမေ”

“သမီး ကြိုက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“နောက် သမီးစားချင်ရင် ဒီထဲက ယူစားနော်”

ဘယ်လောက်ထိ စံတုံးသလဲဆိုရင် ရေခဲသေတ္တာကိုပင် စံမဖွင့်
တတ်ခဲ့ချေ။ ခွန်သင်က သင်ပေးခဲ့သည်။ အအေးဦးကိုလည်း စံမဖွင့်
တတ်။

“စံ...သမီးခွန်သင်နဲ့အတူတူ ကျောင်းတက်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ကျောင်းတက်ရန် ဝတ်စုံကို စံအရမ်းသဘောကျပါသည်။ မြေနီ
လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ရှိသော ပန်းခင်းကျွန်းကို
ဖြတ်ကျော်၍ စံနဲ့ခွန်သင်ကျောင်းတက်ရသည်။ စံသည် ခွန်သင်ထက်

သုံးနှစ်ငယ်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရသော ကျောင်းသည် စံ အတွက် အစပိုင်းမှာ အဆင်မပြေ။ နောက်ပိုင်းမှာ အဆင်ပြေသွားခဲ့ သည်။ စာတော်သော ခွန်သင်သည် ကျောင်းမှာဖီးရီးဖြစ်သည်။ စုံကိုကျတော့ လူတွေသည် ခွန်သင့်ညီမလေးဟူသော အသိနဲ့အရမ်း မြောက်စားကြလေသည်။

“သမီးကို ဘယ်သူကမေးမေး... မေမေသမီးပဲလို့ပြောရမယ် ကြားလား စံ... ခွန်သင်က သမီးအစ်ကိုပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ထိုမြို့ကလေးမှာ အထင်ကရ ကျောင်းဆရာတစ် ယောက်ဆီမှာ စံနဲ့ခွန်သင်ကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ဖို့ အပ်ထားလေသည်။ ထိုဆရာသည် ပါဝါမျက်မှန်အထူကြီးတပ်ကာ အဝါရောင်ကောက် ကောက်ကွေးကွေး လက်ကိုင်ရှိသော ထီးအမဲကြီးကို ကိုင်တတ်သည်။ မျက်မှန်အောက်က သူ့မျက်လုံးများသည် နဂိုရှိရင်းစွဲထက် ပိုဖြူးသလို ထင်ရလေသည်။

ဆရာက စံနဲ့ခွန်သင်ကို ခပ်တည်တည် ဂျူတင်းတင်းကြည့်တတ် ပြီး ကျောင်းကအိမ်စာတွေကို ပုံမှန်လုပ်ခိုင်းတတ်သည်။ ခွန်သင်က မပျင်းပေမယ့်စံကပျင်းသည်။

ဥပမာ-သောကြာနေ့ပေးတဲ့ အိမ်စာတွေကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျမှ လုပ်ချင်ပေမယ့် ဆရာက ကြိမ်လုံးကိုင်၍ စောင့်နေတတ်သဖြင့် ကြောက်ကြောက်နဲ့ တစ်ခါတည်းရေးရသည်။

တစ်နေ့မှာ အိမ်စာလုပ်နေတုန်း စံနဲ့ခွန်သင်ကို ခဏထားခဲ့ကာ ဆရာအိမ်သာဝင်သွားသည်။ စာရေးရတာ ပျင်းသောစံသည် ဆရာမရှိ တော့တာနဲ့ ခဲတံပစ်ချကာ ခြေပစ်လက်ပစ်သမီးဝေလိုက်သည်။

- “အိပ်ချင်နေပြီလား စံ”
- “ပျင်းလို့”
- “ချောကလက်စားမလား”
- “ဟင့်အင်း”
- “အအေးသောက်မလား”
- “ဟင့်အင်း”

တစ်ကယ်တော့ စံသဘောကျနေတာ ဆရာအတွက် မေမေသုပ် ပေးထားသော လက်ဘက်သုပ်ဖြစ်သည်။ ပုဇွန်ခြောက်အကောင်နှိုင်း ချင်းနဲ့ ပြီးတော့ ပုဇွန်ခြောက်တွေက အကောင်အကြီးကြီးတွေ၊ စုံမျက် လုံးက လက်ဘက်သုပ်ပန်းကန်ဆီရောက်နေတာမြင်တော့ ခွန်သင်သ ဘောပေါက်သွားသည်။

- “လက်ဘက်သုပ်စားချင်လို့လား”
- “အင်း”
- “ပြီးရင် မေမေ့ကိုသုပ်ခိုင်းမယ်လေ”
- “မေမေက လူနာတွေနဲ့ ဆေးခန်းမှာမအားဘူး”
- “အဲဒီပန်းကန်က ဆရာအတွက်လေ”
- “နည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စားလို့မရဘူးလား ခွန်သင်”

“ဆရာအတွက်ပါလို့ဆိုနေ စံကလဲ...”

“နည်းနည်းလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ”

“စံ...ခေါင်းမာလှချည်လား ဟင်”

“နည်းနည်းလေးပဲဟာကို... အခုနှိုက်စားလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မသိဘူးပဲ”

“ခိုးမစားရဘူးစံ...မေမေသိရင် ဆူလိမ့်မယ်”

“ခွန်သင် ပြန်မပြောနဲ့ပေါ့”

“ငါ စိတ်ဆိုးလာပြီ”

သို့သော် စံကလတ်ဘက်ပန်းကန်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူကာ ဇွန်နဲ့ ခပ်ပြီးစားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ခွန်သင်က ခေါင်းကုတ်နေကာ-

“စိတ်ညစ်တယ် မိစံ”

ဟု ညည်းသည် ပထမတစ်ဇွန်းခပ်စားပြီးသည်အထိ ဆရာအိမ် သာမှ ပြန်ထွက်မလာသေး။ နောက်တစ်ဇွန်းခပ်စားဖို့ စံကြံရွယ်ကာ ပန်းကန်ကို အမ ခွန်သင်က ဒီအကြိမ်မှာတော့ ပန်းကန်လှမ်းဆွဲထားလေသည်။ သို့သော် လက်ဘက်ပန်းကန်သည် စားပွဲပေါ်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး ဘယ်သူမှ ဆွဲမမှီနိုင်။

“ခွမ်း...”

မေမေ့မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ပထမတော့ အော်ဟစ်ဆူပူမလား ဟု စိုးရိမ်မိသေးတာ အခုလိုပြုံးနေတော့ စိတ်အေးသွားရသည်။

“စံ...သမီးအမှတ်တော့ မေမေမကြည့်ရသေးဘူး အိမ်စာအုပ် ယူပြပါဦး”

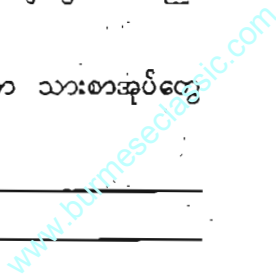
“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

စုံရဲ့ အိမ်စာ စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး မေမေကခေါင်းညိတ်သည်။

“သမီးလက်ရေးက ခွန်သင့်ထက်တောင် လှသေးတယ်”

စံက အဆူမခံရဘဲ ချီးကျူးခံရသဖြင့် ပျော်သွားလေသည်။ ခွန်သင်ကတော့ မျက်နှာညှိုးနေသည်။

“ခွန်သင်...လက်ဘက်ပန်းကန်ကျကွဲတာ သားစာအုပ်တွေ ဆီပေကုန်ပြီ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...သားသုတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“သားက လက်ဘက်ပန်းကန်ကို ဘာသွားလုပ်လို့လဲ”

“ရွှေလိုက်တာပါမေမေ”

“နောက်ကို ဆရာအတွက်ရော၊ သားတို့အတွက်ပါ မေမေသုတ် ပေးမယ်ကြားလား”

မေမေမရှိတဲ့အချိန်မှာ ခွန်သင်ကစုံကို ပေါင်တွင်းကြောလိမ်ဆွဲ လေသည်။ ဘာလို့လဲဟုစံမေးတော့မှ မေမေက ဒီတစ်လစာ ချောက လက်တွေ စံတို့ကို ထုတ်မကျွေးတော့တာ စံသိရလေသည်။

“မေမေက ဘယ်တော့မှမရိုက်ဘူး...သိလား စံကရိုက်မှာပဲ ကြောက်နေ”

“အရိုက်ခံရတာက တော်သေးတယ်၊ အခုချောကလက်မစားရ တော့ဘူးခွန်သင်၊ စုံကိုခိုးကျွေးပါလား”

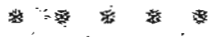
“ဟာ...မေမေသိရင် ဆူခံထိလိမ့်မယ်”

ဂေဟာကလာသောစုံရှုံ တစ်ချို့အကျင့်စရိုက်များနှင့် မွေးရာပါဗီဇ များသည် မေမေ့ကိုတော်တော် စိတ်ဒုက္ခရောက်စေသည်။

အလှကြိုက်သောစံသည် မေမေရဲ့လက်သဲဆိုးဆေးများကို မေမေ မသိအောင်ယူ၍ဆိုးခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီတောင့်များခိုးထားခြင်း၊ ပြီးတော့ စံသဘောကျသည့် ရင်ထိုးကလေးများအား စံမွေ့ရာအောက်တွင် ဖွက် ထားခြင်းတို့ကို မေမေသိသောအခါ ယက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေ သည်။

“စံက နှုတ်ခမ်းနီကြိုက်ရင် မေမေ့ကိုပြောလေ၊ မေမေဆိုးပေး မှာပေါ့...မေမေ့ကိုမပြောဘဲနဲ့ မေမေ့ပစ္စည်းတွေ မယူရဘူးစံ၊ ဘုရား သခင်မကြိုက်ဘူး”

စံက မေမေမကြိုက်မှန်းသိသောအခါမှာလည်း သိပ်ဝမ်းနည်းပက် လက်မဖြစ်ပါ။ မေမေကစုံကို သမီးအရင်းဆို ဆူမှာမဟုတ်ဟုထင် သည်။ ဒါပေမယ့် မေမေသည် ခွန်သင်ထက်စုံကို ဖိုကရုစိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ရက်မှာ စံသည် မေမေအလှမွှေးထားသော ငါးကန်နားတွင် ပျင်းပျင်းနဲ့ မှန်ပုံးထဲမှ ငါးများကို သေချာထိုင်ကြည့်မိလေသည်။ ငါးလေးတွေက အရောင်အသွေးစုံစုံ။

စုံခေါင်းထဲမှာ ငါးလေးတွေ တစ်ချိန်လုံးရေထဲမှာနေရတာ သနားမိလေသည်။ ရေနဲ့ထိတာကြာလျှင် ချမ်းလာတတ်သည်။ စံဆို မိုးရေထဲမှာ အကြာကြီးမှ မချိုးနိုင်တာ။

“နင်တို့တစ်ချိန်လုံး ရေထဲမှာနေရတာ ချမ်းမှာပဲ...ငါလွတ်ပေးမယ်နော် အပြင်မှာခဏနေကြဦး”

စံသည် ရေခွက်ဖြင့် ငါးလေးတွေကို လိုက်လံဆယ်ကာ အနားရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်စည်ဖြင့် ငါးလေးတွေကို ခြံပေးထားလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ မေမေအခန်းထဲဝင်လာတာနဲ့ စံကိုမေးလေသည်။

“စံ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါးလေးတွေ ချမ်းမှာစိုးလို့ မေမေ”

“ဟင်...ဘာ...စံ ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ငါးလေးတွေချမ်းမှာစိုးလို့ အပြင်ထုတ်ထားတာမေမေ”

“ဟာ...သမီးလုပ်တာနဲ့ သေ့ကုန်တော့မှာပဲ”

မေမေက စံအုပ်ထားပေးသော လက်ကိုင်ပုဝါကိုဖယ်ကာ ငါးတွေအား မှန်ကန်ထဲပြန်ထည့်သည်။

“ငါးဆိုတာ ရေထဲမှာပဲ နေလို့ရတယ်စံရဲ့၊ ကုန်းပေါ်ရောက်ရင် သေသွားရော၊ သူတို့က ရေထဲမှာအသက်ရှူလို့ရပေမယ့် ကုန်းပေါ်မှာ အသက်ရှူလို့မရဘူး”

“အသက်ရှူလို့မရတော့ သေတာပေါ့နော်မေမေ”

“ဟုတ်တာပေါ့စံရဲ့၊ နောက်ငါးတွေကို ဆယ်မထုတ်နဲ့နော်”

“မသိပါဘူး...စံက ရေထဲမှာပဲငါးလေးတွေနေရတော့ ချမ်းမှာကြောက်လို့”

မေမေက ထမင်းစားတဲ့အခါလည်း စံကိုအမြဲဟင်းပိုခပ်ထည့်ပေးတတ်သည်။ မေမေဘာကြောင့် စံကိုခွန်သင်ထက် ဂရုစိုက်မှန်းအစက စံမသိခဲ့ပေ။

ဖေဖေပြန်ရောက်လာသောညကိုတော့ စံမမေ့ပေ။ မေမေက ဆေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေခဲ့ပြီး စံကမေမေပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး ခွန်သင်ကတော့ သီချင်းနားထောင်နေခဲ့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

တစ်ခါးထုသံ သုံးချက်မြည်သောအခါ မေမေသည် ဖတ်လက်စ ဆေးစာအုပ်ကိုချကာ “မောင်ပြန်လာပြီ” ဟုဆို၍ တံခါးထဖွင့်ပေး လေသည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသောဖေဖေသည် လောင်းကုတ်အရည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားကာ စုံကိုသေချာစွာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မောင် ဒါစံပဲလေ...ဘယ်လိုလဲ ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား”

“တင်ကတော့ လုပ်ချင်တာ လုပ်နေရရင် စိတ်ကိုချမ်းသာနေတာ ပဲ”

“စံ...ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ”

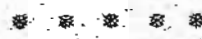
“ဟုတ်ကဲ့...ဖေဖေ နေကောင်းလားဟင်...”

စုံပါးကို မနာအောင်ဆွဲလိမ့်ကာ ဖေဖေက ကောက်ချီလေသည်။

“ကောင်းပါတယ်သမီးရဲ့...ခွန်သင်က သီချင်းနားထောင်တာ တောင်မပျက်ဘူး...လာပါဦးကွ ဖေဖေဆီကို...”

ခွန်သင်နဲ့ စုံကိုတစ်ဘက်စီ ချီနိုင်တဲ့ဖေဖေမှာ အားတွေအများကြီး ရှိမှာပဲဟု စံထင်သည်။ စံ ဖေဖေကိုလည်းချစ်တာပါပဲ။

ဖေဖေက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေက အထူးကုတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေသည် မြို့ကလေးရဲ့ အထင်ကရစုံတွဲဖြစ်သည်။

စံသည် မေမေသင်ပြသောကိစ္စကို စိတ်ညစ်ညူးမိလေသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး သမီးမငယ်တော့ဘူးစံ...အရင်လိုမဆော့ရတော့ ဘူး၊ ခွန်သင်တို့ ဖေဖေတို့နဲ့လည်း အရမ်းကပ်မနေရဘူး”

စံသည် လူကြီးဖြစ်ပြီဟု သတ်မှတ်ခံလိုက်ရသောကိစ္စကို မလို ချင်ပေ။ ခွန်သင်နဲ့လည်း ခါတိုင်းလိုဖက်အိပ်မြ အိပ်ချင်သည်။ သို့ရာ တွင် အနည်းငယ်အရွယ်ရောက်သောအခါ အပျိုဖော်ဝင်စပြုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို မေမေစည်း တားခဲ့တာ သဘောပေါက်စပြုလာသည်။

စံရဲ့မျက်လုံးများသည် ပိုကြည်လင်လာသည်။ ပြီးတော့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်သည် မေမေကဲ့သို့ပင် လှပပြေပြစ်သောဘက်သို့ ကူး ပြောင်းလာသည်။ စံအရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတာ အလွယ်တကူသိစေ ယောကိစ္စမှာ ရည်းစားစာ အပေးခံရသောကိစ္စဖြစ်လေသည်။ စံလူငယ် အိတ်တွင် ပန်းနုရောင်၊ ခိုပြာရောင်၊ ရေမွှေးစာအိတ်များသည် စံမသိ အောင် အမြဲပါလာကြသည်။ ခွန်သင်တွေ့သောအခါ-

“စ...မေမေမကြိုက်ဘူးနော် သတိထား”

ဟူ၍သာ သတိပေးလေသည်။ သို့သော် စာများကို ခွန်သင်ပံ့ဖောက်ဖတ်ပြီး ဒေါသကြီးနေလေ့ရှိသည်။

“စုံကိုကြိုက်တာ ကောင်းကောင်းမရေးဘူး၊ ငါ့ကိုပါခွဲထည့်သေးတယ်...စံ ငါမေမေ့ တိုင်တော့မယ်” ဟူ၍လည်း ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်။

“စံမှမသိတာ ခွန်သင်တလဲ”

“ကိုယ့်လွယ်အိတ်ထဲ ရည်းစားစာထည့်တာတောင် မသိဘူးလား

စံ...စံညာနေတာပဲဖြစ်မယ်”

“မညာပါဘူးဆို”

“စုံအသက်ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးတယ်”

“စံ မငယ်တော့ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ် စံ”

“ဟုတ်တယ်...စံမငယ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခွန်သင်နဲ့အတူတူ မအိပ်ရတော့ဘူးလေ..အဲဒါ မေမေပြောတာပဲ”

ခွန်သင့်မျက်နှာသည် ရဲရန်သွားကာ စုံကိုစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရှိပုံရသည်။ အရွယ်ရောကလာတာ စံမကြိုက်ပေ။

ခွန်သင် စိမ်းသွားတာ ပိုမကြိုက်။

စံသနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနဲ့ ကျောင်းသွားစားတောင် ခွန်သင်က အပြစ်မြင်နေတာဆိုတော့ စံနဲ့ခွန်သင်သိပ်မတည့်ပေ။

ညနေဘက်ဆို ပန်းခင်းတွေထဲ စံတစ်ယောက်တည်း ခြေဆင်းထိုင်နေတတ်သည်။ စံခွန်သင်နဲ့ အရင်လို ပြန်နေရရင် ကောင်းမှာပဲ။ စံအထီးကျန်သလိုခံစားရသည်။ ခွန်သင်က စုံကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ စာကိုပဲ ဖိကျက်လေ့ရှိသည်။

တစ်ညမှာတော့ စာကျက်နေတဲ့ ခွန်သင်အနားမှာ စံငုတ်တုတ်သွားထိုင်သည်။ ခွန်သင်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ မပြော။ စံကလည်း ပေပြီးအသံမပြုဘဲ ငုတ်တုတ်ဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ အတော်ကြာတော့မှ ခွန်သင်ကမေးသည်။

“စံ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ခွန်သင့်ကို စကားပြောချင်လို့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“စံ မပျော်ဘူး”

“.....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးပါလားခွန်သင်”

“ငါလည်း မပျော်ဘူး”

“ဟုတ်လား...စံက အခုတစ်ယောက်တည်း စကားပြောစရာလည်းမရှိတာ..ဘယ်လိုလုပ် ပျော်ပါ့မလဲ”

“စုံကိုစကားမပြောရတော့ ငါလည်းမပျော်ဘူး”

“ရည်းစားစာတွေက စံတောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီအချိန်မှာ စာပဲကျက်ရမယ်စံ..စံကြီးလာရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“စံ ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး”

“မေမေ့လို ဆရာဝန်မကြီး မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မလုပ်ချင်ပေါင်၊ မေမေက လူနာတွေလည်း ဆေးကုရသေးတယ်၊ ဆေးရုံလည်းသွားရသေးတယ်...ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ စံ”

“အိမ်အလုပ်လည်း လုပ်ရတာပဲ”

“စံက အိမ်အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တာလား”

“အများကြီးလုပ်တော့ အများကြီးပင်ပန်းတာပေါ့ ခွန်သင်”

“စံက၊ အပျင်းပဲ”

“ပျင်းတာ နာမည်သာဆိုးတာပါ၊ ဘယ်လောက်စိမ်ခံဖို့ကောင်း တဲ့စကားလုံးလဲ”

“စံကို ဘယ်လိုသွန်သင်လို့ရမှာလဲ”

ခွန်သင်က လူကြီးလေသံနဲ့ ဆုံးမသည်။

“ခွန်သင် စံအိပ်ချင်ပြီဟာ”

ခွန်သင်ပေါင်ပေါ်မှာလှဲပြီး စံမျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ ခွန်သင်က စုံရုံနဖူးပေါ်က ဆံစကလေးများကို သပ်တင်ပေးကာ ပါးစပ်နဲ့ အသာ လေးမှုတ်ပေးသည်။ လေကြောင့် အေးခနဲဖြစ်သွားသောအခါ စံမျက် လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာကြသည်။

“စံ...တစ်သက်လုံး လိမ္မာစမ်းပါ ညီမလေးရယ်”

မျက်ရည်ဥလေးများသည် စုံပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်ဆင်းလာ ကြသည်။ တစ်သက်လုံး စံလိမ္မာရမယ်တဲ့၊ ချစ်တဲ့ခွန်သင်က စံကို ဆုံးမခဲ့ဖူးလေသည်။ လိမ္မာတယ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။

ခွန်သင်ရင်ခွင်ထဲမှာ နေဖို့ကတိတွေပေးပြီး စံထွက်ပြေးခဲ့တာကို မိုက်မဲတယ်လို့ ခွန်သင်ဆိုချင်တာလား။

တစ်ကယ်တော့ စံလိမ္မာလိုက်တာပါ။ ခံစားချက်ကို တစ်ယောက် တည်းထုပ်ပိုးပြီး စံရင်ဆိုင်ခဲ့တာဟာ မိုက်မဲတာမှမဟုတ်တာ။

ဒါပေမယ့် လူတွေစံကို နားမလည်ကြ။ စံလက်ထပ်လိုက်တာ ဟာ မိုက်မဲမှုတစ်ခုပဲဟု လူတွေက ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ နှစ်နာဆုံးရှုံးတယ်ဟု သတ်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။ စံ ကိုကိုကို ဆုံးရှုံး ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိထက် တစ်ခြားဘယ်အရာများကိုမှ ဒေါင်းထဲ မထည့်နိုင်ခဲ့။

ဒီလောကမှာ မုဆိုးမဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းမရယ်လို့များ ရှိသလား၊ ဘယ်မိန်းမတခု မုဆိုးမဘဝကို ခုံမင်တပ်မက်မှာမို့လို့လဲ၊ စံလည်း အဲဒီဘဝကို တွေးပြီးထိတ်လန့်ရသည်။ စံ ညဘက်ဆိုကောင်းကောင်း မအိပ်ချေ။ မျက်လုံးကြောင်ပြီး ထိုင်နေတာမျိုး၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက် ပြီး လန့်နေတာမျိုး၊ ကိုကိုနေမကောင်းစဖြစ်ကတည်းက စံကြံ့ခဲ့ရ သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ကောင်းတုန်း ကျောင်းသူတစ်ယောက်အရွယ်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် စံကတော့ သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရသည်။

စုံရွဲခင်ပွန်းကို ဆွဲခေါ်သွားတော့မယ့် လက်မဲကြီးတစ်ဘက်ကို စံအိပ်မက်လိုက်အိပ်မက်က နိုးတော့လိုက်ဖြင့် စံသည် လုံးပတ်ချာ လည်ရိုက်လျှက်ရှိသည်။

ဒီဒုက္ခတွေကို ဘယ်သူသိမှာလဲ။ စံသည် လူတွေ့ရှေ့မှာ အပြုံး မပျက်ဘဲ ရပ်တည်နိုင်သော်ငြား တစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန်မှာ ကိုကို မမြင်အောင် ကြိတ်တိုရင်း လောကဇာတ်ကို ခံရလေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးသည် စုံအတွက် လောကဇာတ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ တွေ့မြင်ရ၍ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည် လောကတွင် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ် သည်။ ပျော်စရာကောင်းမယ်ထင်၍ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။

ဒါပေမယ့် စုံအတွက်တော့ ဝဋ်ဒုက္ခကြီးတစ်ခုကို ပါဆယ်ထုပ် လှလှလေးဖြင့် ထုပ်ပိုးကာ လက်ခံရရှိလိုက်သကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။

စံသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အိပ်မက်များဖြင့် ခွေလှော်သူဖြစ်၏။ အိပ်လိုက်လျှင် စံသည် အင်မတန်လှပသော ပန်းခင်းထဲရောက်သွား တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ မေမေဟုမျက်နှာမထင်ရှားသော မိန်းမလှတစ်ဦး ရှိသည်။ စံရဲ့အမေရင်းလို ထင်တာပဲ။

ပြီးတော့ အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ မျက်နှာ ပြင်မသဲကွဲသော လူတစ်ယောက်က စုံကိုချီ၍ ရယ်မောနေရသည်တဲ့။ စုံရဲ့ မသိစိတ်စွဲလမ်းခြင်းမှာ ပြီးပြည့်စုံသည့် မိသားစုတစ်ခုကို လိုချင် ခြင်းဖြစ်ပြီး စံသည် တစ်ကယ်တမ်းလိုချင်သမျှ ဆုံးရှုံးခဲ့သော မိန်းမ တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

အခု စံဘာလိုချင်သလဲ၊ ကိုကိုအသက်ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုကိုကို လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်စေချင်သည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တော့၊ အဲဒါကိုလည်း စံသိသည်။

လုပ်ယူလို့ မရသောကိစ္စတစ်ခုကို ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့ ရင်နာမှုမျိုး ဟာ ဘဝမှာ ဘယ်လို နာကျင်မှုမျိုးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့ရမှာလဲ။

အခု စံသည် ကိုကိုမကြာခင်မှာ သေဆုံးသွားပြီး ကိုကိုခန္ဓာကိုယ် ကြီးမလှုပ်တော့တဲ့အထိ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းများစွာကို ခံစားရပေဦးမည်။ ကိုကိုသေသွားပြီးရင်လည်း ပြောင်းလဲကုန်ကြမည့် လူတွေရဲ့ သဘောထားကို စံရင်ဆိုင်ရဦးမည်။

ကွယ်...၊ မုဆိုးမဆိုတာ ဆိုးရွားတဲ့အမည်နာမတစ်ခုပဲ၊ မုဆိုး ဆိုတာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အမဲလိုက်သမားကိုခေါ်တာ။

သတ္တဝါတွေကို မကြင်နာမစားနာတဲ့ မုဆိုး၊ ဒီလိုအခိပွါယံနဲ့ နာမည်ကို လင်သေဆုံးသွားတဲ့ မိန်းမတွေကို ဘာကြောင့်မှည့်ခေါ်ကြ သလဲ။

မုဆိုးမဆိုတာ လင်နောက်တစ်ယောက်ဖမ်းဖို့ ကျောကွင်းထောင် တတ်တဲ့ မိန်းမလို့ ဆိုချင်တာလား။

စုံညွှမ်းထဲမှာ မခံချင်မှုတို့က စိမ့်ဝင်ကာ စုံအပြုံးသည် အေးစက် လာသည်။ စံသည် ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းသော မုဆိုးမပုံစံခွက်ထံ မကြာခင်ရောက်တော့မည်။

လင်သေစုမှာ အသွားအလာမတတ်ရင် အပြောအဆိုမတတ်ရင် အဲသလိုတွေးပြီး စံစိတ်ညစ်လာသည်။

စုံအတွက်ပဲ စံတွေးပြီးကြောက်သည့်အပြင် ခုတင်ပေါ်မှာ ပက် လက်လှန်နေရသော ကိုကိုမျက်နှာ ပိန်ချောင်ခွက်ကြီးကိုကြည့်ပြီးတော့ လည်း သနားသည်။

အဲဒီသနားမှုက ကိုကိုအော်ဟစ်သည့်အခါ ပျောက်သွားပြီး သေသွားရင် သူလည်ငြိမ်းချမ်းငါလည်း ဒုက္ခတစ်မျိုးငြိမ်းသွားမယ်ဟု သော အတွေ့တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ စံအမုန်းဆုံးက လက်ရှိတွန်းလှည်းသံပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် စံတို့စတွေ့တုန်းက သူသည် အသန်အပြန်အလွန်ကြိုက် ကာ မိန်းမအတာကို ကောင်းကောင်းနိုင်နင်းသည့် စကားပြောဆိုဟန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စံနဲ့သူ့ စတွေ့ဖို့ကို ကံတရားကပဲ ရွေးချယ်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကံတရားကသာ ကြိုတင်မစိမ့်ထားဘူးဆိုလျှင် စံနဲ့သူ့တွေ့ကြုံဖို့ အကြောင်းမရှိ။

အို... အကြောင်းတရားဆိုတာ မရှိဘဲ အကျိုးတရားဆိုတာ ဖြစ် လာတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါဆိုရင် အကြောင်းတရားက စတင်မှားယွင်း သောကြောင့် ကိုကိုဟူသော အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို စံမက်ခွင့်ရခဲ့တာဖြစ် သည်။

အစတုန်းကတော့ စုံအိပ်မက်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်လှပမှုတွေ အေးချမ်း သာယာမှုတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

စံမရခဲ့သော ပြီးပြည့်စုံသည့် သားသမီးဘဝကို စံနဲ့ကိုကိုတို့မှ မွေးဖွားလာမည့် ကလေးတွေရစေမည်။

ဦးတနိုင်းခရူ ဇနီးဘဝမှာ အကျိုးအပုံ၊ အစုတ်အကန်းဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိစေရဘဲ သစ်လွင်တောက်ပသော အနာဂါတ်သာရှိစေ ရမည်။ အဲသလို မျှော်မှန်းကာ စံလက်ထပ်ခဲ့သည်။

စုံရဲ့အိပ်မက်အစမှာ ၎င်းတို့တိုက်ဝပ်နေသော ခြေထောက်နှစ် ချောင်းမပါခဲ့ပါ။ ညှို့စိုစိုအနံ့ရှိသော သွေးပုလင်းများနှင့် သွေးသွင်း တဲ့ပိုက်တွေအပ်တွေ မပါဝင်ခဲ့ပါ။ ဆီးပိုက်တွေ၊ ဆီးအိတ်တွေမပါဝင် ခဲ့ပါ။ အလွန်အမင်း ချဉ်စော်စုပ်စော်နဲ့သည့် ဝမ်းများကို သွန်ပစ်ရမယ် ဟူသောအပြုအမူလည်း မပါဝင်ပါ။

ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်နေရပြီး ဘယ်လိုမှ

ယောက်ျားမပီသနိုင်တော့သည့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရမွက်ဆန္ဒမပြည့်
 သဖြင့် မိန်းမသားအပေါ်တွင် ကျားကုတ်ကျားနားခဲသလို သံသယများ၊
 စကားနာများ ထိုးခံရမယ်ဟူသော ခံစားမှုလည်း မပါဝင်ခဲ့ပါ။
 စံသည် နူးညံ့ကြည်သာမှုဖြင့် အိပ်မက်တစ်ခုကို စတင်မက်ခဲ့ပြီး
 ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်မှုများကိုသာ ပက်ပက်စက်စက်ရရှိခဲ့လေသည်။

တနိုင်ခဲ ငါး၊ ပုဇွန်မွှေးမြူရေးလုပ်ငန်းမှ နောက်ထပ်ဖွင့်မည့်
 အအေးခန်းအတွက် စာရေးမတစ်ယောက် အလိုရှိသည်။

ထိုကြော်ငြာအရ စံသည် ယခုစွဲကိုငေးကြည့်နေသော လူရှေ့
 ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလူကြည့်ပုံဟာ အရပ်တစ်ရပ်ကိုကြည့်နေ
 သလိုပါပဲ။ စံကသက်ရှိ။ ဒါကိုဘာကြောင့် မေ့သွားတာလဲ။ စံက
 အလုပ်လာလျှောက်တဲ့လူ။

“ဒီမှာရှင့်...”

စံခေါ်လိုက်မှ သတိဝင်သွားကာ စွဲကိုအားနာပါးနာ တစ်ချက်ပြုံး
 ပြသည်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စံအများကြီး ကြေညက်ခဲ့
 ဖူးပြီ။ တစ်ချို့မျက်လုံးတွေက ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး
 သည်။ တစ်ချို့မျက်လုံးတွေက အစာရေစာ အငမ်းမရစားသလိုမျိုး၊
 တစ်ချို့ကျတော့ လောင်ရိပ်ပြောင်ရိပ်တွေစွန်းလျက်၊ တစ်ချို့ကျပြန်
 တော့ ရှိသားပါသည်။ ရိုးသားသော ယောက်ျားတွေ နည်းပါးလာတာ

ပန်ဒါဝက်ဝံတွေထက်ပိုရှားပါးလာတယ်ဆိုသော အချက်ကို မိန်းမတစ်ယောက်ပီပီ စံသိပါသည်။ အခုလူကျတော့ သဘောကျတဲ့ အရုပ်တွေ သလိုမျိုးပါပဲ။

“မပင်မြင့်စံနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရင် ဘယ်မှာလုပ်ဖူးလဲ”

“အရင်က ကွန်ပျူတာသင်တန်းတစ်ခုမှာ ဆရာမလုပ်ဖူးပါတယ်”

“ဪ...ဒါဆို ကွန်ပျူတာလည်း ကျွမ်းကျင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ဆက်မလုပ်တော့ဘူးလား”

“ကျွန်မ အလုပ်ထွက်လိုက်ပါပြီ”

“အခု ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားချဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်တော့ တပန်းသာတာပေါ့၊ မပင်မြင့်စံရဲ့ဇာတိက...”

စံသည် ခွန်သင့်မျက်နှာကို ပြေး၍သတိရလိုက်သည်။ မပြောသင့်။ စံဟာ တောင်ကြီးသူတစ်ယောက်ဆိုတာ မြိတ်မြို့မှာ ဘယ်သူမှမသိလေ အကောင်းဆုံးပေပဲ။ အထက်ကနေ အောက်ရောက်အောင် စံထွက်ပြေးခဲ့ပြီးပြီ။

“ရန်ကုန်ကပါ”

“ကျောင်းပြီးတာကတော့ ရန်ကုန်ကပဲပေါ့၊ ဒါဆို ရန်ကုန်သူပဲ ဒါပေမယ့် စကားနည်းနည်းပဲသလိုပဲ”

“ထင်လို့ပါ...မြိတ်သားတွေလည်း ပဲတာပါပဲ”

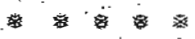
“ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ အအေးခန်းတစ်ခု ထပ်ဖွင့်ဖို့အစီအစဉ် နှိုပါတယ်...အဲဒါ မပင်မြင့်စံက ရန်ကုန်သူဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ကိုသွားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုသူသည် တနိုင်ခမဟုတ်ချေ။ တနိုင်ခနဲ့ မင်းမဟာဟူသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထံမှ မင်းမဟာဖြစ်သည်။

မင်းမဟာသည် ရုပ်ရည်မချောမောပါ။ အရင်မြင့်ကာ သွယ်သည်။ ပြီးတော့ စကားအပြောအဆိုရိုးသည်။ ရန်ကုန်ဘက်မှာတာဝန် ထူသူက တနိုင်ခ။

စာရေးမလို့ နာမည်တပ်ရပေမယ့် စာရေးမထက် စုံမှာအလုပ်များသည်။ ဦးတနိုင်ခသွားလေရာ ကားကိုလိုက်မောင်းပေးရသည်။ ဖုန်းကို ဘယ်တော့မှ ကိုယ်တိုင်မပြောဘဲ စံကတဆင့်ခေါ်ပေးရသည်။ ထိပ်ကပ်ကြေးပဲ ဆိုကြပါစို့။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ မရယ်ဘူးနော်”

ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနှင်ရင်း စံကားနောက်ကြည့်မှန်ကတ်ဆင့် တန်းခကို ကြည့်ကာ အပြင်သို့အကြည့်ရွှေ့လိုက်သည်။

“အလုပ်လုပ်တာ ရယ်ဖို့လိုလို့လား ဦးတန်းခရဲ့”

“ရယ်ဖို့ထိတော့ မလိုအပ်ပါဘူး၊ ပြုံးသင့်တာပေါ့”

စံ မပြုံးချင်ပါ။ ပြုံးလိုက်လျှင် သွားတက်ချွန်ချွန်ကလေးတွေ ပေါ်လာသော စုံမျက်နှာသည် လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဘဝညွတ်နှူးစေ နိုင်သည်။ ဒီမျက်နှာကြောင့် ယောက်ျားတွေစွဲလန်းတာ ခံရဖူးပြီ။ ဒုက္ခသည်များ ရောက်ဖူးပြီ။ ဒုတော့တော်ပြီ။ စံမပြုံးချင်တော့။ အပြုံးကို စံစိတ်ကုန်လေသည်။

“ကိုယ် မင်းကိုတစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ဆီကို မင်းမဟာက မင်းအကြောင်းလှမ်းမေးတယ်”

စံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မင်းမဟာလို သူ့ဌေးတစ် ယောက်က စုံကို တယုတယမေးတဲ့အတွက်လည်း စံထူးပြီးစိတ်မဝင် စားပါ။ ပျော်လည်းမပျော်။ စုံရဲ့ စိတ်နှလုံးအာရုံသည် ဂျူတီကုတ်နဲ့ လိုက်ဘက်သော ခွန်သင့်ဆီမှာ အလုံးစုံငြိတွယ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ခုချိန်ဆို ခွန်သင်တစ်ယောက် ဟောကဆာဂျင်ဘဝမှာ အလုပ်တွေတအားများ နေလိမ့်မည်။ ဆေးကုသဆောင်မှာ ပျော်သောခွန်သင်သည် သမားတော် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ခုကတည်းက စာတွေကိုအသေအလဲ ကျက်နေမှာ သေချာသည်။ စုံကိုသတိရနေမလား။

ခွန်သင်စုံကို မုန်းတီးသွားလေမလား၊ စံသည် ကတိကိုပေးပြီး မဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့သောသူဖြစ်သည်။ ခွန်သင် စံကခွန်သင့်အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ...ဒါပေမယ့် မေမေက စုံကိုချွေးမအနေနှင့် အလိုမရှိ ဘူးတဲ့။

စုံကို သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် လက်ခံထားနိုင်တဲ့ မေမေက ချွေးမအနေနှင့် စုံကိုအလိုမရှိနိုင်ဘူးတဲ့လေ...အဖေက ဆရာဝန်၊ အမေက ဆရာဝန်၊ သားကဆရာဝန် ဒီတော့ ချွေးမကိုလည်း ဆရာဝန် ပဲဖြစ်စေရမယ်တဲ့လေ၊ မေမေက ဆရာဝန်မျိုးဆက်ထူထောင်စေချင် တာလားဆိုတော့ အဲသလိုလည်း မဟုတ်ရပြန်ဘူးတဲ့။

မေမေဟာ စုံကိုယ်ထဲကသွေးနဲ့ သူ့မျိုးစိတ်ကို မပတ်သက်စေ ချင်တာ။ အဲဒီစကားဟာ စုံခွန်သင်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ထက်အများကြီး လေးနက်မှုရှိသည်။ စုံရဲ့အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားစေနိုင်အောင်လည်း ပြင်းထန်သည်။

စံလွင့်ထွက်လာခဲ့တာ မေမေရဲ့ ထောင့်ကန်ဘောလုံးတစ်လုံးနဲ့ တူသော ထိုစကားကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ပင်မြင့်စုံ...ကိုယ်တို့သွားရမယ့်နေရာ ကျော်သွားပြီ”

တန်းခခ သတိပေးမှ စံလည်းလမ်းကျော်သွားတာသိသည်။

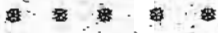
“ဆောရီး ဦးတန်းခ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အတွေးလွန်သွားပုံပဲ”

“ဟင်း”

“ကားမောင်းရင် အာရုံစိုက်မောင်းပါ ပင်မြင့်စံ”

အလုပ်ရှင်ရဲ့ ငြူမှုကို စံဂရုမပြုလို့မရပေ။ စံထမင်းစားနေရတာ သူ့ထံမင်းမဟုတ်လား။

အဆောင်ပြန်ရောက်လျှင် စံသည်ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှ ခွန်သင့်ခါတ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။ စံမလွမ်းချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စံရိပ်ငြိမ်ကို စံဘယ်လိုမှမေ့ လို့မရ။ စံရိပ်ငြိမ်မှ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပြုတ်ကျလာခဲ့ရတဲ့ စုံရုံဂုဏ်သိက္ခာ တွေကို အခုမှလိုက်လံစုစည်းနေတုန်းဖြစ်သည်။

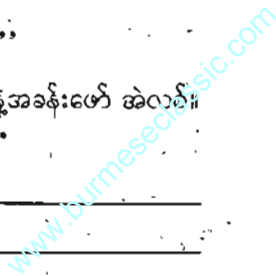
“မိစံ”

စုံကိုစိတ်ဆိုးလျှင် နာမည်ရှေ့က မိတပ်ခေါ်သော ခွန်သင့်ရဲ့အသံ ကို ပြန်ကြားမိသည်။ မိစံ အခုခွန်သင့်ဆီ ပြန်လာချင်တယ်။ ဒါပေ မယ့် မိစံဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ခွန်သင့်၊ မိစံအခု ဖြစ်မျောပေဒါဖြစ်နေ ပြီ။

“အဲမယ်...သူ့အဆက်ကို လွှမ်းနေပြန်ပြီ”

အသံနဲ့အတူ စုံခုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်သူမှာ စုံနဲ့အခန်းဖော် အဲလင်း။

“အဲလွစ်...ဘယ်တုန်းကဝင်လာတာလဲ”

“ကြာပြီ... ယူကို နောက်ကနေကြည့်နေတာ၊ ယူ အဲဒီတစ်
ယောက်ကို တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးပုံပဲ”

“စံနဲ့သူက အသက်ဆယ်နှစ်ကတည်းက တူတူနေခဲ့ကြတာ”

“အေးပေါ့... သံယောဇဉ်က ထောင့်ငါးရာထပ်ပေါင်းလိုက်တော့
စံဒီလောက်ဆွေးနေတာ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်”

“အဲလစ်... ရေအရင်ချိုးလေ... စံခဏအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ကားမောင်းရတဲ့ဒုက္ခက ညောင်းတာ။ ပြီးတော့ အန္တရာယ်ပေါ်မှာ
သွားနေရတဲ့အလုပ်။ ကိုယ့်နောက်က လူတစ်ယောက်ကို သယ်ဆောင်
ပြီးမောင်းရတာမလွယ် အက်ဖ်အီးစီနဲ့ရပေမယ့် အန္တရာယ်များသည်။

စံမျက်လုံးများ မှိတ်လိုက်သည်။ မကြာခင်မှာ စံအိပ်ပျော်သွား
တော့မည်။ အဲဒီအခါ စံရဲ့ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒများကို အိပ်မက်ထဲမှာ
တွေ့ရပေမည်။

“ပင်မြင့်စံ ဘာသောက်မလဲ”

မင်းမဟာက စံ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မေးသည်။ စာရင်းရှင်းဖို့
ရန်ကုန်ကိုရောက်လာသော မင်းမဟာကို တနိုင်ခက စံ့ရှေ့မှာဆီးကြို
နှုတ်ဆက်ပုံက တစ်မျိုးဟု စံထင်သည်။

“ဤကို စိတ်မချလို့လား ဟောကောခင်” တဲ့။ ပြီးတော့ စံ့ကို
ကားမောင်းခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို မင်းမဟာတွေ့သွားတော့ ပြောလို့မဆုံး။

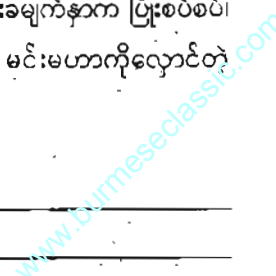
“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး တနိုင်ခ”

“ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုပဲကွ၊ သူက ငါ့ရဲ့အနီးကပ် စာရေးလေကွာ”

“စာရင်းကို မင်းစာရင်းကိုင်ငှါးထားတာ ငါသိပြီးပြီ၊ မင်းဒရိုင်
ဘာလိုချင်ရင် ဒရိုင်ဘာငှါးပါလား”

စံရောက်လာ၍ နှစ်ယောက်သားငြိမ်သက်သွားကြသော်လည်း
မင်းမဟာမျက်နှာက တင်းတည့်နေကာ တနိုင်ခမျက်နှာက ပြုံးစပ်စပ်၊
စံ့ကိုဘာသောက်မလဲဟုပင် လှမ်းမေးသော မင်းမဟာကိုလှောင်တဲ့
သဘော။

“ရပါတယ်”

“မဟုတ်တာ၊ တစ်ခုခုသောက်ပါ၊ ကော်ဖီသောက်မလား”

“နှစ်ဖက်ကော်ဖီပဲ သောက်မယ်လေ”

ကော်ဖီသောက်နေရင်း မင်းမဟာက စုံကို သူ့နောက်ထပ်ချဲ့မယ့် လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောပြနေလေသည်။ စိတ်မပါသော်လည်း စံသည် အလုပ်ရှင်ဟူသော မျက်နှာဖြင့် နှစ်ယောက်မတည့်တာ ရိပ်မိပေမယ့် သည်းခံနားထောင်ရလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးတာ၊ အလှူငါးစီးပွား ဖြစ်မွှေးချင်တာ ပင်မြင့်စံရဲ့၊ အခုနောက်ပိုင်းဆို တေးလ်ငါးက တစ် အားမွှေးလွှာကြတယ်၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားတာက ကျွန်တော်တို့ အခုလုပ် နေတဲ့ ရေချိုလုပ်ကွက်တွေကနေ ဆိုက်ကလော့ပုဂ္ဂိုလ်များလေးတွေကို စီးပွားဖြစ်အလှူငါးတွေ ကျွေးလို့ရတယ်၊ မော်လီငါးနဲ့ ဆိုတေးလ်နှစ် မျိုးလောက် စမ်းလုပ်ကြည့်မယ် စိတ်ကူးတာပဲ”

စံက ငြိမ်သက်နားထောင်နေပေမယ့် တနိုင်းခက-

“သူက ဘာနားလည်မှာမို့လို့လဲ” ဟု ခန့်တုံတုံဝင်ဖြောလေ သည်။ စုံကိုအသားလွတ်ဒေါက်ဖြုတ်ချင်နေတဲ့ တနိုင်းခကို စံနား မလည်နိုင်။ မင်းမဟာက စုံကိုအရေးတယူရှိသလောက် တနိုင်းခက အမြဲအထင်သေးစွာ ဆက်ဆံတတ်လေသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ စုံခေါင်းထဲ မှာ သူမရှိ။ ဘယ်တော့မှရှိမှာမဟုတ်။

“ကျွန်တော် ပင်မြင့်စံကို ညစာထမင်းကျွေးချင်လို့”

စံအတန်တန် ငြင်းပေမယ့် မင်းမဟာက စုံအဆောင်ကို ညရုစံ နာရီမှာလာခေါ်လေသည်။ အဲလစ်က ယူကိုယူသူဌေးက ချိုင်နေပြီဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သေးသည်။ မကောင်းတတ်၍သာ စံလိုက်လျော့ရ တာ။

ဆိုင်က စံတစ်ခါမှ မရောက်ဘူးချေ။

လင်းလင်းထိန်ထိန်လည်းမဟုတ်။ ဖယောင်းတိုင်တွေနဲ့ ဆိုင်ကို အမှောင်ထဲမှာ ကဗျာဆန်အောင် ဖန်တီးထားသည်။ စံသည် သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ညက စံနဲ့ခွန်သင် ဖယောင်းတိုင်တွေအတူတူထွန်းကြတာ သတိရမိပြီး အဖျားတက်သလိုဖြစ်သွားလေသည်။

“စံ... ဪ ကျွန်တော်စံလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စုံကိုကြည့်ရတာ မပျော်သလိုပဲ”

“ရှင်”

“ဟို ကျွန်တော်ပြောချင်တာ စုံမျက်နှာက နှမ်းနေကယ်လေ၊

အဲဒါကိုပြောချင်တာပါ။ တနိုင်ခက ကျွန်တော့်လိုမဟုတ်ဘူးစံ၊ သူက နည်းနည်းစီးပွားရေးပိုဆန်တယ်၊ လူတွေကိုပိုက်ဆံရှာခိုင်းတဲ့ စက်ရုပ် လုပ်ချင်နေတာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“တနိုင်ခနဲ့ ကျွန်တော်က ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်ချင်းမတူဘူးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ပိုကြီးတယ်”

“ဪ...မထင်ရဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်...သူက အသန်အပြန်လည်းကြိုက်တယ်၊ နေတတ် ထိုင်တတ်တယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က သူ့ထက်ငယ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ကြီးတယ် ထင်ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စုံကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါ”

“စံ တနိုင်ခဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်ချလား”

“ရှင်...”

“ကျွန်တော်မေးတာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စံ ရန်ကုန်ကိုထွက်သွားပြီး နောက်တစ်ပတ်မှာ ကျွန်တော့်ဆီ

လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်၊ ဒေါက်တာခွန်သင်ဇာတဲ့၊ စုံကိုရှာနေ တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ အဲဒါကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆီမှာ စံအလုပ် မဝင်တဲ့အကြောင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပါတယ်”

“စံ ရန်ကုန်မှာဆိုတာ...”

“မပြောပြလိုက်ပါဘူးစံ”

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့”

“ကျွန်တော်သိချင်တာက စံတစ်ခုခုကို ရှောင်နေသလိုပဲ... ထားပါ၊ ကျွန်တော် စုံအတွင်းရေးကို စပ်စုတယ်မထင်ပါနဲ့၊ စံတစ် ကယ်လို့တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှောင်ချင်ရုံနဲ့ စိတ်ညစ်ခံပြီး တနိုင်ခဆီ မှာ အလုပ်မဝင်ပါနဲ့၊ သူက သူလိုချင်တာပဲသိတယ်၊ သူများကိုနည်း နည်းမှ စဉ်းစားပေးတဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးဆိုပြီး အလျှော့ မပေးတတ်ဘူးစံ၊ လူမှုရေးစိတ်လည်းခေါင်းပါးတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေ သူ့လက်အောက်ရောက်ရင် ထွက်ကုန်တာပဲ၊ ကျွန်တော်စုံကို အလုပ် မထွက်စေချင်ဘူး အဲဒါ စေတနာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးအတင်မစေပါနဲ့စံ... ကျွန်တော်ရန်ကုန်တက်လာတာ စံနဲ့တွေ့ချင်လွန်းလို့တက်လာတာ”

“ရှင်”

“First Love ဆိုတာ ကြားဖူးလားစံ၊ မကြားဖူးရင် အခုကြားဖူး ပြီပဲ”

“အိုးဂေါ်ဒ်... ယူကို ရည်းစားစကားပြောလိုက်တာပေါ့စံ... ယူစဉ်းစားနော်... ကိုယ့်ကို လေးလေးစားစားနဲ့ ဆက်ဆံတာ၊ ကြည့်စမ်းကွယ်၊ အဲလစ်တို့ကျတော့ အဲဒီလိုမျိုးမကြုံရဘူး၊ စံကံကောင်းလိုက်တာ၊ သူ့ကိုစံစဉ်းစားမယ်မဟုတ်လား”

“စံ ခွန်သင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူးအဲလစ်”

“ယူကလည်း...”

“စံ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်တောင် ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ အခြားအကြောင်းတွေကြောင့်ပဲဖြစ်မှာ ခွန်သင်ကို ဘယ်သူမှနေရာဝင်မလှနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ယူ ခဏခဏပြောတဲ့ ခွန်သင်ကို အဲလစ်တောင်မြင်ချင်လာပြီ”

“သိပ်ချောတယ် အဲလစ်”

“ဟုတ်လား”

“ပါးချိုင့်တစ်ဘက်နဲ့ အဲဒီအပေါ်မှာ မှဲ့လေးပါသေးတယ်၊ အရပ်က အမြင့်ကြီး ပြီးတော့ မျက်လုံးကသိပ်လှတာ၊ ခွန်သင်လက်ကလေးတွေက သွယ်သွယ်လေးတွေ၊ ခွန်သင်က ပုဆိုးနဲ့မလိုက်ဘူး”

အမြဲဘောင်းဘီပုံဝတ်တယ်၊ ဘောင်းဘီအနားစလေးတွေက ခွန်သင်ရဲ့ ခြေဖမိုးပေါ် ပျောအိပြီးကျနေတာ၊ ခွန်သင်ကလေး သိပ်ဆုတောင်းကောင်းတာ... အားလုံးပြည့်စုံတယ်”

“အဲသလို ပြည့်စုံတယ်လူဆိုတာ ရှားတယ်နော်စံ၊ ယောက်ျားလည်းဖြစ်ရသေးတယ်၊ ပညာရေးရော၊ ရုပ်ရည်ရော ပစ္စည်းဥစ္စာရော ပြည့်စုံတာ တော်တော်ဆုတောင်းကောင်းကောင်းတာပဲ”

“မေမေတို့က ဆရာဝန်တွေလို့ မပြောရဘူး၊ ခွန်သင်ကိုပုံစံခွက်ထဲထည့်မွေးလာတာ အဲလစ်ရဲ့၊ ဘာမဆို ပြုပြင်ဖန်တီးလို့ရတယ်၊ အဲသလိုပေါ့... ခံယူထားတာ”

“ယူကိုလည်း သူတို့ချစ်ကြမှာပါ”

“အင်း... ချစ်ကြတယ်၊ စံရိပ်ငြိမ်မှာ သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် စံအချိန်မရွေး ပြန်နေလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စံချစ်တဲ့သူကို တစ်ခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာကို စံကြည့်ဖို့သတ္တိမရှိဘူး”

“ကိန္နရီချောင်းခြားတဲ့ ဇာတ်ပဲ”

“အင်း... ဒါပေမယ့်လေ၊ ခွန်သင်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာ စံရှိနေပေမယ့် အတွေ့နဲ့တင် စံကျေနပ်နေလို့ရတယ်၊ အတူတူနေရမှ အချစ်မဟုတ်ဘူး အဲလစ်... စုံရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ခွန်သင်နေရာဟာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမသွားဘူး၊ ဘယ်သူမှဝင်ယူလို့လည်းမရဘူး...”

“စံရယ်... အဲဒီလောက်ထိချစ်နေတာ ကံကြမ္မာက စံတို့ကို ဆည်းခွင့်ပေးဦးမှာပါ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ သေချာစဉ်းစားပါစံ...တနိုင်းခလက်
 အောက်မှာ စုံကိုထားခဲ့ရမှာ ကျွန်တော်စိတ်မချဘူး”
 “ခက်တာပဲ...စံ ဘတ်ကိုပြန်မလိုက်ချင်ဘူး”
 “စပ်စုတယ်မထင်ပါနဲ့စံ၊ စံဘိတ်ကိုပြန်လိုက်ရင် ဒေါက်တာနဲ့
 တွေ့မှာစိုးလို့လား...”
 စံ ဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ အမှန်တော့ စံပျော်နေတာမရှိ။ စံရိပ်ငြိမ်
 မှာ စုံရယ်မောသံများ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။
 “တနိုင်းခက စုံကိုပြန်ခေါ်ချင်ခေါ်သွားဖို့ ခွင့်ပြုပြီးပါပြီ”
 “ဟုတ်လား...ဒါပေမယ့် စံ ဘိတ်ကိုပြန်မလိုက်ချင်ဘူး”
 “ဘိတ်မှာ ဒေါက်တာရှိနေမယ်ထင်လို့လားစံ”
 “ဟုတ်ကဲ့”

“စုံကိုကြည့်ရတာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ပုံလည်း မရပါဘူး”
 “စံ မကောင်းမှုတစ်ခုကြောင့် ထွက်ပြေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊
 ဦးမင်းမဟာ...စံမတွေ့ချင်လို့ပါ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲစံ”
 “အဲဒါ စုံရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်”
 “အောရီးဗျာ...ကဲပါလေ...စံဒီမှာပဲ နေခဲ့ချင်လည်း စုံသဘော
 ပါပဲ”

စံလိုက်သွားခဲ့လျှင် စံအိမ်ထောင်ကျမည်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် စံလိုက်မသွားတာကိုက တနိုင်းခအမြင်မှာ အပြစ်တစ်ခုဖြစ်လေသည်။

“မင်းကို လိုက်သွားမယ်လို့ထင်တာ...နေပါဦး...ဒေါက်တာ ခွန်သင်စာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ စုံရုံကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ ဦးတနိုင်းခ”

“ကိုယ်နဲ့မင်းက အကြာကြီးလက်တွဲလုပ်ရမှာ ပင်မြင့်စု၊ မင်းရဲ့ နောက်ကြောင်းကို သိထားဖို့လိုအပ်တာပဲ”

“ကျွန်မ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ထဲမှာ သိသင့်တာ အကုန်ဖြည့်ပြီးပါပြီ နောက်ထပ်ဘာမှ မသိစေချင်ဘူး”

သူက ခပ်လွန့်လွန့်ပြုံးလေသည်။

သူ ပြုံးလိုက်သောအခါ စုံလွှီဝှက်ချက်တွေ အကုန်ပေါ်သွားသလို ပါပဲ။ ဘက်ဘက်နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ထောင့်စွန်းကိုတွန့်ပြီး သွားမပေါ်ဘဲ စေ့ပြုံးပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။

“ပင်မြင့်စုံကိုတော့ ကိုယ့်အတွင်းရေးတွေ အကုန်ပေးသိထားရဇယ်”

“ကျွန်မ မသိချင်ပါဘူး”

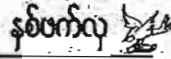
“ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကပေးသိချင်တယ်၊ ကိုယ်ကလွှီဝှက်ချက်တွေ ခိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို သဘောကျတင် ပင်မြင့်စုံ”

စံ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။ သူကထပ်ပြောပြန်သည်။

“ပြီးတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်တဲ့ မိန်းကလေး မျိုးကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ်ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုစံ ဘာကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့သလိုဆိုတာ စံပြောပြခဲ့ပြီးပေပြီ။ သူကမူ စုံကို အချစ်အတွက်နှင့် မရရအောင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရက်စက်တဲ့ အတွေးအခေါ်နှင့်ဆုံးဖြတ်လျှင် စံသည် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး လဲလှယ်၍ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အညွန့်ချိုးတာခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စုံလို အညွန့်ချိုးခံရသော မိန်းမတွေဘယ်လောက်များနေပြီလဲ။ မိန်းမတွေဟာ အချစ်အတွက် ဆိုသောစကားလုံးကို ရှေးကမ္ဘာဦးက တည်းက ခိုက်မိစွာ ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

စံလည်း အချစ်ဟူသော စကားလုံးဖြင့် သိမ်းပိုက်ခံခဲ့ရသည်။ အပေးအယူသဘောဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးကို ညီမျှခြင်းချလျှင် စံသည် ကမ္ဘာမှာ အနစ်နာအဆုံးရှုံးသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သဘောထားသေးသိမ်ကျဉ်းမြောင်းသောလူများသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်သောစုံကို ရှေ့မှာတင် ငြက်ရယ်ပြုကြလိမ့်မည်။ နောက်ကွယ်မှာ မေးငေါ့ကြမည်။ စံအမွေတွေ ဘယ်လောက်ရခဲ့သလဲဆိုသောမေးခွန်းကို သိုက်တူးချင်တဲ့ ယောက်ျားများက အသေအလဲ စုံစမ်းကြလိမ့်မည်။

စံနဲ့ပတ်သက်သောအသိုင်းအဝိုင်းက ဒီကောင်မလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ အညွန့်ကျိုးသွားတာပဲ ဟူသောစကားဖြင့် နှိပ်စက်ကြလိမ့်မည်။ လင်တစ်ယောက်ယူပြီး ထိုလင်သေသွားတာနဲ့ အဲဒီမိန်းမအညွန့်ကျိုးရောလား၊ သွားစမ်းပါ။ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အညွန့်ဟာ အဲဒီမိန်းမရဲ့ အရည်အချင်း၊ ကြိုးစားမှုနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ တိုးတက်မှု မဟုတ်ဘူးလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လင်သေတာနဲ့ အညွန့်တုံးသွားဘယ်လို့ သတ်မှတ်ကြရင် လင်သေတဲ့မုဆိုးမတွေကို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လက်မခံတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား။ လင်သေဆုံးသွားသည့် ခိုကိုးရာမဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် လူထုရဲ့အတွေးအခေါ်တွေကို ပြင်ဆင်ရပေမည်။

အပျိုတစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ကို ဂုဏ်သိက္ခာအရ ညီမျှခြင်းချကြည့်လျှင် မုဆိုးမကိုမေးငေါ့ချင်တဲ့ လူတွေများတာ လူမှုဝန်းကျင်ထဲမှာ နဲ့ပါတ်ရှေ့ဆုံးရှိနေလိမ့်မည်။

ခင်နှင်းယုရဲ့ ရေချိုတွင်းထဲက စကားတစ်ခွန်းကို စံရင်နာနာနဲ့ သတိရမိလေသည်။ ပင်လယ်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး သောက်ဖို့ရေမရ။ ကျွန်းပေါ်က ရေချိုတွင်းသေးသေးကလေးကသာ သောက်ရေရလေသည်။ လင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ။

ယောက်ျားတွေ ဘယ်လောက်များများ လင်ဆိုတာရှားသည်။

လင်တစ်ယောက်က ပေးနိုင်တဲ့ ကာကွယ်ပေးနိုင်ခွင့်ဟာ ရေချိုတွင်း
သေးသေးကလေးနှင့်အတူပင်တည်း။

ကိုကိုကို မသေချင်တဲ့ အဓိကက လင်ဆိုသောဝုဏ်ကို စံခံစားချင်
၍ဖြစ်သည်။ အဲဒါပါပဲ။ တစ်ခြားဘာမှမရှိ။

စံ ကိုကိုဆီက ဘာမျှမမျှော်လင့်။ စံကိုကိုဆီကလည်း ဘာမှမရ
ချေ။ အိမ်ထောင်ရေးသူဆိုတာ ဘယ်မှာနေမှန်းတောင် စံမသိ။ မနက်
မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်ကိုကိုကို ပြုစုရင်း ကိုကိုမျက်လုံးမှိတ်ပြီး အိပ်
ပျော်သွားရင်တောင် အိပ်ရင်းနဲ့ သေသွားမှာစိုး၍ စံ စိတ်မချဘဲထိုင်
စောင့်နေရလေသည်။

ပိုက်ဆံဆိုလည်း စံ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ကိုကိုပေးသောအထပ်
လိုက်သည် ကိုကိုဆေးဖိုးနဲ့တင် တတိတိကုန်လေသည်။

လတိုင်းသွေးသွင်း၊ အသေအတွတ်ဆေးဝယ်၊ ဒါတွေဟာကြာတော့
စံတို့ကို ဓါးမားပါးနှင့် မွန်းနေသလိုပါပဲ။

လူတစ်ယောက် နာတာရှည်ဖြစ်လျှင် ဆေးဖိုးနဲ့ စိတ်ဓါတ်အင်အား
သည် ထိုလူနှင့် မိသားစုကို အနီးကပ် ခြိမ်းခြောက်နေသော လက်
နက်များဖြစ်လေသည်။ ဆေးဖိုးတတ်နိုင်ပေမယ့် စိတ်ဓါတ်အင်အား
သည် တရိရိဖြစ်ကာ ချိန္နုလာတာကို လူမမာရော အနီးစပ်မိသားစုပါ
ခံစားရသည်မှာ သာမန်လူတွေမသိနိုင်သော ခံစားချက်တွေဖြစ်သည်။

လူမမာရှိသော အိမ်မှ ဤခံစားချက်ကို နားလည်ပေမည်။

စံနဲ့သူသည် ရေစက်ရှိသည်ဟု ဆိုရမလားမသိ။ စံအကြိုက်နှင့်
သူအကြိုက်သည် အံ့ဩဖွယ်ရာ တူညီလေသည်။ လမ်းဘေးက ကြက်
တောင်ပံကင်ကို စံသည် စားသောက်ဆိုင်ကြီးများမှ ကြက်တောင်ပံ
ကင်ထက်ပိုကြိုက်လေသည်။ သူနဲ့စံ အနီးစပ်ဆုံး အဖြစ်အပျက်မှာ
စံကားအက်ဆီးဒင့်ဖြင့် ဆေးရုံတစ်လတက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က
သူမပါ။ စံတစ်ယောက်တည်း မီးပွိုင့်ကိုအကွေ့မှာ တစ်ဘက်ယာဉ်
ကြောမှ လိုင်းကားတစ်စီးရဲ့ ထိပ်နဲ့ညီလေသည်။

သူသိတော့ တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့်။ စံက ခုတင်ပေါ်ကနေ
သူမျက်နှာကို အရိပ်အကဲကြည့်နေရသည်။ ဆေးရုံပေါ်ရောက်သော
အခါ ဂျူတီကုတ်များကိုမြင်ရလေ ခွန်သင့်ကို စံပိုသတိရလေဖြစ်ပေ
သည်။

မျက်ရည်ဝဲသောစုံကို သူကအပြုံးဖြစ်နှစ်သိမ့်သည်။ ဆေးရုံတက် တဲ့တစ်လအတောအတွင်း စံသည်ချိုင်းထောက်တစ်ဘက်နဲ့ ထော့နင်း ထော့နင်းလမ်းလျှောက်ရလေသည်။ ကျိုးသွားသော ဘယ်ခြေထောက် ကို ကျောက်ပတ်တီးကိုင်းထားရသည်။ သူကနောက်ဆီ စုံကိုကားမ မောင်းခိုင်းတော့ဟု ဆိုသည်။

ဆေးရုံမှဆင်းပြီးလျှင် စံငါးလမျှ အနားယူရဦးမည်ဖြစ်သည်။

“ခက်တာပဲ အဲလစ်ရယ်...စုံမှာ အဲဒီလောက်ထိ ငွေကြေးမရှိ ဘူး”

“အဲလစ်လည်း အိမ်ကိုပြန်ပို့နေရတာနဲ့ ခက်တယ်စံ...အဲလစ် စုံကိုကူညီချင်လိုက်တာ”

စုံဘဝမှာ အဲလစ်ဟူသော နာမည်တူနှစ်ယောက်ကို ဆုံခဲ့ရပြီး နှစ်ယောက်စလုံး စုံအပေါ်မှာ အကူအညီပေးခဲ့ကြသည်။ ပထမအဲလစ် က ဂေဟာမှူး၊ နောက်တစ်ယောက်က အဆောင်သူငယ်ချင်း။

“ဒီလိုလုပ်လေ...အဲလစ်လက်စွပ်တစ်ကွင်းရောင်းပေးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အဲလစ်ရယ်”

“မဟုတ်တာ...ယူမှာ စုထားဆောင်းထားတာ ဘာမှမရှိဘူး”

အဲလစ်ရဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်းရောင်းရငွေသည် တစ်ကယ်ဘာမှ အသုံးမခံ။ တနိုင်ခဲသိသွားတော့-

“ဒါအလုပ်ခွင်မှာဖြစ်တာ...ကိုယ်အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့အိမ်သို့ စုံကိုပြောင်းရွှေ့ရန် နားချလေသည်။

“မင်း ဒုတင်ပေါ်မှာ အနားယူရမယ်စံ မင်းအတွက် အကူတစ် ယောက်ယောက်ကတော့ လိုအပ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်မှာဆို မင်းကိုကူညီမယ့် ကိုယ့်တပည့်တွေရှိသားပဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးကလည်း မင်းခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့၊ ကိုယ်အဲဒီလောက်ထိ လူမှုရေးမည့်ဖျင်းဘူး”

“မဖြစ်ဘူး...ကျွန်မနဲ့ ဦးတနိုင်ခဲခက သူစိမ်းတွေ၊ ကျွန်မ ဦးတနိုင်ခဲခဆီ လိုက်နေတာ လူမြင်မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင် မှာရော၊ ဦးတနိုင်ခဲခပတ်ဝန်းကျင်မှာရော လူတွေရှိတယ်လေ။ လူတွေ ဆိုတာ ပါးစပ်ပါတယ် ဦးတနိုင်ခဲခ၊ ဒီတော့စားမှာပဲ၊ ပြောမှာပဲ၊ အလကားစားရမယ့်ကိစ္စနဲ့ အပြစ်ပြောတဲ့အလင်ဆိုတာ ဘယ်လူမှ မလုပ်ဘဲနေနိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ကျွန်မ အပြစ်ပြောမခံနိုင်ဘူး”

“လူတွေကို မင်းဂရုစိုက်မှာလား...ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် မှာလား၊ မင်းကို လူတွေက ဘာအကျိုးကျေးဇူးပေးလဲ၊ မင်းကိုအပြစ် ပြောတဲ့ကိစ္စဟာ မင်းကျန်းမာရေးလောက် အရေးပါလို့လား၊ အဓိက ကျတာစဉ်းစားစမ်းပါ စံ “Use You Brain Ok””

“ကျွန်မက သူများထက် ပိုစဉ်းစားရတယ်ရှင်...မိဘရှိတဲ့ မိန်း ကလေးတွေ တစ်လှမ်းမှားရင် နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ မိဘရင်ခွင်ရှိတယ်၊ ကျွန်မက မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ပိုစဉ်းစားရတယ်၊ သူများထိုးနှက် ရင် ကျွန်မရှေ့မှာ ကာကွယ်ပေးမယ့်လူမရှိဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်းခံစားရမှာ သိရဲ့လား”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလို့ ဘာလို့ထင်ရတာလဲစံ ဟင်...

မင်းရှေ့မှာ ကိုယ်ရှိတယ်။ ကိုယ်မင်းအတွက် အားလုံးလုပ်ပေးနိုင်တယ်။ မင်းကိုယ့်ကို ယုံကြည်ဖို့ပဲလိုတယ် စံ”

စံသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ရင်ထဲဝင်ရောက်လာသော ထိုစကားများကို တုန်လှုပ်မိလေသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးသည် ရင်ခုန်တိမ်းမှူးဖွယ်ရာ လှပလျှောက် ရှိသည်။ မျက်လုံးများကမူ အရောင်တောက်လျက်၊ စံယုံကြည်ချင်လာ သည်။ စုံရှေ့မှာ သူ့ရှိနေမယ်တဲ့၊ သူ့ရဲ့မျက်နှာသည် ရုပ်ရည်အရ၊ ပြောပုံဆိုပုံအရ အင်မတန်လေးစားလောက်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။ အသံနေ အသံထားကအစ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်မှုပေးနိုင်သည်။

“ဦးမင်းမဟာကို အကြောင်းကြားကြည့်ပါဦး”

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဘာလို့ကြားရမှာလဲ၊ ဒီကောင်က အလုပ်ရွပ်နေတာ၊ စုံကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်မယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး”

စံတော့ အသလိုမထင်ပါ။ သို့သော် တနိုင်းခက ပိတ်ပြောလိုက် သည့်အတွက် စံဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ အဲလစ်နှင့်တိုင်ပင်တော့-

“ဒီမှာပဲနေတာက ဟုတ်တယ်စံ၊ ဒါပေမယ့် စုံကို စားဖို့သောက် ဖို့ ဘယ်သူလုပ်ပေးမလဲ၊ စုံကိုအဲလစ်က ညဘက်မှ ကြည့်ပေးနိုင်တာ”

“ခက်တယ်၊ စံ စိတ်ညစ်တယ်၊ စံဘာပြုလ်အိုးတွေ ဝင်နေလဲ မသိဘူး”

“စုံကို တစ်ခုသတိပေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ အဲလစ်”

“တနိုင်းခကို ကိုယ်သဘောမကျဘူးစံ၊ စုံကိုသူ သဘောကျနေ တယ်၊ အဲဒါလုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး”

“အဲလစ်က ဘာကိုသဘောမကျတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါဦး”

“သူ မင်းကိုလိုချင်နေတယ်စံ”

စုံတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများထသွားလေသည်။

အဲလစ်က စကားဆက်သည်။

“သူ မင်းကိုလိုချင်နေတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရှိသင့်တဲ့ စိတ်ဓါတ်နဲ့မဟုတ်ဘူး၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လိုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ စဉ်း စားတာသိပ်ရိုင်းပျတယ်စံ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူမင်းကို တန်ဖိုးမ ထားဘူးစံ၊ ဦးမင်းမဟာနဲ့မတူဘူး၊ ကြည့်တဲ့အကြည့်ကိုကကွာတယ်၊ ဦးတနိုင်းခက အသက်လေးဆယ်နားနီးပြီ။ ငိန်းမအထာညက်နေ လောက်တာသေချာတယ်။ မင်းရဲ့အားနည်းချက်ကိုသိတဲ့ယောက်ျားဟာ အဲဒီသော့ချက်နဲ့ မင်းဘဝကို မွေနှောက်သွားနိုင်တယ်စံ”

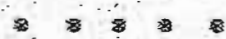
“အဲလစ်...စုံက မိဘမဲ့...ဒါကိုဆိုလိုတာလား”

“မှန်တာပေါ့၊ လောကမှာ တစ်ချို့ယောက်ျားတွေဟာ သီလ လည်းမစောင့်ထိန်းဘူး၊ အကျင့်လည်းမကောင်းကြဘူးစံ၊ တစ်ချို့ကြ ပြန်တော့ တစ်ခုကောင်းတယ်၊ တစ်ခုမကောင်းဘူး၊ ဦးတနိုင်းခကို ကြည့်ရတာ နှစ်ခုလုံးမကောင်းဘူး၊ သူလူပျိုအမည်သာခံထားတာ၊

လူပျိုလုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းကိုသူတပ်မက်တယ်စံ၊ ဒါကို တစ်နေ့မှ အချစ်လို သူခေါင်းစဉ်တပ်လာလိမ့်မယ်၊ စဉ်းစားပါစံ၊ မင်းနားမှာ အလစ်အချိန်ပြည့်မနေနိုင်ဘူး၊ မင်းကိုသတိပေးရုံပဲတတ်နိုင် တယ်၊ ဒီလူကို မိန်းမတွေနဲ့ ကွဲသွားတဲ့လာလုပ်တာ မြင်တဲ့လူတွေရှိ တာပဲ၊ အလစ်လည်းတွေ့နေတာပဲ၊ မိန်းမကျွမ်းကြောတဲ့လူတစ်ယောက် က စုံလိုမအူမလည်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အချိန်မရွေးလက် ထပ်ယူနိုင်တယ်စံ”

“စံ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အလစ်ရယ်...စံလည်းသူ့ကိုမကြိုက် ပါဘူး၊ စုံလည်း အဆောင်မှာပဲနေမှာပါ။ သူ့အိမ်လိုက်မနေပါဘူး၊ စံကြောက်ပါတယ်”

စံသည် ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ခဲ့လေသည်။ စုံဘဝမှာ ကြောက် ရွံခြင်းဖြင့် ရှောင်သလောက် အထာညက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့လှည့်ကွက်မှာ ကျကျနနမိခဲ့ခြင်းသည် စုံရဲ့ကံတရားပင်ဖြစ်သည်။

စုံရဲ့စားပွဲပေါ်မှာ Arrowပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ မွေးနေ့ကတ်တစ်ခုခုရယ်၊ စာအုပ်တွေရယ်၊ လှလှပပရှိနေလေသည်။

“ဒါ စုံအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“အားနာစရာပဲ၊ ကျွန်မကိုလက်ဆောင်ပေးရအောင် ကျွန်မက မွေးနေ့မှမလှစ်တာပဲ ဦးတန်းခဲရဲ့”

“မရဘူး...စံကိုယ့်ကို နေ့လည်စာကျွေးရမယ်”

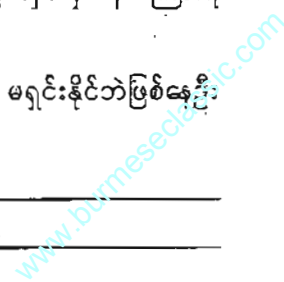
စံသက်ပြင်း ခပ်ငွေငွေချလိုက်သည်။

“စံ လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်ဒီကိုလာပို့ဖို့ ဟော်တယ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက် မယ်”

သူက ခါးမှဟန်းဖုန်းဖြင့် ဖိုတယ်တစ်ခုမှ လှမ်းမှာနေသံကြားရ သည်။

“ရှင်မှာတာတွေ ဈေးကြီးနေရင် ကျွန်မ မရှင်းနိုင်ဘဲဖြစ်နေဦး မယ်”

“ဇာတိမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ရှင်းမှာပါ။ တဲ...စံ ကိုယ့်လက်ဆောင် ကြိုက်လား ပြောပါဦး...”

“စုံမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကောင်းကောင်းမရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာသိတယ်”

“ဪ...”

“စုံအသက်ငယ်သေးတာပဲ။ နှစ်ဆယ့်နှစ်ဆိုတာ တစ်ကယ့် ကလေးတစ်ယောက်အသက်ပဲ။ စုံ...ကိုယ့်အသက်မှန်းကြည့်စမ်း”

“ကျွန်မ မမှန်းတတ်ဘူး”

ငယ်အောင်နှုအောင်ပြင်ဆင်တတ်ပြီး ရေဘင်မျက်မှန်ရွှေကိုင်၊ တတ်သောသူရုပ်သွင်ထက် ကြည်လင်နူးညံ့သော ခွန်သင့်မျက်နှာကို စံပိုနှစ်သက်ပါသည်။ စုံချစ်သူလောက် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စံစိတ် မဝင်စားပါ။ သူ့အသားက ခွန်သင့်ထက် အများကြီးညိုကာ အရပ် လည်းပူသေးသည်။

“ဟား...ဟား...အနီးစပ်ဆုံး မှန်းကြည့်လေ”

“သုံးဆယ်ကျော်ပေါ့”

“အင်း...ကိုယ့်အသက် သုံးဆယ်ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားလေ။ မိဘတွေက ဘိတ်မှာပဲဆိုပါတော့၊ မာမိ တို့က ငှက်သိုက်ရောင်းတယ်။ ကိုယ့်ထက်ဝင်ငွေကောင်းတယ်။ သူတို့ က ချွေးမသိပ်လိုချင်နေတာ၊ ချွေးမငယ်ငယ်ချောချောလေးတစ်ယောက် လောက်လိုချင်နေကြတာ စံရဲ့”

စံမြင်သက်နေကာ ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်မိ။ ကျွန်းရောင်ပါကေး ဆီကိုသာ အကြည့်ပို့ထားမိသည်။ သူ့ခြေဖျားတွေက အတော်ကလေး ညိုသည်။ ကတ္တီပါလေးညှင်းရောင်စီးတတ်သော ခွန်သင့်ခြေချောင်း ဖြူဖြူကလေးများကို ဖျတ်ခနဲသတိရခိုက်မှာ စံမျက်နှာညှိုးသွားရပြန် သည်။

“ဟင်...စံ ကိုယ်ပြောတာ ကြားလား”

“ရှင်...ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုယ်သဘောကျတဲ့ အရည်အချင်းတွေ စုံဆီမှာရှိတယ်လို့ပြော တာလေ”

စံ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။ သူကရယ်ကာ-

“စံက တစ်ခါတစ်လေကျရင် ဖယောင်းပန်းရဲ့ ပွင့်ချပ်ကလေးလို ပဲ နူးညံ့တယ်။ တစ်ခါတစ်လေကျရင်တော့ ကျောက်တုံးကျောက်စိုင် တွေလိုပဲမာကျောတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မာကျောတဲ့ပင်မြင့်စံကို ပဲ သဘောကျတယ်”

စံကတော့ ရှင်ကိုဘယ်တော့မှ သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူးဟု စိတ်ထဲက ပြန်ပြောမိလေသည်။ စံသည် အမြဲတမ်းရိုးရိုးသားသားနေခဲ့ သည်။ လူတွေကို စုံရဲ့ရိုးသားမှုနှင့်ပင် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ အဲဒီအခါ လူတွေရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကလည်း ရိုးသားလိမ့်မည်ဟု စံထင်ခဲ့သည်။

တစ်ကယ်တော့ ဤလောကတွင် မရိုးသားသောယောက်ျားတွေ များပြားလှကြောင်း နောင်ကိုယ်တွေ့အဖြစ် စံသိခဲ့လေသည်။

စံနှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူသည်စုံဆီကိုပို၍ အလာ စိပ်လာသည်။ ညနေတိုင်း ကားနဲ့လာခေါ်၍ အင်းလျားမှာ အကြော် စား၊ အအေးသောက်သည်။ သူကနိုင်ငံခြားတွင် သုံးနှစ်ခွဲမျှနေခဲ့ဖူး သူဖြစ်ရာ ထိုအကြောင်းတွေကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေသည်။ စုံမှာ အားနာစိတ်ဖြင့် နားမထောင်ချင်ဘဲ အောင့်အီးနားထောင်ရလေသည်။

“ကိုယ်နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတုန်းက ငွေဆယ့်ရှစ်သိန်းလောက် ပါလာခဲ့တယ်၊ ဒီကိုပြန်လာတာ Medical Leave (ဆေးခွင့်)နဲ့ ပြန်လာ တာ။ ကိုယ့်ကို Within 2 weeks must be died (နှစ်ပတ်အတွင်းဆေး မည်)ဆိုတဲ့ ဆေးစာနဲ့ပြန်လွတ်လိုက်တာ၊ ဒီရောက်တော့ ဒယ်ဒီနဲ့မာ ဝီက ကုပေးတယ်လေ၊ ဆေး တွင်းကတစ်ခါထွက်ခဲ့တာပါ”

စံ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက တော်တော်ခဲလိုက်ရတာ စံရဲ့.....
.....
မင်းမဟာက ကိုယ့်လိုမဟုတ်ဘူး၊ မချစ်တတ်ဘူး၊
.....”

ကြာတော့ စံနားညီးလာလေသည်။ ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုသောအသိနဲ့ စံနားထောင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဟာသူ ငွေဘယ်နှစ်သိန်းပါလာပါ စေ၊ စံမက်မောသူမဟုတ်၊ ငွေကိုရှာနိုင်တဲ့ မိန်းမသည် ငွေမမက်ချေ။ စံသည် လူ့လောကထဲတွင် ကိုယ်အလိုချင်ဆုံးသည် ကိုယ့်စိတ်ချမ်း သာမှုပင်ဖြစ်ကြောင်း သိထားသူပီပီစံငွေကို မက်မောခဲ့သော မိန်းက လေးတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ပေ။

“စံ ပြန်ချင်ပြီ”

“ကိုယ်နဲ့နေရတာ ပျင်းလာလို့လား”

“စကားပြောတာ ကြာတော့ နားညောင်းတာပေါ့”

စံသည် ရိုးရိုးသားသား ဆိုတတ်ခဲ့သူဟု ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ပွင့်လင်းသည်။ စံရဲ့စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုဒီလိုပြောရတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိ တယ်စံ”

စံ ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။ မတတ်နိုင်။

www.burmeseclassic.com

သိပ်မကြာခင် စုံခြေထောက် အခြေအနေကောင်းလာလေသည်။ အလုပ်ပြန်စဆင်းသောအခါ စံသည် ကွန်ပျူတာရှေ့မှာပဲ အလုပ်လုပ် ရတော့သည်။ အဆောင်အပြန်ကို သူလိုက်ဖို့သည်။ စံသုံးသော Head & Shoulder ရှန်ပူကို သူ လတိုင်းဝယ်ပေးလေသည်။ စံမပြောဘဲနဲ့ စံဆိုးလေ့ရှိသော လက်သံဆိုးဆေး အကြည့်ရောင်ကို ဝယ်ပေးတတ် သည်။ စံမှာ အံ့ဩစွာနှင့် လက်ခံရသည်။

အလစ်တောင် “ထင်မထားဘူး” ဟု ချီးကျူးရလေသည်။ အဲဒါ မိန်းမသဘာဝပင်။ အသေးစိတ်ကအစ ဂရုစိုက်လျှင် ဝီတိ ဖြာတတ်သည်။ စံလိုမိန်းမ ပိုဆိုးတာပေါ့လေ။

စံသည် ခွန်သင့်ကို မေ့စေရန် ဦးတန်းခိုကို အစားထိုးကြည့် သည်။ မရ။ သို့ရာတွင် ဖူးစာကံပါလာလျှင် ရှောင်လွှဲလို့မရ။

တစ်ညနေတွင် သူ့မျက်နှာသည် သိသိသာသာပျက်ယွင်းကာ တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဦးတန်းခို”
“ကိုယ် ဒီနေ့ အလုပ်တစ်ခုကို အလှူခံလိုက်ရတယ်”
“ဪ... စီးပွားရေးလောကဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ... သူ့အလှူည့် ကိုယ့်အလှူည့်တော့ ရှိတာပေါ့ရှင်”
“ကိုယ် စိတ်ဓါတ်ကျတယ်စံ”
“ဘာလို့ကျရမှာလဲ၊ ဒီမှာဦးတန်းခို၊ ကျွန်မသာ စိတ်ဓါတ်ကျ ရင်ပေတေလေလွင့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတာ ကြာပြီသိ ရဲ့လား”

သူ့မျက်လုံးများသည် စုံစကားကြောင့် တောက်လက်သွားကြ သည်။

www.burmeseclassic.com

စံသည် ကိုယ့်ဘဝကို ထက်ပိုင်းမှဖြတ်ပစ်မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိလက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်မိခဲ့လေသည်။

လက်ထပ်စာချုပ်ပေါ်တွင် စံလက်မှတ်ထိုးခဲ့ခြင်းသည် ဘယ်သူတိုက်တွန်းမှုမှမပါ။ အနီးဆုံးအဲလစ်တောင်မသိ။ ကိုယ့်သဘော၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ စံလက်ထပ်ခဲ့သည်။

လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဘဝနှစ်ခုကို တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်လိုက်တာပဲ။ စံသည် လက်ထပ်သည့်သူက ကိုကိုကို မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်၍ ကတိတစ်ခုတောင်းခဲ့သည်။

“စုံကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမှာလား”

“ထားမှာပေါ့ ကိုကိုကတိပေးတယ်၊ လေးလေးနက်နက် ကတိပေးတယ်”

“ကိုကို မပြောင်းလဲရဘူးနော်”

“အေးပါကွာ”

စုံကို မနိုင်တနိုင်ပွေ့ချိသော ကိုကိုလက်မောင်းတွေသည် အသားများပြည့်တင်းလျှက်ရှိသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ အသက်လေးဆယ်မှ စတာတဲ့၊ အသက်လေးဆယ်မိန်းမကတော့ ဓမ္မာရုံသွားဖို့ တံတားထိုးတဲ့အရွယ်ဖြစ်သည်။ ဒွေးချီးကို လေးတိုးဟု ကိုကို မကြာခဏပြောလေ့ရှိသည်။

ကိုကိုနဲ့စုံအသက်က ဆယ်စုနှစ် တစ်နှစ်ခွဲမျှ ကွာဟတာကိုး၊ စံသည် ဆေးရုံပြတိုင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်ကာ ပြုံးမိလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်သည်။ ခဏကလေးပဲ။

ကိုကိုဆိုတဲ့ ကြိုးတစ်ကြိုးမှာ ပင်မြင့်စံ ခဏလေးဖက်တွယ်ခွင့်ပဲရမှာတဲ့လား၊ စံမယုံနိုင်ပေ။ ကိုကိုကို ဒီလိုလူမမာဖြစ်လာဖို့ စံဘယ်တုန်းကမှ သံသယမဝင်ခဲ့။

သံသယဆိုတာ ပူလောင်တတ်တယ်။ စံသည် လက်တွေ့ကျသော မိန်းမဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဘဝထဲမှ သက္ကရာဇ်နှစ်ခုစာ အကြောင်းအရာများကို စက္ကူလိုဖြစ်ပြီး ဆုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

စံမငိုချင်ပေ။ သို့ရာတွင် ညသည် စုံအပူကို သိသောတစ်ဦးတည်း အဖော်ဖြစ်သည်။ စုံရဲ့စေတသိက်များအားလုံးသည်။ မဟူရာကောင်းကင်ပြင်တွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားနေကြလေသည်။

စံသည် ချည်တိုင်တစ်ခုကို ဆောက်ခဲ့မိပြီ။ သို့ရာတွင် စုံချည်

တိုင်သည် မကြာမီပျက်စီးရတော့မည်။ ဘဝဟာ စုံအတွက် ကမ်းနား သစ်ပင်ပဲ။

“ညည်း ကိုကိုကို ကိုကိုလောက်မချစ်ပါဘူးစရာ”

“မချစ်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူလို့ရမလားကိုကိုရဲ့ ချစ်တာပေါ့၊ စက ကိုကိုကို အစ်ကိုလို၊ အဖေလို၊ လင်သားတစ် ယောက်လို ရှိသေးပြီချစ်တာ”

တစ်ကယ်တော့ မိန်းမများသည် သံယောဇဉ်ဖြင့် အိမ်ထောင်ပြု တတ်ကြကြောင်း ကိုကိုမသိမဟုတ်ပါ။ ကိုကိုမသိချင်ယောင်ဆောင် နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကိုနဲ့စသည် စကားဆယ်နှုန်းပြည့်အောင် ပြော၍ မရပါ။

အမြဲရန်တဖြစ်တတ်သည်။ စံက စံလက်ခံထားသော အမှန်တရား ကို သည်းခံစိတ်ဖြင့် အမှားဟု လက်မခံတတ်။ စံသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းမာလေသည်။ ထိုခေါင်းမာမှုကြောင့် စံဆုံး ရုံးခွဲရသောအရာများစွာတွင် အပျိုစင်တစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို စံန မြောတသဆုံးဖြစ်လေသည်။

စုံဘဝမှာ ငွေလည်းရှာနိုင်သည်။

ငွေကိုရှာနိုင်လျှင် တစ်ခြားအရာတွေ ပြုပြင်ဖန်တီးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အပျိုစင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာကို စံဒီတစ်သက် ဘယ် တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့။ စုံကိုလူတွေ အကဲဖြတ်ရာတွင် ထိုအရည် အချင်းကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားကြမှာဖြစ်သည်။

စုံကို အတ္တကြီးတယ်ဟု ကိုကိုကစွပ်စွဲသည်။

စံအတ္တကြီးဘဲ နေပါ့မလား၊ စံသည် မုဆိုးမ အလောင်းအလျာ ဘဝနဲ့ လူမှုရေးမှာ ခေါင်းပုံဖြတ်ခံရတာတွေ ကိုကိုမှမသိဘဲ။

လူတွေရဲ့အကြည့်သည် စုံကိုယ်ပေါ်က အပြစ်သေးသေးကလေး ကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဟု စံထင်ပါသည်။

နှုတ်ဖျားက သနားလိုက်တာ၊ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောမဆုံး သေးဘူး ဟူသော ပြောဆိုငြားစိတ်ထဲက ကြိုတင်ခမ်းသာသောလူတွေရဲ့ အပြုံးကို စံသဘောပေါက်တာပဲ။ စံ ငတုံးမမှ မဟုတ်တာ။

ကိုကိုမှာရှိစဉ်က ချေးငှားခဲ့သော သူများသည် ကိုကိုနေမကောင်း စဉ်မှာ တစ်ခေါက်မျှ သတင်းမေးဖော်မရခဲ့။

တစ်ချို့က တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်လာသည်။

ဒါ လူမှုတာဝန်ကျေပြီပဲ။ နောက်ဆုံး စံနဲ့ကိုကိုနှစ်ယောက်တည်း ကျန်သည်။ ကိုကိုက ရောဂါခံစားနေရစဉ်မှာ လူတွေထက်သူ့ကိုယ်သူ သာဂရုစိုက်မိပေလိမ့်မည်။

လူကောင်းဖြစ်သောစံသည်သာ လူတွေရဲ့သဘောထားကို ဘေးတိုက်ရှုမြင်နေရသလိုဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း... မိစံ၊ နင့်ယောက်ျားအိမ်ရာစံလဲတာနဲ့၊ ခါတိုင်း တစ်ဝက်အကြွေးတစ်ဝက်ချေစနစ်နဲ့ လုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းရှင်တွေ ငွေကို အကြွေတောင်းတွေတာပဲ။ ဘဏ်ကနို့တစ်စာခဏခဏလာပို့တယ်။ ငွေရှင်ကြွေးရှင်တွေက တစ်ပတ်တစ်ခါ လူ့လွတ်ပြီးလာကြည့်ခိုင်း

တယ်။ သေသွားရင် အကြွေးမရမှာစိုးလို့...အဲဒါပဲမိစံ။ လောကဆိုတာ အဲဒါပဲ။ လူတွေဟာ အရဲပဲ။ ဘယ်သူမှမပေးချင်ကြဘူး။ နင့်ယောက်ျား ရဲ့ ကောင်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်သူကများ ဆေးရုံ ကိုလာကြည့်လဲ။ လာကြည့်တဲ့လူက ငွေအဆက်အစပ်ရှိတဲ့လူတွေ သူတို့အတွက်ပဲ သူတို့လာတာ။

စံသည် ပြုံး၍အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါသည်။ မင်းမဟာကို စံသတိပြင်းထန်စွာရသော်လည်း မင်းမဟာကမူ ဥရောပရောက်နေခဲ့ပြီ။ လာချင်ရင်တောင် အဝေးကြီး။ ကော်ဖီလုပ်ငန်းနှင့် အောင်မြင်နေချေပြီ။

စံသည် အသက်နှစ်မလိုက်အောင် အတွေ့အကြုံတွေအများကြီးကို ကိုကိုနေမကောင်းသော ဆယ်လအတောအတွင်းမှာ သင်ယူခဲ့ရသည်။ စုံအတွက်သိပ်ခါးခါးသည်။ ဆိုးဝါးသည်။

လူတွေရဲ့ မျက်နှာဖုံးအောက်က ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် သနားမှုများကို စံကျောခိုင်းပစ်ချင်သည်။

စံသည် နှစ်ကိုယ်ခွဲဖြစ်၍ နေပေပြီ။

စံတစ်ကိုယ်က ဘာပဲလာလာရင်ဆိုင်မယ်ဆိုသော ရင့်ကျက်မှုမျိုးဖြင့် မာကျောတတ်ခဲ့ပြီး စံတစ်ကိုယ်ကတော့ ခူးနှစ်ချောင်းပေါ်လက်ကလေးတင်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးတတ်ခဲ့သော ကလေးမလေးဖြစ်လေသည်။ နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ယှဉ်ရင် ကလေးပဲ။

သူို့သော် စုံကိုရိုက်နှက်သော ကံကြမ္မာဆိုသည့် ကြိမ်လုံးသည် အင်မတန်ကြီးမားလှသည်။ ထို့ပြင် မညာမတာရက်စက်လှပါသည်။ စံသည် မင်္ဂလာဆောင်သည့် နေ့ကဝတ်သော စကားဝါရောင်ဇာဝမ်းဆက်နှင့် Guinness ရွှေရောင်နှစ်လက်မခွဲ ဒေါက်ဖိနပ်ကို စက္ကူနှင့်ထုပ်၍ ချောင်ထိုးထားမိသည်။

ဒါတွေဟာ ပကာသနတွေပဲ။ ရွှေအိုရောင်-ကတ်ထုဖြင့် ဖုံးထားသောလက်ထပ်စာချုပ်ကို လှန်ကြည့်တိုင်း စံငိုကြွေးရလေသည်။ တစ်ပတ်အကြာမှာ-

လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ဒီလိုတွေဖြစ်မယ်လို့ စုံကိုဘယ်ဗေဒင်ဆရာမှ မဟောခဲ့ချေ။

အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းမယ်၊ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရမယ်ဟုပင် မဟောခဲ့ကြသည်။

လောကသည် ဟန်ဆောင်မှုများဖြင့် ပြည့်နေသော နွဲ့ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ရက်စက်သည်။

စုံကိုညာခဲ့သည်။ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်ဟူ၍ ကိုကိုကတိပေးခဲ့သည်။ ခုတော့ စံနဲ့အမျက်ရည် သုတ်နေရပြီ။

အသက်ရှင်ချင်သေးသောကိုကိုနှင့် သေဖို့ခန့်မှန်းထားသောအချိန်ကာလနှစ်ခုကြားတွင် အရှုံးမသဖွယ် ပူပင်သောက ဗျာပါဒပွေရသည်မှာစပ်ဖြစ်သည်။ ဒါတောင်စံသည် ကိုကိုအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်ပါနပ် မှုရှိကာ ဈေးကွက်နားလည်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အရည်အချင်းတစ်ခုသာရှိလျှင် မိန်းမပေမယ့် ဘဝကိုပြန်မတည်
မတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

သို့သော်စံသည် မေ့ဖို့ဘာကြောင့် ကြီးစားနေသနည်း။ စုံရဲ့စိတ်
သည် ဘာကြောင့် နှစ်ခွဖြစ်နေရသနည်း။

စံသည် ကိုကိုထက် အသက်အများကြီးငယ်သည်။ ထို့အတွက်
ကိုကိုကို မှီတွယ်လိုသည်။

ဂါဝန်တွေ၊ ရှေ့ပင်တွေ ဝတ်တတ်သော ကလေးမလေးသည်
ကိုကိုရင်ခွင်ကို မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုပမာ အားထားပါသည်။

နှုတ်ခမ်းပုံဖော်၍ ဆိုးကာလောကကြီးကို ရှုတင်းတင်းစိုက်ကြည့်
တတ်သော မိန်းမသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံကြည်မှုဖြင့်လည်း ဘဝကိုရပ်
တည်နိုင်ပါသည်။

ခက်တာက ထိုကလေးမလေးရော၊ ထိုမိန်းမရောသည် ပင်မြင့်စံ
တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

ပြီးတော့ ပင်မြင့်မှာ စံတဲ့ပန်းဆိုတာ တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲမိုက်
တဲ့ မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။

ဆရာသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း(ဆရာလွန်း)ကို ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမ
ကလည်းဆုံးသွားတော့ တပည့်တပန်းများက နှောက်မိန်းမထပ်ယူဖို့
အခါခါတိုက်တွန်းကြသည်။ ဆရာကြီးက ဤသို့ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“ဟေ့...ငါတစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲမိုက်မယ်ကွ”

အိမ်ရာထူထောင်ရသော လူ့ဘောင်သည် အမှိုက်အမဲတွေ စုဝေး
နေသောနေရာပင်ဖြစ်လေသည်။

စံသည် ပျော်ရမယ်ထင်ကာ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ပြု
လိုက်တာနဲ့ စံရဲ့ခဲသောအရာမှာ စိတ်၏အဆမတန် နာကျင်ဆင်းရဲခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။

အဆမတန်ဆိုသည့် စကားလုံးကို သုံးသင့်ပါသည်။ အကြောင်း
မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသံဟာ
လူ့လောကရဲ့ ဆေးဆိုးထားသော အပြုံးများကို ခံယူနားလည်တတ်ရန်
မမာကျော မရင့်ကျက်သေးပါ။

ခုတော့စံသည် ဦးနှောက်နဲ့ မဆန့်သောပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေ
သုညကြီးမှန်းသိလျှက်နဲ့ တွက်ချက်ထုတ်နေရလေသည်။

ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်အလေးချိန်ရှိသော စုံခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါင်
ကိုးဆယ်ပဲရှိတော့သည်။

အပျိုဘဝက ကြီးသိုင်းဖိနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီမပျက်သောစံ၊ ကျော
လယ်ရှိ စတက်ဆံပင်ကောက်ကောက်ကလေးများကို ဖြာခနဲနေအောင်
စတိုင်လ်ကျကျနေသောစံသည် မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမတင်နိုင်၊ ဆံပင်
ကိုပြီးစလွယ် ဖြီးသင်ပြီး ခေါင်းစည်းကြိုးနှင့် စည်းထားရလေသည်။

တစ်ချို့လူတွေက အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ အပျိုဟုပင်ထင်ကာ
အမေးခံရတတ်သည်။ အဲဒီအခါ စံသိပ်ဝမ်းနည်းလေသည်။

အိမ်ထောင်ပြုတာမှားခဲ့လေပြီ၊ အဲဒီလိုလည်းတွေးသည်။ စုံဘဝ
ဟာ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အသက်မှာရှိပေမယ့် စံနောင်တရခြင်းမှာ
ရောဂါသည်လူမမာတစ်ယောက်ကို လင်လုပ်ရသည့်အတွက် စံဝမ်းန
ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်ဘဝထဲက သက္ကရာဇ်နှစ်ခုစာ ဆုတ်ဖြုတ်တာပေါ့၊
အလစ်ကတော့ ပြောခဲ့တာပဲ၊ တစ်နှစ်ဆိုတာ ပြင်ဆင်ချိန်ရှိသေးသတဲ့။
မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက်ျားသေဆုံးတော့မယ်ဆိုတာသိရင်
ဘာကိုအရင်ပြင်ဆင် ထားသင့်ပါသလဲ။

ငွေကြေးနောက်ခံ ကိုယ့်အတွက် ကျန်ခဲ့ဖို့လား။

ဒါဆို ကိုကိုကို ဆေးဆက်မကုရဘဲ အသေခံပစ်လိုက်ရတော့မှာ
ပါလား၊ ဟင့်အင်း၊ သူမ မမက်မောသော အရာအတွက်တော့ ကိုကို
စောစီးစွာ အသက်မထွက်စေရပါ။

သူမသည် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ကိုကိုကို ငွေနှံဆက်ကုလို့
ရရင် ဆက်ကုချင်ပေသည်။

ဘဝကို ငွေနှံဆွဲဆန်းထားနိုင်ရင်ပဲ ကျေနပ်လှပြီ။ ကိုကိုမရှိတာနဲ့
ရှိတာ သူမအတွက် ဘာမှထူးသော အခြေအနေမဟုတ်တာမှန်ပေမယ့်
သူမသည် ပိန်ချိုးချိန်၍ မျက်ကွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော လင်
ယောက်ျားကို မရှိမှာထက် ရှိတာကို ပိုတပ်မက်သူဖြစ်သည်။

ကိုကိုအသက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့အသိဟာ သူမကို ဘယ်
လောက်ထိ ခွန်အားဖြစ်စေသလဲ၊ အဲဒါကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်။ နား
မလည်နိုင်။

ကိုကိုအသက်က သူမဘဝအတွက်ရော၊ သူမဂုဏ်သိက္ခာအတွက်
ပါ အရေးကြီးတာကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။

ကိုကိုမရှိတာနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတော့မယ့် လူတွေရှိသောအား

တွေ၊ အရင်ကတည်းက ခေါ်ပြောဆက်ဆံခဲ့တဲ့လူတွေဟာ ကိုကိုမရှိ
တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်သွားကြတော့မယ်။
ကိုယ်ကတော့ အစ်ကိုတွေလို ရင်းနှီးစွာ ခင်မင်ပေမယ့် သူတို့စိတ်ထဲ
မှာ မုဆိုးမဆိုတဲ့အသိနဲ့ တစ်ဆင့်နှိမ့်ချဆက်ဆံတော့မယ်။

ကဲ...။

လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ မိန်းမရဲ့အဝတ်တန်
ဆာဖြစ်တယ်။ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တည်ရှိမှုဟာ မိန်းမရဲ့
အရိပ်ဖြစ်တယ်။ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ မိန်းမရဲ့
ဇရပ်ဖြစ်တယ်။

သူမသည် ရူးမိုက်သောအချစ်ဖြင့် ကိုကိုကို လက်ထပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်။ ဝန်းခနဲတောက်သောအချစ်သည် ဝန်းခနဲငြိမ်းပေမည်။ ကိုကိုရှိ
နေခြင်းကို ကမ္ဘာလောကရှိ အရာအားလုံးထက် သူမတပ်မက်မောလှ
ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤခံစားချက်များသည် သူမသေသည်အထိ သူမနှင့်
ပါသွားမယ့်အရာများဖြစ်လေသည်။ သူမသည် ရံဖန်ရံခါ ငါသာသေ
လိုက်ချင်တယ်ဆိုသော စိတ်ကူးများဖြင့် ကိုကိုအသက်ကို ကယ်ဆယ်
အစားထိုးလိုသော စိတ်ပြင်းပြခဲ့ဖူးလေသည်။

ကိုကိုမသိ၊ ဘယ်သူမှမသိ။

သူမသည် ကိုယ့်ဒုက္ခကို ငိုတတ်သော မိန်းမမဟုတ်ဘဲ။

တစ်ရေးနိုးလာသောအခါ နေ့လည်နှစ်နာရီပင် ထိုးနေပြီ။ စုံကို ရှာလိုက်တော့ အနားကဒရင်ဘက်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။

“ကိုကို နိုးလာပြီလား”

“အေး”

“စွပ်ပြုတ်သောက်မလားကိုကို”

“ဘယ်သူ လာပို့ထားလို့လဲ”

“စုံ ကိုကိုအိပ်နေတုန်း အိမ်ပြန်ပြေးပြီးပြုတ်ထားတာ”

“ဘာဆန်ပြုတ်လဲ”

“ငါ့ရဲ့”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ကိုကိုပါးစပ်ထဲခွံပေးတော့ စားလေသည်။

“ဒီနေ့ ကိုကိုမျက်နှာတွေ အရမ်းလန်းတာပဲ၊ မနေ့ကသွေးသွင်း လိုက်လို့ဖြစ်မယ်၊ နှုတ်ခမ်းတွေဆို ရဲ့နေတာပဲ”

“စုံ့မျက်ကွင်းတွေ တစ်အားညှိတာပဲ”

“အင်း...အိပ်ရေးပျက်တာ များလို့ဖြစ်မယ်”

“ကိုကို စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့ကိုကို၊ စိတ်ခါတ်ကျစရာတွေ မပြောပါနဲ့”

“ကိုကိုက စုံ့ကိုအားနာနေတာ”

“ရပါတယ် ကိုကို”

တစ်ကယ်တော့ စုံ့အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တာ ကြာလှပေပြီ။ အိမ်မှာဆို ရင်လည်း ညတစ်နာရီနှစ်နာရီမှ စိတ်ရူးပေါက်ပြီးခေါ်သော ကိုကို ကြောင့် စုံ့စိတ်ညစ်ရသည်။ ဘာလို့လဲမေးလျှင် သတိရလို့ဟုပြောစမြဲ။ အိပ်ရာခွဲအိပ်ပေမယ့် ကိုကိုခေါ်သံကို အမြဲနားစွင့်ထားရသည်။

ကိုကိုရဲ့အခြေအနေကို ဆရာဝန်က ပြောလိုက်ကတည်းက စံသည် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကျင့်ယူထားပြီးသားဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က ကိုကိုအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နှစ်ပတ်မြောက်ဖြစ်သည်။

“ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံးကို ခူးအထက်ကနေဖြတ်ပစ်လိုက်ရ တာတော့ သမီးသိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုဆရာခေါ်ပြောတာ သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ဆရာ တို့စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ သူ့မှာအသံရောဂါဖြစ်နေတယ်သမီး”

“ရှင်”

စံသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကို ထိန်းမရချေ။

“ပြီးတော့ လိုအပ်တဲ့ စစ်ဆေးမှုနဲ့ ရောဂါရာဇဝင်တွေ တိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သမီးခင်ပွန်းမှာ အယ်လ်ဖာသာလာဆီးစီး ယားရောဂါကိုသွားတွေ့ရတယ်။ အဲဒီရောဂါက မွေးရာပါ သွေးရော ဂါတစ်မျိုးပဲသမီး၊ သွေးအမြဲသွင်းဖို့ မလိုအပ်စေမယ့် ရောဂါတစ်ခုဖြစ် လာရင် တစ်ခြားလူသာမန်တွေထက် ခန္ဓာကိုယ်ခုခံအားပိုကျတယ်။ အခု အသံကိုပါသွားထိတော့ ဆရာတို့လည်း တော်တော်စဉ်းစားရ တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့အဆုတ်ကလည်း တီဘီဖြစ်နေတာ မှနေပြီ”

စံသည် ကိုယ့်အနားမှာ ဝှဲးတွေတစ်လုံးပြီးတစ်လုံးလာကြသလို ခံစားရလေသည်။ စုံရဲ့စိတ်တွေ ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသည်။

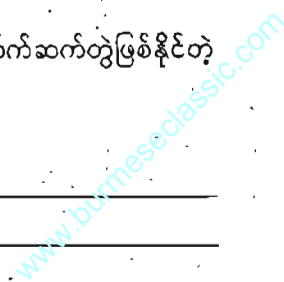
“သူ့မှာ ကောင်းတဲ့ကလီစာ ဘာကျန်သေးလဲဆရာ”

ဆရာကြီးက စုံကိုပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြုလေသည်။

“သူ့ရောဂါက အဲ...အသံက အခုမှစဖြစ်တာ သူကအရက်ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဟစ်စရီလည်းရှိတော့ ဒါဟာ Al- coholic Cirrhosisလို့ ရောဂါတပ်တယ်သမီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်က သူ့အေကေတီဖိုး(တီဘီဆေး)တွေ ခြောက်လတိတိ သောက်ခဲ့ဖူးတယ် တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက အပြတ်မကုတော့ အခုချိန်မှ ပြန်ထလာတဲ့သဘောပဲ၊ တီဘီရောဂါက မြန်မာပြည်မှာတင်မကဘူး အခုလက်ရှိတစ်ကမ္ဘာလုံး မှာ ပြန်လည်ဦးမော့လာတဲ့အနေအထားမှာ ရှိတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် တီဘီရောဂါက ဆေးမှန်မှန်သောက်ရင်ပျောက်တယ်သမီး၊ အသံ ခြောက်ရောဂါကတော့ အင်း...သမီးကိုနားလည်အောင်ရှင်းပြရရင် ခြောက်တဲ့အသံဟာ ဘယ်တော့မှပြန်မကောင်းနိုင်တော့တာ အမှန်ပဲ သမီး၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဖြစ်လာမယ့် နောက်ဆက်တွဲတွေကို ကာကွယ်နိုင်ရင်တော့ သမီးခင်ပွန်းက အနည်းဆုံးဆယ်နှစ်အထိ အဆက်ရှည်နိုင်ပါတယ်”

“နောက်ဆက်တွဲဆိုတာ ရောဂါရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်နိုင်တဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို ပြောတာလားဆရာ”

“ဟုတ်တယ်သမီး”

“ကိုကိုရောဂါက နောက်ထပ်ဘာတွေထပ်ဖြစ်နိုင်လဲဆိုတာ...”

“ဆရာ ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ဒီအသံခြောက်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲက သာမန်လူတွေနားလည်လောက်တယ်၊ အသက်အန္တရာယ်လည်း ဖြစ်နိုင် တဲ့နောက်ဆက်တွဲတွေ ဆရာ သမီးကိုပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာတို့ အနေနှင့် လူနာရှင်တို့ ရောဂါအကြောင်း သေချာရှင်းပြမှ သမီးတို့ လူနာရှင်တွေဘက်ကလည်း ရောဂါရဲ့အနုအရင့်၊ ဆေးဖိုး၊ လူသက်တမ်း တွေချိန်ဆပြီးတော့ ရွေးချယ်နိုင်မှာပေါ့၊ ဆရာဝန်ကတော့ ဆေးအ ကောင်းစားတိုက်၊ နောက်ဆုံးပေါ်နည်းသုံးချင်တာပေါ့ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်ဆရာ”

“ဒါပေမယ့် နာတာရှည် ရောဂါထဲမှာ အသံခြောက်ရောဂါပါ တော့ လူနာရော၊ လူနာရှင်ရော စိတ်ရှည်ဖို့လိုအပ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“နောက်ဆက်တွဲတွေထဲမှာ လူသိများလာတာကတော့ ရေဖျဉ်း ပေါ့လေ၊ ဗိုက်ကြီးဖောင်းလာတာပေါ့၊ အသံခြောက်တော့ သွေးကြော တွေက ရှေ့ကိုစီးလို့မရဘူး၊ ဒီတော့ ရှေ့သွားလို့မရတဲ့ သွေးကြောက ဘေးကိုအရည်ညှစ်ထုတ်တော့ ဗိုက်ထဲကို ရေတွေဝင်ကုန်တာပေါ့၊ ဗိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ သွေးကြောတွေထဲက ဒီအားများလို့ ဖြစ်တာပေါ့သမီး ရယ်...ဗိုက်ထဲကသွေးတိုးပေါ့”

“ကုလို့မရဘူးလားဟင်...”

“ဆေးနှုတ်နဲ့လို့ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ အငန်မစားသင့်ဘူး၊ မြန်မာ

တွေက နွယ်ချိုပါတဲ့ ရက်ဆားတွေစားကြတယ်၊ အဲဒီနွယ်ချိုဟာ ခိုင်ဖောင်းစေတယ်”

စံ လန့်သွားလေသည်။ ကိုကိုတစ်ခုခုစားပြီးတိုင်း အစာကြေ လျက်ဆားကျွေးမိသည်ကို စံသတိရလိုက်သည်။ ကျန်းမာရေးဗဟု သုတဆိုတာ လူ့အသက်ကို အများကြီးကယ်နိုင်တာပဲ။

“ရေလျှော့သောက်ရမယ်၊ ရေများများသောက်လေ ရေဖျဉ်းစွဲလေ ပဲ၊ နောက် ပုလင်းကြီးချိတ်တဲ့လူတွေ၊ အသံအားနည်းလို့ ပုလင်းကြီး ချိတ်တဲ့လူတွေ ရေဖျဉ်းပိုဆိုးတယ်”

“ဗိုက်ကြီးဖောင်းလာတာကို စံတို့သာမန်လူတွေ ကြောက်ကြ တယ်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်သမီး...ဗိုက်ဖောင်းတာကို သာမန်အားဖြင့်တော့ ကြောက်စရာကြီးလို့ မြင်ကြတယ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ဖောင်းပြီး အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတွေအများကြီးပါပဲ၊ Not live threatening (အသက်အန္တရာယ်ကိုမထိခိုက်စေနိုင်)ပါသမီးရဲ့၊ အဲဒီဗိုက်ဖောင်းတာကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ကျဖို့ ကြိုးစားကြတယ်ပေါ့လေ၊ ကတက်ခေါက်ပြုတ်တိုက် တာတို့၊ ရှားစောင်းလက်ပတ်နဲ့ မြန်မာဆေးတွေ ကျိုတိုက်တာတို့၊ အဲဒါတွေကသိပ်အန္တရာယ်များပါတယ်၊ လူနာက အားနည်းနေတာ၊ ဗိုက်ထဲကအရည်တွေ ဝုန်းဆိုပြုတ်ကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်က အရည်တွေ ရုတ်တရက်ဆုံးရှုံးသွားတာ လူနာမှာရှော့ခံရသွားတတ်တယ်”

“ကိုကိုက ဗိုက်မဖောင်းသေးပါဘူးနော်ဆရာ”

“Ultra Sound ရိုက်ကြည့်တာ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ရေရှိနေတယ်သမီး သူ့ရေဖျဉ်းကိုဆရာတို့ ဆေးနဲ့ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါတယ်”

“ခြေထောက်တော့ ဖောတာကျတော့ရော ဆရာ”

“အဲဒါက အသဲတအသားခါတ်ထုတ်တာနည်းသွားလို့ ဖြစ်တာပါ သမီး၊ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ အသဲထိတဲ့လူဟာ အိမ်ရာထဲမှာ အဓိက နားရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ အစားအစာရှောင်ရမယ်၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရ မယ်၊ အဲဒါအဓိကပဲ၊ နောက်အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့ ဆိုးကျိုးတစ် ခုကတော့ အစာအိမ်သွေးကြောတွေပေါက်ထွက်တာပေါ့လေ၊ အဲဒီလူ နာမျိုးဟာ သွေးအန်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက အညစ်အကြေးစွန့်တဲ့ မစင်အိတ်(Rectum)ပတ်ပတ်လည်က သွေးကြောတွေ ပေါက်ထွက် တာပေါ့လေ၊ စအိုဝက သွေးထွက်ချင်ထွက်မယ်၊ ဝမ်းသွားတဲ့အခါ အမဲတွေသွားမယ်...”

“အဲဒီအဆင့်ဆိုရင် မရတော့ဘူးလား ဆရာ”

“အဆင့်မှီတဲ့ဆေးရုံမှာဆိုရင် အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်တာ၊ ဗိုက်ဖွင့်ပြီး သွေးကြောတွေချည်ပေးလို့ရပါတယ်၊ နောက်ဆုံးအဆင့် ကတော့ သတိလစ်သွားတာပေါ့လေ၊ အခုနောက်ပိုင်း ဆေးတွေသိပ် ကောင်းလာတော့ မေ့မျောသွားတဲ့လူတောင် ပြန်ကောင်းသွားတာ ဆရာတို့ တွေ့ရတယ်၊ ဆီးမထွက်နိုင်တဲ့လူ၊ ကျောက်ကပ်ထိသွားတဲ့ လူတောင် မသေသင့်တဲ့လူ၊ မသေအောင်ဆရာတို့ ဆေးပညာနဲ့ ကယ် နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုကိုမသေနိုင်သေးပါဘူးနော်”

“ဆရာတို့ ဆရာဝန်တွေ လူတစ်ယောက်အသက်ကို မှန်းလို့မရ ဘူးသမီး၊ တစ်ခါက အရက်သိပ်သောက်ပြီး အသဲခြောက်ဖြစ်တဲ့လူ ငယ်တစ်ယောက် အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်ပြီး ဆေးရုံရောက်လာခဲ့ တယ်၊ ချက်ချင်းသွေးဆယ့်သုံးပုလင်သွင်း၊ ဗိုက်ဖွင့်ပြီး သွေးကြောတွေ ပြန်ချည်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီကလေးကို ဆရာတို့မရတော့ဘူးလို့ တစ်ထစ် ချတွက်ပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်ပေးခဲ့တယ်...”

“အဲဒီတစ်ယောက် ရှင်သွားလားဆရာ”

“ရှင်တယ်သမီး”

“စံ စိတ်ချမ်းသာသွားလေသည်။”

“အခုဆို ငါးနှစ်တောင်ရှိပြီ၊ နောက် ဆရာဟောက်စ်ဆာဂျင်ဘဝ က နယ်ဆေးရုံတစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တာ... အဲဒီလူက အရက်အတော် သောက်တာ၊ ဗိုက်ကြီးဖောင်းနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆယ်နှစ် ကျော်ပြန်တွေ့တဲ့အခါ အဲဒီလူကို ဗိုက်ဖောင်းရက်နဲ့ပဲ အသက်ရှင်ရက် ဆရာတွေခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်တရားဟာ ဆရာတို့ဆေးပညာ နဲ့လိုက်မမှီအောင် ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ လက်ခံရမယ်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ... အခု ကိုကိုရောဂါ အခြေအနေက...”

“တုလို့ရတယ်သမီး... သူ့ရဲ့ အသဲလုပ်ငန်းတွေကို ဆရာတို့စစ် ဆေးကြည့်တဲ့အခါ အသားခါတ်တစ်ခုပဲ နည်းနည်းလျော့နေတာတွေ တယ်၊ ကျန်တဲ့အသဲကထုတ်တဲ့ အစာချေအင်ဇိုင်းတွေအားလုံး ပုံမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဘီပိုးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စွဲရဲ့အသံသည် အားပျော့နေခဲ့သည်။

“ဘီပိုးရှိတာနဲ့ Death Sentence (သေမိန့်) ကျတယ်လို့ မယူဆစေချင်ဘူးသမီး၊ ဘီပိုးရှိတဲ့လူ (၁၀၀)မှာ ၃-ယောက်ပါ။ ရောဂါလက္ခဏာပြပြီးခံစားရတာ၊ သမီးခင်ပွန်းက ဘီပိုးလည်းရှိတယ်။ အရက်ကလည်းသောက်ထားဖူးတယ်။ နောက်အသံထိတဲ့ တီဘီဆေးတွေသောက်ထားတဲ့ ဖာစ်စရီလည်းရှိတယ်။ နောက်ပြီး သွေးရောဂါအခံကလည်းရှိတယ်။ ကိုယ်ခံအားကျတဲ့ တီဘီကလည်းရှိတယ်။ သူစီးကရက်ကို အသက်ဆယ့်ငါးခြောက်နှစ်ကတည်းက သောက်ခဲ့တာလို့ပြောတယ်။ တီဘီကတော့ ပိုးကြောင့်ဖြစ်တာ။ ဒီတော့ ရောဂါက အကြီးကြီးတွေသုံးခုဆုံနေတယ်သမီး၊ ဘီပိုးနဲ့သာဆီမီးယားကလည်းရှိတယ်သမီး၊ အန်ဘီအေတက်နေတဲ့လူပါ။ ဒီလောက်အကြောင်းတွေများနေမှတော့ သမီးယောက်ျား ဒီလိုပုံရက်လဲကျတာ သဘောပေါက်မှာပေါ့၊ သမီးတို့အိမ်ထောင်သက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။”

“သမီးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတစ်ပတ်မှာ ကိုကိုကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာပါဆရာ”

“အို...ကျွတ်...ကျွတ်... အက်ဆီးဒင့်ကတော့ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ သမီးသူ့ကို လက်မထပ်ခင် သွေးမစစ်ခဲ့ဘူးလား...”

“သမီး အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပဲ စစ်ခဲ့ပါတယ်”

“အင်း ခုခေတ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုမယ့် မိန်းကလေးတွေ စစ်ရမှာ

HIV တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဘီ၊ စီ၊ အကုန်စစ်၊ ဘီကတော်သေးတယ်၊ စီဆို ခဏလေးနဲ့ သွားမှာပါ။ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘာရောဂါမှမရှိဘူးဆိုတာ သေချာအောင် အကုန်သာစစ်ပေးတော့ကွယ်။ အပျော်အပါးကလည်းများ၊ စီးကရက်ကလက်ကမချ၊ ဘီယာလေးကတမြဲမြဲနဲ့ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့ကြတာ၊ လက်ထပ်ပြီးတော့မှ သူတို့ပေးတဲ့ ဒုက္ခကို မိန်းကလေးတွေ စုပြီးခံစားရတာ သမီးရယ်... အစကတည်းက စစ်ခဲ့ပါလား၊ အခု သမီးတို့ကလေးဘယ်လိုယူမလဲ၊ ဘူမှာဘီရှိရင် မွေးလာတဲ့ကလေးက ဘီပါလာမှာ၊ ပြီးတော့သာလာဆီမီးယားက မျိုးရိုးလိုက်တာ”

“ဆရာ...စံတစ်ခုပဲပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကံပေါ့ဆရာ၊ ကိုယ်စိုက်တဲ့အပင်ကအသီးကို မကြိုက်လည်းစားရတော့မှာပေါ့ ဆရာ”

ဆရာကြီးက စွဲကိုဂရုဏာသက်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ကာသက်ပြင်းချသည်။

“သူ့ရောဂါ တအားဆိုးလာရင် ဘယ်လောက်ခံမယ်ဆိုတာကို ရော ခန့်မှန်းပေးလို့ရမလား ဆရာ”

“အင်း...ရပါတယ်၊ တစ်နှစ်ခွဲပေါ့၊ ဆရာအမြင်မှာတော့ သမီးခင်ပွန်း အဲဒီလောက်ထိ ဆိုးရွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ သူ့ရောဂါကဖြစ်စပဲရှိသေးတာ၊ ဒါပေမယ့် မိုးမပြိုပြိုခဲ့သည်ရှိသော် သဘောမျိုးပေါ့သမီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

နာရီသံတစ်ချက်ချက်မြည်နေသက သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဆူညံနေသည်။

“စံ... ”

“ရှင်... ကိုကို”

ဆေးရုံကဆင်းလာတာ နှစ်ရက်မြောက်ဖြစ်သည်။

“နာရီစက်သံ သိပ်ဆူနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို... စံ ဧည့်ခန်းပို့လိုက်မယ်”

စံက စားပွဲတင်နာရီကိုယူပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခုတင်နားမှာ လာထိုင်ကာ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို စောင်လွှမ်းပေးသည်။

“ခြေတုကျင့်ရဦးမယ် ကိုကို”

“မကျင့်ချင်တော့ဘူး”

“လမ်းလျှောက်ကျင့်မှ ကိုကိုအကျင့်ဖြစ်မှာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တစ်သက်လုံးပက်လက်နေလို့မရဘူး”

“ခက်တာပဲ... မင်းကအငယ်လား၊ ငါကအငယ်လား”

“ခုချိန်မှာ ကိုကိုနေမကောင်းဘူး၊ ကိုကိုနားရမယ်၊ စုံစကားကို နားထောင်ရမယ်”

“ဆရာဝန်က ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ကိုကိုရောဂါက... စံအမှန်အတိုင်းပြောမှန်နော်”

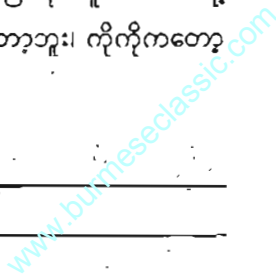
“ပြော...”

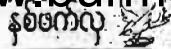
“အလွန်ဆုံး ဆယ်နှစ်”

“ဟား...ဟား...ဟား ရယ်ရတယ်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်းစံ... ကိုကိုလက်က အသက်လမ်းကြောင်း ခုနှစ်ဆယ်တမ်း၊ ရှစ်ဆယ်တမ်းနေရမှာ သိလား... “want a baby like you, He must be clever, must be a computer technician. I collet many books for him. I want only one son from you.””

စံသည် ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းကာ ကိုကိုကိုလှပစွာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသယ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က စံနဲ့သဝေမတိမ်းတူသော၊ ချောမောချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုချင်သတဲ့၊ စံ ကိုကိုနေကောင်းရင် ပေးမှာပါကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုအနေအထားက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ စံတို့ဘယ်လိုမှ လှပတဲ့မိသားစုတစ်ခု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုကိုကတော့ မျှော်လင့်မှာပေါ့လေ။

“စံ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူသည် စုံရွဲလက်ဖဝါးကို သူ့လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ကာ မေးလိုက်သည်။ သူသည် လူနာ၊ လက်ထပ်ပြီးစယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒများကို သူ့အများကြီးစိတ်ဆင်းရဲစွာ မျှီသိပ်ရသည်။ စံကငယ်တော့ သူ့စိတ်မချပေ။ အမ်ဘီအေ ဒုတိယနှစ်တက်နေသော စံသည် ကျောင်းတစ်ဘက်၊ သူ့ကိုတစ်ဘက်ဖြင့် မအားလပ်ပေ။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကိုကို”

“စံ စိတ်အားငယ်နေလား”

“ရှင်...”

“စုံမျက်နှာ ဒီနားတိုးဦး”

စုံပါးစိုက်ကို ခပ်ဖွဖွလေးနမ်းလိုက်သည်။

“စုံကိုလေ ကိုကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကိုကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုကိုနေပြန်ကောင်းလာရမယ်၊ ပြီးတော့ခြေတုတပ်မယ်၊ ကိုကိုသားလေးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်ကွစံ၊ မိန်းမယူပြီးကလေးမရသေးရင် လူမဖြစ်ဘူးတဲ့...”

“ကိုကိုကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟာ...ဒီလိုပဲပေါ့”

“ကိုကိုက အရမ်းစိတ်မာတာပဲ”

“ကိုကိုက စုံထက် အသက်အများကြီးကြီးတယ်၊ ဒီတော့ အတွေ့အကြုံအများကြီးရှိတာပေါ့၊ စံက ကလေးပဲရှိသေးတာ၊ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်မတွေ့နဲ့နော်စံ၊ စိတ်ခါတ်မကျရဘူး၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း... ကိုကို

တို့လက်တွဲပြီး တိုက်စရာအများကြီးရှိသေးတယ် သိလား...၊ ကိုကိုအခုစီးပွားကျတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ဒါခဏပဲ၊ တနင်းခကို အချိန်တန်ရင် လူတွေပြန်ခစားရမှာပါကွာ”

“အဲဒါတွေ မစဉ်းစားနဲ့ကိုကို...စုံအတွက်လည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ ကျန်းမာရေးက အဓိကပဲကိုကို နော်...”

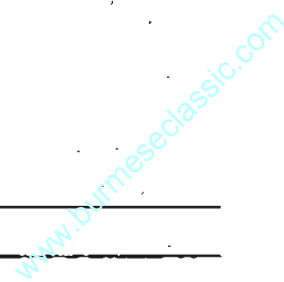
“စုံကို အားနာတယ်”

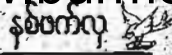
“ဘာအတွက်လဲ”

“ကိုကိုကြောင့် ခဲ စိတ်ညစ်မှာစိုးပါယ်”

“မဟုတ်တာ...စုံမှာ ကျောင်းစာနဲ့ ကိုကို့ကိုပြုစုရတာနဲ့ စိတ်ညစ်ဖို့တောင် အချိန်မရဘူး”

“သိချင်နားထောင်ချင်တယ် စံ”

သူသည် ဘဝကို စနစ်တကျ မတည်ဆောက်ခဲ့ပေ။ ဘဝမှာ သုံးဖြန်း၍ ပျော်သလိုနေခဲ့သည်။ ရည်းစားပေါင်း မြောက်များစွာထားခဲ့သည်။ စုံကိုတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူလိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ သူတပ်အပ်သိသည်။

တနိုင်ခသည် လိုချင်တာကို အမြဲရအောင်ယူခဲ့သည်။ စုံကိုရဖို့ သူသိပ်မကြိုးစားလိုက်ရပါ။

သူ စိတ်ဓါတ်ကျသောအချိန်မှာ-

“ဘာလို့ကျရမှာလဲ၊ ဒီမှာဦးတနိုင်ခ... ကျွန်မသာ စိတ်ဓါတ်ကျရင် ပေတေလေလွင့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတာ ကြာပြီသိရဲ့လား...”

သူ့မျက်လုံးများသည် စုံစကားကြောင့် တောက်လက်သွားကြသည်။ သူ့ကို အားပေးနိုင်တဲ့ကောင်မလေး၊ စုံကိုသူ သဘောကျခြင်း

မှာ အဓိကက သွက်လက်ထက်မြက်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားတိုင်း အဆင်မပြေခဲ့ပေ။ သူ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကြိုးစားတော့မည်။ စုံရဲ့မျက်လုံးများသည် အဝေးတစ်နေရာကို အမြဲငေးမောနေတတ်သည်။

ဒါလည်း ဘယ်သူ့ကြောင့်ဆိုတာ သူရိပ်မိသည်။

စုံဆီက ပြန်လာပြီးနောက် သူသည် သူငယ်ချင်းများနှင့် အရတ်ဝိုင်းဖွဲ့လိုက်သည်။ သူ့ဟန်းဖုန်းက ခဏနေမှာမြည်လာပြီးနောက် ဖုန်းထဲမှ အသံကိုကြားရသည်။

“ဟဲလို... ဦးတနိုင်ခလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စုံပါ”

“အင်း... ပြောလေ၊ ကိုယ်နားထောင်နေတယ်”

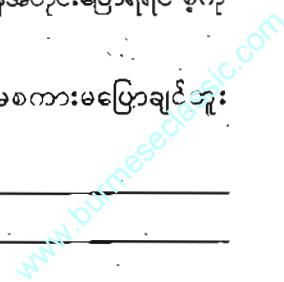
“စိတ်ညစ်ပြီးအရက်သောက်နေမှာစိုးလို့ ဆက်တာပါ။ အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ညာပြောရမလား”

“ဟင့်အင်း... မညာနဲ့”

“ညာပြောရရင် စုံကိုသတိရတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် စုံကိုလွမ်းလို့ အရက်သောက်နေတယ်”

“အရက်သောက်ထားတဲ့လူနဲ့ ကျွန်မစကားမပြောချင်ဘူး ဦးတနိုင်ခ”

အထံပြတ်တောက်သွားသည်။ သူထပ်ခေါ်တော့ ဖုန်းမကိုင်တော့ ပေ။ သူငယ်ချင်းတွေက “ဘယ်သူလဲ” ဟု လှမ်းမေးကြသည်။

“...”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အရက်သောက်ထားတဲ့လူနဲ့ ကျွန်မစကားမပြောချင်ဘူးတဲ့”

“အဲဒါ ခင်းဘာလုပ်ရမလဲ သိလား...”

“သူက အရက်မသောက်စေချင်တဲ့ပုံပဲ”

“ဆက်သောက်... ကိုယ့်လူ... ဆက်သောက်... ဆက်သောက်၊ နောက်ထပ်တစ်ခွက်လောက်...”

သူလက်တွေသည် အရက်ဖန်ခွက်ကလေးကို မလိုက်သည်။ ဖန် ခွက်ထဲမှာ စံရောက်နေသည်။ မျက်နှာကတင်းလျက်။

သောက်တယ်ကွာ၊ မင်းကငါ့ကိုစကားမပြောချင်ဘူးဆိုတော့ ငါအရက်ပဲ သောက်မယ်။ သူ့အတွက် အလဲထိုးခံရခြင်းသည် အရက် နဲ့အစားထိုးမှ သက်သာပေးမည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားရဲ့ စနေထောင့်မှာ စနေနေ့တိုင်း သူပုတီးစိပ်လှေ ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ ကာလမှလွဲ၍ မြန်မာပြည်တွင် ရှိနေ သမျှသူစနေ့ဆို ဝတ်မပျက်။ ဒီစနေမနက်တော့ ညကအရှိန်နဲ့ မနက် ကိုးနာရီမှနိုးသည်။ ခေါင်းလည်းမူးနေသည်။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ သူ့ထောင့်မှာ သူ့အရင်ပုတီးစိပ်နေသော စုံကိုတွေ့ရသည်။ မူးနေသောခေါင်းများ ချာချာလည်သွားသည်။ ခဏ အကြာစံက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ရောက်လာပြီလား...”

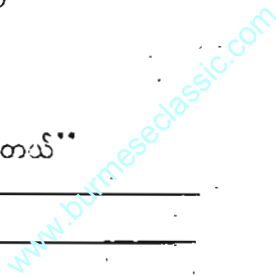
“စံ ကိုယ်ဒီကိုရောက်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိလဲ”

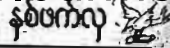
“ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ဒရိုင်ဘာ လုပ်ဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ရှင့်မျက်နှာက ဖောသွပ်သွပ်နဲ့”

“ဟာ... ကိုယ်ညက နည်းနည်းများသွားတယ်”

“ရှင်တို့တွေ အရက်သောက်တာ ဘာအကျိုးကျေးဇူးရလဲ”

“မူးတာပေါ့ စံ”

“မူးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မေ့တာပေါ့”

“အရက်သမား အမှားတစ်ရာတဲ့”

“စံကလည်း စီးပွားရေးသမားဆိုတာ အသောက်အစားကင်းတယ်လို့ မရှိပါဘူး”

“ရှင် အောင်မြင်ချင်တယ်ဆို ဒီပုံစံနဲ့ လမ်းခုလတ်မှာစာင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်သိလား၊ ထိပ်ကိုရောက်အောင်တက်ပြီးမှ ပြန်ပြုတ်ကျတာလူကြားကောင်းသေးတယ်၊ လမ်းခုလတ်မှာပဲ ပြုတ်ကျတာလူကြားမကောင်းဘူး”

“ကိုယ်က အရက်ကို ရဖန်ရခါ သောက်တာပါ”

“ရှင်ကို မိတ်ဆွေအနေနှင့် စံပြောနေတာ”

“ကိုယ်နားထောင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ...နေပါဦး”

“ကျွန်မ အထင်သေးဆုံးလူက အရက်သောက်တဲ့လူပဲ”

“ဟာ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မအလုပ်ရှင်အနေနဲ့ လေးစားခဲ့တယ်၊ ရိုသေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ညက ပြောတဲ့စကားကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်၊ ရှင်ရိသဲ့သဲ့

မလုပ်သင့်ဘူး၊ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လေးစားရတယ်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကိုယ်ထိန်းသိမ်းမှ ကျွန်မရှင်နဲ့လက်တွဲအလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ဦးမင်းမဟာဆီ ပြောင်းတော့မယ်”

“ဟာ...စံကလည်း ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ Pleaseကိုယ်ကတိပေးတယ်၊ မဟာဆီကိုတော့ မပြောင်းပါနဲ့ ကိုယ်မင်းလေးစားအောင်နေပါမယ်”

www.burmeseclassic.com

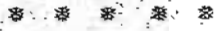
သူသည် အရက်ကိုဖြတ်ခဲ့သည်။ စိစက်ကိုဖြတ်ခဲ့သည်။ စီးကရက်ကိုဖြတ်ခဲ့၏။ သူပုံမှန်သောက်သည်မှာ ဘီယာ။

“ဘီယာလောက်တော့ သောက်သင့်ပါတယ်ကွာ၊ အခုကတည်းက ကံကျိုးပြမနေနှင့်... ဒီလိုခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေးတွေက သိပ်ဆရာလုပ်တာ၊ သူတို့ကိုအလိုလိုက်ရင် ခင်ဗျားနှောင်မထိန်းနိုင်ဘူး”

- အတူတွဲဖော် သောက်ဖက်က အကြံပေးသည်။
- “သူ့ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောရသေးတာမဟုတ်ဘူးဗျ”
- “အဲဒါများဗျာ”
- “ဟာ... မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ကယ်ယူမှာသူပဲ”
- “ကျန်တာတွေရော...”
- “ကံစီမံရာပေါ့”

သူသည် စုံမျက်နှာညှိုးမှာ သေမလောက်ကြောက်သည်။ ပြီးတော့ စုံကိုသူချစ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ယူပြီး ယျော်ရွှင်ချင်ရင် များများ အလိုလိုက်ပြီး နည်းနည်းနားလည်ဖို့ ကြိုးစားရမည်။ သူသည် စုံရင်ထဲကတစ်ကောင်ကိုတော့ မနှာလိုဖြစ်သည်။ စုံက ဆကူရာတာဝါအောက်က လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ သူ့ကိုရင်ဖွင့်ဖူးသည်။

- “ကျွန်မတို့မှာ ဖူးစာပါမလာဘူးထင်ပါရဲ့ရှင်... သူလည်း ကျွန်မကိုချစ်ရက်နဲ့ ဝေးရတယ်”
- “စုံရော... သူ့ကိုချစ်သလား”
- “ကျွန်မ မညာပါဘူး”
- သူ့ရင်ထဲမှာ အောင်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူသည် မနက်ဘက် စံကျောင်းသွားမှာ တော်တော်ကြောက်သည်။ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်နှင့် သူ့ယောင်ချာချာ။

စံကျောင်းက ပြန်လာပြီဆိုရင်တော့ လွယ်အိတ်ပစ်ချကာ သူ့ပါးကိုတစ်ချက်နှမ်းကာ ဈေးဆွဲခြင်းဆွဲပြီး အပြင်ထွက်တော့သည်။

သူစားတဲ့ငါးက သုံးမျိုးပဲရှိသည်။ ငါးခူ၊ ငါးကျည်း၊ ငါးရုံ၊ ပြီးတော့ သူကဝက်သားအလွန်ကြိုက်သည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာက ဝက်သားအဆီလွတ်စား၍ရတယ်ဆိုသဖြင့် စံသည် အသားချည်းပဲ ဝက်သားကို တရုတ်ချက်သကြားနဲ့ ထည့်ချက်ပေးသည်။

သူ့ပန်းကန်ထဲက ထမင်းများလျှင် စံမျက်နှာကသဘောကျတတ်သည်။

“စံက အိမ်မှာဟင်းမချက်ခဲ့ရဘူး ကိုကိုရဲ့၊ အခုစားရတာအဆင် မြေရဲ့လားဟင်”

“ပြေတာပေါ့၊ မိန်းမချက်ရင် အကုန်လုံးကောင်းတယ်”

စံသူ သူ့နေကောင်းရင် ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာမယ်မသိ၊ ကျန်းမာရေးသည် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဓိကပြဿနာဖြစ်သည်။ မကျန်းမာတော့ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ မနက်ဘက်ကျောင်းသွားခါနီးလျှင် စံကိုသူ့အရိပ်အခြည်အမြဲကြည့်သည်။

စံနှုတ်ခမ်းနီဆိုးလျှင် သူလုံးဝမကြိုက်ချေ။ စံကလည်းသိသည်။ သူ့ရှေ့မှာ သီချင်းတောင်မညည်း။

“ဘဝမှာကိုကို ကျေးဇူးအတင်ဆုံးက ဘာလဲသိလား”

“ပြောလေ”

“စံကိုလက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့အတွက်ပဲ”

“စံလည်း ကိုကို့လောက် သီးနှံမယုံလူ မတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး”

သူနဲ့စံသည် သူ့ဆေးသွားမယ်ဟူသော ခန့်မှန်းချက်ကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့ကြသည်။ သူ့ကမူ ကံတရားသည် သူ့အပေါ် ဒီလောက်မရက်စက်နိုင်ဟု ယုံကြည်သည်။ ယူထားတာ ဘယ်လောက်မှမကြာသေး။ သူ့ရောဂါဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲရသည်။ ပြန်ကောင်းကိုကောင်းလာရဇယ်၊ သူ့အဲဒီလိုယုံကြည်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရင် စံလေ သိစကအရမ်းငိုရတယ်”

စံက သူ့လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ခေါင်းဆုံးကာ တဖွဲတဖွဲပြောပြသည်။

“ကိုကိုကို စံအရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးမှန်း အဲဒီနေ့ကမှ စံသိလိုက်တယ်”

စုံနဖူးပေါ်ကျနေသော ဆံစများကို လက်ဖြင့်အသာသပ်ကာ ဖျတ်ခနဲ မွှေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုသေရင် စုံကိုဘယ်သူက စောင့်ရှောက်မှာလဲ၊ စံတစ် သက်လုံးပင်ပန်းခဲ့တာ၊ အခုကိုကိုဒီလိုဖြစ်တော့ အလဲထိုးခံရသလိုပဲ၊ စံလုံးဝမယုံဘူး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စံမှဆိုးမ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ”

“စံကလည်း မှဆိုးမ မဖြစ်ချင်ပါဘူးကိုကိုရာ၊ ကိုကိုနဲ့ပဲ တစ် သက်လုံးနေချင်တယ်၊ အိမ်ထောင်ဆက်များတာ စံ လုံးဝမကြိုက် ဘူး”

“အရူးမလေး ကိုကိုကအကောင်းကြီးရှိသေးတယ်”

“ကိုကို စိတ်ခါတ်မကျနဲ့နော်... အသဲခြောက်တိုင်းမသေဘူးတဲ့”

“အေးပါ”

“ဆေးသောက်ဖို့ မပျင်းနဲ့”

“အင်း”

“နေကောင်းရင် မန္တလေးလိုက်ပို့ပေး၊ စံသွားလည်ချင်တယ်”

“ဟာ... ပို့ပေးမှာပေါ့၊ ကိုကိုကအရှေ့တောင်အာရှတောင်သွား လည်ချင်တာ... ကိုကိုမှာမှ ဒီရောဂါလာဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ”

“ဟိုတစ်ခါဖြစ်တာ ဘာရောဂါလဲ ကိုကို”

“ဘယ်တစ်ခါလဲ”

“နိုင်းငံခြားက ပြန်လာစလေ”

“အင်း... အဆုတ်ပဲ”

“တီဘီလား”

“ဟား... မဟုတ်ပါဘူး”

တီဘီဖြစ်တာ ရှက်စရာဟု သူယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့်စုံကို မပြော။

“ကိုကိုမှာသာ ရောဂါရှိတာမဟုတ်ဘူးကိုကို... လူတိုင်းမှာရှိ တယ်၊ မသိကြလို့သာ၊ ဒါနဲ့သာလာဆီးဖီးယားရှိတာ စုံကိုဘာလို့ အသိမပေးခဲ့သလဲ”

“အဲဒါက...”

“ညာတာမဟုတ်လား”

“စံကလဲကွာ”

“စံပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်နော်၊ မနာနဲ့၊ စောစောစီးစီးကကြို သိရင် ‘စုံကိုကိုကို လုံးဝလက်မထပ်ဘူး’”

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ထိုစကားကြောင့် အောင့်တက်လာသည်။

“လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ် ယောက်အကုန်သိသင့်တယ်၊ ကိုကိုက စုံအပေါ်မှာ ပွင့်လင်းမှုလာမှ မရှိဘူး၊ သို့ကိုဘာများမှန်မှန်ကန်ကန် ဝန်ခံခဲ့ဖူးလဲ၊ စံကသာ အကုန် ပြောပြခဲ့တာ”

“ပြောလိုဖြစ်မလားစံရ... ကိုကိုကို ညည်းဘယ်ယူမလဲ”

“ဘယ်မိန်းမမှ ယူမှာမဟုတ်ဘူးကိုကို၊ ကျန်းမာရေးမကောင်း

တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကြိုသိရင် ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားဘူး၊ အက်ဆီးဒင်ကထားပါတော့၊ အခုကြည့်...ကိုကိုရောဂါက အရက် သောက်လို့ဖြစ်တာ...အရှင်တုန်းကပေ၊ တော၊ လေနေတာ ဘာမှမဖြစ် ဘူး၊ စုံ လက်ထဲရောက်တော့ ချိုကျိုးနားရွက်ပဲဖြစ်ကရော”

“မင်းတို့ မိန်းမတွေ အသာစီးပဲလိုချင်ကြတာပဲ”

“ကိုကိုမှာ အမေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုကိုအမေနဲ့ ကိုယ်ချင်း စာကြည့်လေ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျန်းမာရေးအရ ကိုကို လိမ်ထားတာတွေ အခုပေါ်ပြီ၊ နောက်စီးပွားရေးတို့၊ လူမှုရေးတို့ စံဘာကို ယုံရမလဲ”

“မယုံနဲ့သွား၊ မင်းကိုငါလက်ထပ်ခဲ့တာ၊ တစ်ခြားမိန်းမတွေထက် အသိဉာဏ်မြင့်မားမယ်ထင်လို့၊ အခုတော့ မင်းလည်းအတူတူပဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မရောဂါသည်ဖြစ်ပြီး ရှင်လူကောင်းဆိုရင် ဒီထက်ပိုဆိုဦးမှာ၊ ဘာလို့လဲသိလား၊ ရှင်ကနို့အိုးမှာတောင် မလှိုင်တက် မှကြိုက်တဲ့လူ၊ ဘာမဆိုအမြင့်မှန်းတယ်၊ ကျွန်မကိုလည်းတွက်ယူတာ ပဲ၊ အခုရှင်ဒီလိုဖြစ်တာ ရှင်စိတ်ခါတ်ကြောင့်ပဲ”

သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အနားကပုလင်းတစ်လုံးကို နံရံကို ဖောက်ခွဲလိုက်သည်။

စကားလုံးတွေနှင့် ဒီမိန်းမ ဘာကြောင့်နှိပ်စက်တတ်သလဲ၊ အသက်ကနှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသေးတာ။

“ငါမင်းထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်”

“ကျွန်မက ရှင်ထက်အများကြီးငယ်တယ်၊ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“လင်ငယ်နေချင်တဲ့မိန်းမ”

သူမသည် မြေဟောက်လို ပူပြင်းတဲ့မျက်လုံးတွေနှင့် သူ့ကိုစိုက် ကြည့်သည်။ သူမနှုတ်ခမ်းတို့သည် ညွတ်ကွေးလျှက်ပြုံးနေကြသည်။

“ကျွန်မသာ Sex ကိုအဓိကထားတဲ့ မိန်းမဆိုရင် ဒီလိုညမျိုးမှာ ရှင်နားမှာရှိမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အနာဂါတ်ပဲရှိ တယ်၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့ပဲသိတယ်၊ ရှင်ကဘယ်သိမှာလဲ၊ ရှင်ကပိုက်ဆံရှာ နိုင်တဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ရထားပြီလေ”

“တော်တော့...မြေခွေးမ”

“ကောင်မလေး မမှားဘူးကိုခ”

“မင်းဘာကြောင့် အဲသလိုပြောတာလဲ မဟာ”

“သူ ခင်ဗျားကို ရွေးကတည်းက ဘယ်လောက်သတ္တိရှိလဲဆို တာပြတာပဲ။ ခင်ဗျားသူ့ကို လူတန်းစေအောင် ဘာထုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လဲကိုခ။ အခု ခင်ဗျားသေသွားရင် ခင်ဗျားမိန်းမဝမ်းနည်းပြီး ငိုဖို့မျက်ရည်တောင် ကျမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျားအကြွေးတွေ သူ့လည်ပင်းနှစ်နေမှာလလေ။ ခင်ဗျားမိန်းမယူတာ ခင်ဗျားဘက်က ကြည့်ရင်တော့ တန်တာပေါ့။ ငယ်ငယ်လေး၊ ပညာတတ်လေး၊ ဟိုဘက်ကကြည့်ရင် အရူးချည်းပဲ။ ခင်ဗျားနည်းနည်း ကိုယ်ချင်းစာပေါ့။ ခင်ဗျားမှာပိုင်ဆိုင်တာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“မင်းက ငါ့သေမယ်ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက အသက်ပြင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်

ပင်မြင့်စံက အဆိပ်ပြင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်ထားနော်၊ ခင်ဗျား မြေသေးသေးလေးဆိုပြီး အထင်မသေးနဲ့၊ မြေဟောက်မှန်ရင် အကောင်သေးလည်း အဆိပ်ရှိတာပဲ”

“ငါမသေဘူးကွ”

“ကျွန်တော်ကလည်း မသေစေချင်ပါဘူး၊ နဲ့ကိုမုဆိုးမ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်ပါတယ်၊ အပျိုတွေဒီလောက်ပေါနေတာ၊ မုဆိုးမကို ဘယ်သူမှစိတ်ကူးထဲမထည့်ဘူး၊ ခင်ဗျားမိန်းမကိုတော့ မြင်သေးတယ်ဗျာ...”

သူသည် အိမ်မက်မှ လန့်နိုးလာသောအခါ ချွေးစေးများပြန်လျက် ရှိသည်။ လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုသည် အပေါ်ယံသာသာပဲရှိတော့သည်။ ဆေးရုံတက်ရသည့် စရိတ်စက၊ ဆေးဖိုးစရိတ်စကကို သူစိတ်ညစ်သည်။

“ကိုကိုအတွက် ဗေဒင်လေးဘာလေး မေးပေးဦး”

“ကိုကိုက ဘာသိချင်လဲ”

“ကျန်းမာရေးပေါ့”

ကိုးထပ်ကြီးဘုရားရှိ ဆရာတစ်ယောက်ထံမှာ သူ့မွေးသက္ကရာဇ်နဲ့စံသွားတွက်ချက်လာသည်။ သင်္ကြန်ကျော်ရင်ကောင်းမယ်တဲ့။ ဒါဆို အခုမှ ခုနှစ်လပိုင်းရှိသေးတာ၊ သူဒီဝဋ်ဒုက္ခကို ခံစားနေရဦးမှာ၊ အကြာကြီးကျန်ခဲ့သည်ပဲ။

“စံရောတွက်ခဲ့သေးလား”

စံက ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

“စုံကို အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်တဲ့ကိုကို...ရယ်ရတယ်”

သူ့မျက်နှာပျက်သွားတာ စံမသိနိုင်ပါ။

“ကိုကိုဗုဒ္ဓဘာသာပဲ၊ တရားလေးဘာလေးမှတ်ပေါ့၊ လူတစ်ယောက်အသက်ထွက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ စံဖြင့်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်ဘူး”

“စံက ကိုတို့အတွက်တွေးတာလား”

“စံမုဆိုးမဖြစ်ရမှာ ကြောက်တယ်ကိုကို၊ လူတွေက အပြစ်ကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နားလည်အောင်ကြိုးစားကြမှာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အပြစ်ပဲမြင်မှာ၊ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးတဲ့ယောက်ျားကို ယူထားတာ ကိုယ့်ထက်အရင်သေမယ်လို့ ယေဘုယျပြောနိုင်တာပဲကိုကို၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာရင် စံဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ၊ စံမနည်းအား မွေးရမယ်၊ စံတို့မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းမှုတွေက ရှိနေတုန်းပဲ၊ ပညာတတ်လေ၊ ပိုဆိုးလေပဲ၊ မုဆိုးမကို အဆင့်တစ်ခုနိမ့်ပြီး အထင်သေးကြတာ၊ ရှေ့မှာသာသနာ့မှာ၊ နောက်ကွယ်မှာ လင်အသက်ကြီးကြီးယူထားတာ ခုတော့တွေ့ပြီလို့ မေးငေါ့ကြမှာပဲကိုကို၊ စံငွေမက်လို့ ယူထားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့အထိ ကိုကိုပိုင်ဆိုင်မှုဘာတွေရှိလဲ စံမသိဘူး၊ အကြွေးတွေတော့ ပြောထားခဲ့ဦး၊ တော်ကြာ စံဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

“လုပ်ငန်းလုပ်နေတာ အကြွေးတော့ရှိတာပေါ့စံ”

“ကိုကိုရှိနေရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ငူတွေရဲ့သဘောကို စံအခု သဘောပေါက်လာပြီ၊ နွဲ့ဖို့သိပ်ကောင်းတယ်”

“ဒါ အစပဲရှိသေးတယ်”

“ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေကို စံအရဲ့ဆုံးပဲ၊ သူတို့ကိုစံအထင်အသေးဆုံးပဲ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာ နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ရှိသင့်တယ်”

“ညည်းသူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဘာထူးလို့လဲစံ၊ ဝတ်ကျေတန်းကျေတစ်ခါပဲ”

“ဒါပေါ့...သူတို့ကို စံအသေအလဲချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့ မပြောခဲ့ပါဘူး၊ အစကတည်းက စံဟာတစ်ယောက်တည်းပဲကိုကို၊ ကိုကိုပြောတာမမှားပါဘူး၊ မိဘမဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လင်ယောက်ျားအရှိန်နဲ့ပဲ ခရီးဆက်ရမှာ...အခုကိုကိုနေမကောင်းဖြစ်တော့ စံခြေနှစ်ဘက်ရိုက်ချိုးလိုက်သလိုပဲ”

“တော်ပါတော့စံ...”

“အဖြစ်မှန်တွေကို ကိုကိုရှောင်လို့မရဘူး၊ ကိုကိုရှောင်နေရင် စံက ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ စုံစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုဒီအသက်နဲ့ သေသွားမယ်လို့ လုံးဝမထင်ထားဘူးနော်၊ လူတွေက ကိုကိုကို သေမယ်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်ပေမယ့် စံက ဘယ်တုန်းကမှ အဲသလိုမကြည့်ခဲ့ဘူး၊ ဒေါသထွက်လို့သာစံပြောမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုဟာစံယောက်ျား၊ ဘယ်တော့မှ ကိုကိုကို စံမသေစေချင်ဘူး၊ အဲဒါစေတနာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်စံ”

လင်နဲ့မယား အိမ်ထောင်သက်တမ်းသည် သူတို့ပြုစုရင်းဖြင့် စံအချိန်ကုန်ရသည်။ ကျောင်းကိုလည်းပြေးတက်ရသေးသည်။ သူမိဘတွေကိုသူ့ဒုက္ခမပေးချင်ပေ။ အသက်တွေကကြီးပြီ။

“ကိုကို အလုပ်တွေခဏထားပြီး ကိုကိုမိဘအိမ်ခဏပြန်ပါလား”

“ဘာလို့လဲစံ”

“နားရတာပေါ့”

“မပြန်ချင်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ ပျင်းစရာကြီး၊ ဟိုမှာမနေချင်လို့ ရန်ကုန်ကိုတက်လာတာ”

စံသည် ကိုကိုကို ပြုံး၍ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ကိုကို့ရှ် အပျော်အပါးခုံမင်မှုကို စံသိသည်။ စံတို့နှစ်ယောက်လက်မှတ်ထိုးပြီးခါစဆို အိမ်မှာကပ်တယ်လို့ကိုမရှိ။ အမြဲအပြင်ထွက်နေတာ များသည်။

ကိုကို့ငယ်ချင်းတွေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေသွားကြ၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်၊ စုံဘဝသည် အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ငြိမ်အေးပြီလို့ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ တွေ့ရသော ကိုကိုမိဘများကို လည်းစံသည် ပုံမှန်ပဲမြင်ခဲ့သည်။ စံအပေါ်မှာ အညှိုးအတေးများရှိခဲ့မည်ဟုမတွေး။

နောက်မှသိခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများကို စံစိတ်မဆိုးပေမယ့် ကိုကို့ရှ် ညာဓာတ်သော်စိတ်ကိုတော့ အံ့သြမိလေသည်။

ကိုကိုသည် သူပြောခဲ့သလို တစ်ဦးတည်းသောသားမဟုတ်ပေ။

သူ့မှာ သူ့အမေရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ရသော ရူးနေသည့် အစ်ကိုတစ်ယောက်နှင့် အစ်မတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ ကိုကို့အစ်မသည် စံ့ကို မွဲရွဲသောမျက်နှာထားနှင့် အမြဲကြည့်တတ်ပေမယ့် ကိုကိုက-

“သူက ဒီလိုပဲ”ဟု နှစ်သိမ့်တတ်လေသည်။ အခုကိုကိုနေမကောင်းသော်ငြား တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်ကအပြင် ပိုမလား။

ဆေးရုံတက်သည့် ရက်များအတွင်းမှာ တစ်ညသာလာစောင့်အိပ်ပေးလေသည်။

“ကျောင်းတစ်ဘက်နဲ့ စုံမှာလုံးပတ်ချာလည်ရိုက်နေတာ ကိုကို၊ ဒါကိုသူ့ဒီလိုနေနိုင်တာ စံအံ့သြတယ်”

“သူက အရင်းမှမဟုတ်တာစုံရဲ့ ကိုကိုက စုံကိုပိုအားကိုးတယ်”

စံသည် ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရသော ဒုက္ခများကို ဘယ်သူ့အား တိုင်တည်ရမှန်းပင် မသိချေ။ အဲလစ်ကိုပြောပြတော့-

“အေးလေ သူကအရင်းမှမဟုတ်တာ”

ဟူသော ဖြေသိမ့်စကားပဲရသည်။

“သူ့အမေက အရင်အိမ်ထောင် ရှိတယ်အဲလစ်ရဲ့”

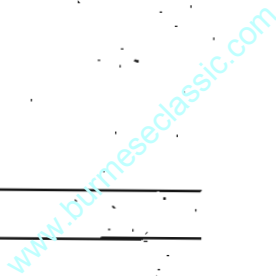
“ဟုတ်လား”

“သူက ဖုံးထားတာ”

“ဒါမရှိသားတာပဲ”

“အဘွားကြီးရဲ့ယောက်ျားက သူပုန်တဲ့”

“အမယ်...ကြောက်စရာကြီး”

“နောက် ပိုးထိပြီး ဆုံးသွားတာတဲ့”

“ကလေးနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်ဆို”

“အင်း...တစ်ယောက်ကအရူး”

“သူ့ရှက်လို့နေမှာပေါ့၊ ဒါမျိုးကလည်း နားလည်ပေးဖို့ခက်တယ်
စံ၊ သူကတစ်ဦးတည်းအကောင်းပါတာ”

“စံကြည့်သိခဲ့လည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ စံပေါင်းမှာ ဒီယောက်ျား
နဲ့ပဲ”

“ကောင်းပါတယ်စံ၊ မင်းစေတနာ မင်းကိုအကျိုးပေးမှာပါ”

သို့သော် စံငိုခဲ့ရသည်။

“စုံလက်ထဲတွင် ပိုးစိုးပက်စက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး” ဟု သူ့အစ်မ
က သူတို့အမျိုးတွေ့ရှေ့မှာ ကြေငြာခဲ့သည်။

စံသိစက ယမ်းမီးပုံကျ ဒေါသထွက်ရသည်။

“ဆေးရုံဆယ်သုံးရက်တက်တာ နှစ်ရက်လာတယ်၊ တစ်ညစောင့်
တယ်၊ ဒီလိုမိန်းမက စုံလက်ထဲမှာ ပိုးစိုးပက်စက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဆို
တော့ရယ်ရသေးတယ်၊ ကိုကို ရှင်မှာဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ အတွေး
အခေါ်နဲ့ မိသားစုရှိရင် ကျွန်မရှင်ကို တံတွေးလှည့်တွေးမှာတောင်
မဟုတ်ဘူး”

“စံကလည်း သူပြောချင်တာပြောပါစေ”

“စံက ခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာလား”

“ညည်းက ကလေးဖဲ့”

“ဘာကလေးလဲ၊ ကလေးဆို လင်မယူဘူး၊ ဒီမှာကိုကို၊ ကျွန်မ
အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်နေပြီ၊ ရှင်လုပ်ငန်းကို ကျွန်မဝင်လုပ်ပေးနေတာ
မနည်းတော့ဘူး၊ ဘယ်သူကြောင့် ပုံမှန်ဆေးကုဖို့ ပိုက်ဆံရနေလဲဆို
တာ ရှင်အစ်မသိအောင် ပြောပြလိုက်ဦး”

“သူလည်း ပိုက်ဆံပေးတယ်”

“ငွေလေးခုနှစ်သောင်းလောက်နဲ့ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြောမနေနဲ့ကိုကို၊
ရှင်အဖေရှာကျွေးတာ သူစားလာတာ၊ နေပါဦး...ရှင်နေမကောင်းလာ
ကျွန်မကြောင့်မဟုတ်ဘူးနော်၊ သေချာပြန်စဉ်းစား၊ ကျွန်မဆီက

ရှင်ရောဂါကူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဘာသာရှင် အစကတည်းက ပေတေ
လေလွင့်လာတာတွေ... ကျွန်မလို အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကို ရှင်ကတိပေး
ပြီးဘာများ ဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့လဲ၊ ရှင်သာ ဝှီးချလ်ပေါ်က မိန်းမကိုလက်
ထပ်ရရင် ကျွန်မထက်ဆိုးဦးမယ်၊

နာခြင်းနာ ကျွန်မကနာရမှာပါ။ ရှင်တို့အမျိုးတွေဘက်က နာနေ
တာ သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ပိုက်ဆံရဖို့
အလုပ်လည်း လုပ်ရသေးတယ်၊ ကျောင်းလည်းတက်ရသေးတယ်၊
ရှင်ကိုလည်း တစ်ဘက်ပြုစုရသေးတယ်၊ ဒီလောက်သောကများတာ
တစ်ချက်လာကူဖော်မရဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ပိုးစိုးပက်စက်
အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလို့ပဲ သူကပြောရသေးတယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်စံရယ်၊ ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ စံကောင်း
တာ ကိုကိုသိတယ်”

“ကိုကို စံချီးကျူးခံချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ နေမကောင်း
တာ ဘာလို့စံအပေါ်ကို အပြစ်ပုံချလဲ၊ ကဲ... ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းဆီ ရှင်
သွားရင်ရှင်သင်္ချိုင်း ရှင်တူးတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီလောက်တည့်တာနော်”
အဲလစ်က ပုခုံးတွန့်သည်။

“ငါစကားမပြောဘူး အဲဒီမိန်းမကို... တစ်ခုပဲဆုတောင်းပါတယ်၊
အဲလစ်ရယ်... ငါ့ကိုဖိနှိပ်သလို သူ့သမီးအလှည့်ကျရင် မခံရပါစေနဲ့၊
ငါ့ဘဝကို သူ့မောင်အညွန့်ချိုးတာခံရသလို သူတို့သမီးအလှည့်မှာ
မခံရပါစေနဲ့၊ ငါလည်းဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဒီဘဝနဲ့ ကျေချင်ပြီ။ ငါ ဒီလူကြီး
ကို လက်ထပ်ခဲ့တာကိုက အမှားပဲ၊ ငါတစ်ကယ်မိုက်ရူးရဲပဲ”

“သူကကော ပြန်မယ်တဲ့လား”

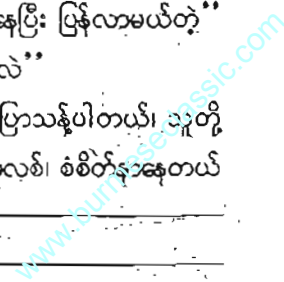
“အေး... ပြန်သွားပြီ”

“ဟယ်”

“နှစ်ပတ်လောက် သူ့အဖေစိတ်တိုင်းကျနေပြီး ပြန်လာမယ်တဲ့”

“နင်မလိုက်သွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နိုးမယားတာဝန်ကျေဇာယ်လို့ ငါ့လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်၊ သူတို့
အိမ်လည်း ငါမလိုက်ချင်ဘူး၊ စိတ်နာနေတယ်အဲလစ်၊ စံစိတ်နာနေတယ်

အရာအားလုံးကို စံမြေမြှုပ်ပစ်ချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့သေသွားရင်ကောင်းမှာပဲလို့တောင် တွေးမိတယ်။ အဲဒီလောက်ထိပဲ”

“လင်မယားကြားမှာ သူများဝင်ရှုပ်တာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

“ယောင်းမဆိုတာ မွှေတာပဲ စံရဲ့”

“အသဲသမားက ခရီးဝေးတွေ၊ သွားလို့မရဘူးအဲလစ်”

“အဲဒါကို သူ့ခဏခဏသွားလိုက်၊ ပြန်လိုက်လုပ်နေတယ်”

“ငါရှိတော့ ငါ့ဆီပြန်လာမှာပေါ့ဟ၊ ရှင်းနေတာပဲ၊ သူ့ချစ်လို့ ယူထားတဲ့မယားပဲ၊ ဘယ်သူဘယ်လောက်ခွဲခွဲ ငါ့ဆီပြန်လာမှာပဲ”

စုံအတွေးမှန်ပေသည်။ လေးရက်မြောက်သောနေ့မှာ စုံကျောင်းက အပြန် သူ့အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။

“ကိုကို”

“စုံကိုအရမ်းလွမ်းလို့ ပြန်လာတာ”

သူ့မျက်နှာသည် လူရုပ်ပင်မရှိတော့။ မျက်ကွင်းက ချိုင့်နေတာ၊ အသက်ကိုမနည်းရှူနေရသည်။ ဗိုက်ကတော်တော်ပူနေပြီ။ ဝှီးချဲ့လ်ကို စုံအနားထိတွန်းရင်း စုံကိုပွေ့ဖက်လိုက်သောလက်တွေသည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသည်။

“ကိုကို ဆေးမသောက်ဘူးမို့လား”

သူ့စုံကိုညာမရပေ၊ စုံကသူ့နားရွက်လှုပ်တာနဲ့သိသည်။

“ဆေးမပျက်ရဘူးကိုကို၊ သိရဲ့သာနဲ့”

“အမေက ဓါတ်လုံးတွေ သွေးတိုက်တယ်”

“ကျွတ်...ခက်တာပဲကိုကို၊ ကိုကိုမှာရှိတဲ့ သာလာဆီးမီးယားရောဂါဆိုတာ သံခါတ်နဲ့ လုံးဝမတည့်ဘူး၊ ဓါတ်လုံးတွေ သွေးတိုက်တော့ သံခါတ်က အသဲမှာ သွားစုမှာပေါ့၊ ပိုဆိုးတာပေါ့”

စုံသည် ကျောင်းကို အချိန်ပိုင်းမျှပင် သွားကာ သူ့နားမှာ အသေအချာဆေးတိုက်ရလေသည်။

Aldactionကို သွေးချိန်ပြီးမှ တိုက်သင့်သောပမာဏနှင့်တိုက်ရာ ဗိုက်သည် ဆေး Control ရသွားသည်။ ကနဗောရွက်သုပ်ပြီးကျွေးလျှင် မစားပေ။ နောက်မြေ့ရုပ်ကလေးတွေပါသော အရွက်တစ်မျိုးလည်း စုံသုပ်ကျွေးရသည်။ မဟံကာကြံဆစ်လားဘာလားမသိပါ။

“အတန်တန်ပြောခဲ့တယ်...ဆေးမပြတ်ပါနဲ့ဆိုတာ ကိုကိုဘယ်တော့မှ စုံစကားနားထောင်မှာလဲ”

“Let it be ကွာ”

ကြက်ဟင်းခါးရွက်ကိုထောင်းပြီး ပျားရည်နဲ့ အတူရောတိုက်လျှင် ရေဖျဉ်းကျသည်ဟုဆိုသည်။ တစ်လလောက်စိတ်ရှည်လက်ရှည်တိုက်ရာ ရေဖျဉ်းတော်တော်ကျသွားလေသည်။

တစ်လခွဲလောက် ဆေးသေချာပြန်တိုက်ရာ သူ့ရုပ်သည် အတော်ပြည့်ဖြိုးလာခဲ့သည်။ ETB ကို မနက်စောစော ဘာမှမစားခင်မှာ သောက်ရမယ့်ကိစ္စ ခေါင်းမူးတယ်ဟု အကြောင်းပြကာ မသောက်ပေ။

“ကိုကို တီဘီပျောက်ရင် ပြန်ဝလာမှာ၊ ETB မသောက်လို့မရဘူး၊ Streptomycin ထိုးရုံနဲ့ မပျောက်ဘူး”

ညနေဘက်ဆို အိမ်နားကဒေါက်တာ ဆေးလာထိုးပေးသည်။ သောက်ဆေးနဲ့ ထိုးဆေးနှစ်မျိုးတွဲ အနည်းဆုံး ခြောက်လကုမှ တီဘီ ရောဂါကိုနိုင်မှာ။

“ပင်ပန်းလို့ပါကွာ၊ ပြီးတော့ တီဘီသာဆိုတယ်၊ ချောင်းလည်း မဆိုးဘူး၊ အမေကပြောတယ်...”

“ကိုကို ဆေးပညာကို ဘယ်လောက်နားလည်လဲ၊ ဓါတ်မှန်ရှိက် စစ်ထားတဲ့အဖြေနဲ့ ကိုကိုရောဂါရာဇဝင်ကို ကိုကိုရဲ့ မလောက်လေး မလောက်စားဦးနေတာနဲ့ ကိုယ်ထင်တာ ဇွတ်မပြောနဲ့၊ ကိုကိုအမေပညာ မတတ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကိုကိုနားယောင်တာ အံ့ဖွယ်ပဲ၊ ကိုကိုတော်တော်ဝေးတာပဲ၊ မှန်ဝါးဝါးနဲ့”

တီဘီဆေးများတွင် အသံကိုထိခိုက်စေနိုင်သော သတ္တိပါရှိသည်။ လူသိများသည့် အေကေတီဖိုးသည် အသံကိုထိစေသည်။ တစ်ချို့လူ များအသံခြောက်ဖြစ်လာလျှင် အေကေတီဖိုးသောက်ဖူးတယ်၊ သောက် နေဆဲဟူသော အဖြေထွက်လာလေ့ရှိသည်။

အသံကိုမထိစေသော တီဘီဆေးမှာ ETBဟု အတိုကောက်ခေါ် ကြသော Ethambutol နဲ့ Streptomycin ထိုးဆေးသာရှိသည်။

R - cin ဟုခေါ်သောဆေးသည်ပင် သံခြေအိတ်ကို ယောင်စေနိုင် သည်။ အသံနဲ့မတည့်သော ဆေးများတွင် ပါရာစီတစ်မာတို့၊ ဆက်ထ ရင်တို ထိပ်ဆုံးကပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသံရောဂါဖြစ်လျှင် အကောင်း ဆုံးကဆေးများများမသောက်တာပင်။ ဆေးအများစုက အသံမှာချေ

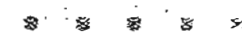
ဖျက်တာ၊ အခုက တီဘီအတွက် မသောက်လို့မှမရတာ၊ အသံအား တိုးဆေးဆိုတာလည်း ဗိုက်တာမင်ပါပဲ၊ ဘာမှမထူးခြား။

ကိုကိုကို ဆေးပေးဖို့ ဆရာဝန်တွေ အတော်ခေါင်းစားတာ ကိုကို မသိ။ သူကဆေးမသောက်ချင်တာပဲရှိသည်။ ETB ကို မသောက်တဲ့ နောက်တော့ Strepto - mycin တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှမပျောက်။

“တီဘီဆိုတာ ခုခံအားကျဆင်းတဲ့ ရောဂါပဲကိုကို၊ အသံက အလုပ်မလုပ်၊ ဆေးကလည်းပြတ်၊ တီဘီဆေးလည်း မသောက်ချင်၊ ရှင်ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်နေလဲ၊ သေချင်နေတာလား၊ အဲဒါဆိုလည်း ဆေးဆက်ကုမနေနဲ့တော့၊ စံက အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ နောက်တစ်ယောက် အသာလေးပဲ သိရဲ့လား...”

စံစိတ်ဆိုးဆိုနဲ့ ပြောချင်တာစွတ်ပြောလျှင် သူသည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းနိုင်ဆဲဖြစ်သော သူမနှုတ်ခမ်းတို့ ဆီက ဘာကြောင့်ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ စကားထွက်လာခဲ့ပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်း... မိန်းမဆိုတာ အသာစီးလိုချင်ကြတာချည်းပါပဲ၊ အနှစ်နာခံဖို့၊ ပေးဆပ်ဖို့ဆိုတာ သူတို့မလှဲနိုင်ကြဘူးပဲ၊ သူသည် ဒေါသဖြင့် အသက်ကိုခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှုသွင်းနေရသည်။ အိမ်ထောင် ရေးဟာ သူ့အတွက်တော့ ငရဲတစ်ခုပါပဲလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်နေရက်ကနေ စိတ်နာနေသောသူသည် ငရဲနှင့်တူသော အိမ်ထောင် ရေးကို သူ့ဘဝထဲမှ စတုတ္ထတစ်ရွက်လို့ ဖွန်ပစ်ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ချင် သည်။

သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အစွမ်းကုန်ပေးဆပ်မယ်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့အနာဂတ်မှာ ပင်မြင့်စံသည် အတော်ဆုံးသောစီးပွားရေးပါရဂူဘွဲ့ရ သူဇနီးဖြစ်ရမည်။ သူတို့မှာ ဉာဏ်အလွန်ထက်သော သားလေးတစ်ယောက်ရှိရမည်။ ထိုသားကို အမေရိကားသို့လွှတ်၍ ပညာသင်ကြားစေမည်။ သူသည် ဇနီးရယ်၊ သားရယ်၊ စီးပွားရေးရယ်၊ ဘဝသည် စိတ်ကူးထဲတွင် အလွန်လှပနေလေသည်။

သူသည် လိုချင်တာပဲသိသည်။

ပင်မြင့်စံကို တွေ့စကတည်းက အရယူမည်ဟု သူ့ခိုင်ယာယီထဲတွင် ရေးမှတ်ထားခဲ့သည်။ သူ့မှာခံစားချက်တစ်ခုရှိသည်။

အဲဒါ သူ့မိသားစုအတွင်းရေးနဲ့ ပတ်သက်သည်။ သူ့အဖေသည် ပထွေးဟူသောအမည်ဆိုးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် မယားပါ သားသမီး

တွေအား အလွန်အလိုလိုက်ကာ သူ့ကိုတော့ မျက်နှာသာဘယ်တော့မှ မပေးခဲ့ချေ။ သူသည် အိမ်တွင်အပယ်ခံဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ကတည်းက သူသည် ရန်ကုန်တွင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က စီးပွားရေးတစ်ခုအခြေချဖို့၊ ပြီးတော့ရန်ကုန်သူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့။

တစ်ကယ်တွေ့ခဲ့ရသော သူသည်မေတ္တာငတ်နေသော မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာပေးနိုင်ရန် အရလက်ထပ်ခဲ့သည်။

သူသည် အယုံသွင်းသောနည်း၊

လှည့်ပတ်သောနည်း၊

ကြွားဝါသောနည်းဖြင့် စုံကိုလက်ထပ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အမေပြောသလို သူ့အစ်မပြောသလို စံသည်သူ့အတွက် ကံဆိုးသော မိန်းမတစ်ယောက်များဖြစ်နေခဲ့သလား။

လုပ်သမျှ ဘာမျှမအောင်မြင်၊ အရက်ဆိုင်မှ အပြန်ကားပြိုင်မောင်းရင်း သူ့ဒုက္ခိတဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရောဂါဆိုးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။

စံပြောသလို ပေတေလေလွင့်ခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေ စုဖြစ်တာပဲနေမှာပါ။ စုံအကြောင်းတွေးလိုက်လျှင် သူသည်စိတ်မချမှုဖြင့် ပူလောင်လာလေသည်။

ဒီတောင်မလေး တော်တော်ငယ်သေးတာ၊ သူမရှိလျှင်...

ဒီအတွေးမျိုး သူမတွေးရုံ၊ သူမသေနိုင်ပါဘူး။ အသံခြောက်ရော

ဂါဆိုတာ သေတဲ့အရာပါမှမဟုတ်တာ။ သူ့ဘာကြောင့် စံနဲ့လက်ထပ်ပြီး မှ ဒီလိုတွေဖြစ်ရသလဲ၊ တစ်ခုခုမှားနေလို့သာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်တာတော့ သူကစနေ၊ စံကကြာသပတေး၊ ဓမ္မသောတာ၊ အင်းဝရာဇာတံ၊ အိမ်ထောင်ဘက်အသက်မရှည်ရာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီခေတ်က ကျန်ခဲ့ပြီပဲ၊ အခုခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်၊ အိုင်တီခေတ်၊ ကလေးတွေ Computer ကိုင်ပြီး အင်တာနက်ကြည့်နေချိန်မှာ ဓမ္မာလိုသွားပြောကြည့်၊ ဓမ္မာရုံလားလို့မေးမှာ။

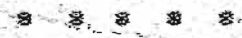
ဒီလိုတိုးတက်နေတဲ့ခေတ်၊ အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ဆီ မေးဦးမှ၊ စုံကိုအသိပေးလို့မဖြစ်။ စံသည် လက်တွေ့ကျတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ယုံမှာမဟုတ်။

“ကိုကိုမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်ထားလို့စံ၊ ဒီနေ့နေ့လည် တောင်ဥက္ကလာသွားစရာရှိတယ်”

“မိုးကလည်း ညှို့နေတာပဲ၊ ကိုကိုစံလိုက်ခဲ့မယ်လေ နော်... တစ်ယောက်တည်း”

“ကိုကိုကို မပေးဖို့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါပါတယ်စံ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ စံလိုက်ချင်လို့ပဲ”

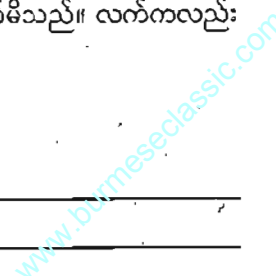
ပုတီးအလုံးတွေက နည်းတာမဟုတ်။ ဆရာဆိုသူသည် ဘုရားစင်အောက်မှ ပေါင်တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ စံမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကိုကိုတော့ ပယောဂနှင့်လာပြတာပဲဖြစ်မှာ၊ ခက်တာပဲ၊ ကိုကိုရိုက်ရင်...စံမျက်လုံးငွေ့ကာ ရှာလိုက်တော့ ထီးအမဲတစ်ချောင်းကို ဝရန်တာမှာ ထောင်ထားတာမြင်သည်။ တွေ့မယ်...ဒီဆရာ။

“မင်းတို့ဒီလောက် ဆေးတွေကုနေတာ ဒါတစ်ယောက်ယောက် နောက်ယှက်တာပဲနေမှာ၊ ကဲ...ဖွင်းကိုစမ်းလို့မရရင် မင်းမိန်းမကို စမ်းမယ်”

ဗုဒ္ဓေါ၊ စံသည် စိတ်ထဲမှဘုရားတလိုက်မိသည်။ လက်ကလည်း ထီးကိုလှမ်းဆွဲပြီးသား...။

“စံရေ့ ခဏ”

စုံကို ခြေထောက်ဆင်းခိုင်းသည်။

“ငါဆရာအမိန့် စနေသားကို အနှောက်အယှက်ရှိရိုးမှန်ရင် ဒီ ခြေထောက်အပေါ်မမြောက်နိုင်ဘဲ ရှိစေ။

သို့ရာတွင် စုံခြေထောက်နှစ်ဘက်သည် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာပင် အဲဒီဆရာရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် ခပ်မိတော့မလိုဖြစ်သေးသည်။

ခြေထောက်မရတော့လက်၊ လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ဆန်းတန်း ထုတ်ထားသည်။ စံကရင်တုန်တတ်သူဖြစ်ရာ လက်တွေဆန်ထုတ်လျှင် လက်ဖျားတွေ တုန်တတ်သည်။

မတုန်ရဘူး၊ ငါစိတ်ကိုတင်းထားမှ၊ ငါမယ့်တဲ့ကိစ္စကို အချောင် လုပ်စားတာ မခံဘူး။

အဲဒီအတွေ့နဲ့ စံသည် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ ဆရာနဲ့မျက်လုံးချင်း ဆိုင် ကြည့်လိုက်သည်။

အမြဲရိုးရိုးသားသား မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောသော လူတစ်ယောက် မျက်လုံးအကြည့်ကို ထိုသူမခံနိုင်။ နောက်ဆုံး မဲက ဘိုးမင်းခေါင်ကျ သွားလေသည်။

“အဘက သားတော်ကိုစောင့်ရှောက်မယ်တဲ့၊ သားတော်က မိန်းမယူတာကိုး...သားတော်က ဘုန်းကြီး ဒါမှမဟုတ် ဆေးသမား ဖြစ်ရမှာ”

"Nonscene Stupid Brains, Useless idea. They all are Liars"

“အလကား အသုံးမကျတဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ သုံးစားမရတာတွေ၊ အားလုံး လူလိမ်တွေ”

စံသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆဲဆိုတာ အဝတ်တွေကို တစ်ထည် ချင်းဆွဲထုတ်ဖွပ်နေမိသည်။ ကိုကိုက ခေါင်းကုတ်ကာ စုံကိုမျက်နှာ ငယ်လေးနဲ့မော့ကြည့်နေသည်။

"I never think you may have such cruel idea"

(ဒီလောက်ဆိုးရွားတဲ့အတွေးအခေါ်တွေ ရှိနေမယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မထင်ထားဘူး)

“ကျေးဇူးပြုပြီး မြန်မာလိုပြောပါစံ”

“ပြောမယ်၊ မြန်မာလိုရော၊ အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ တကတည်း ဒီမှာ ရှင်သွေးဖောက်စစ်ထားတာနော်၊ ရှင်ရဲ့အဘက ကျုပ်နဲ့ယူလို့ ဒီရောဂါ

ဖြစ်တယ်ဆိုတာသိရအောင် နေပါဦး ရှင်သူ့ဆီအိမ်းမေးလို့လိုက်လို့ လား၊ ရှင်ဘယ်ဝက်ဆိုက်က လွှင့်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မတောင်မသိဘူး။”

“အဲဒါပဲ၊ စံကအယုံအကြည်ကိုမရှိတာ”

“ကမ္ဘာကြီးက ရွာဖြစ်နေတဲ့ခေတ်မှာ အဘတွေ၊ အမေတွေ လာလုပ်မနေနှင့်ကိုကို၊ လွမ်းစရာတွေဖြစ်သွားပြီ”

“ခက်တာပဲ”

“ဘာမှမခက်ဘူး၊ ရှင့်ကိုအသိဉာဏ်မြင့်မယ်လို့ထင်ထားတာ၊ အံ့ဖွယ်ပဲ”

“စံ ကိုကိုကို စော်ကားလွန်းပြီ”

“စော်ကားတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ...သွေးဖောက်စစ်ပြီး ဘယ်အင်ဇိုင်းက ဘယ်လောက်၊ ဘယ်ခါတ်က ဘယ်လောက်ဆိုတာ သိနေတဲ့ကိစ္စ၊ CXR(ခါတ်မှန်) Ultra Sound(အန်ထရာဆောင်း)နဲ့ ရိုက်စစ်ထားတဲ့ကိစ္စပါကိုကိုချဲ့၊ ကိုကိုလုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ သဲအိုးခံပြီး၊ အပေါ်ကသင်္ဘောသီးမှာ အလဲကိုးတိုင်စိုက်ပြီး ယတြာလုပ်ပေးခဲ့ပြီ၊ ဟင်...ပုဏ္ဏားကသက္ကရာဇ်ဖြူရမယ်ဆိုလို့ ဇာတာအသစ်လည်း ပွဲပြီး ပြီ၊ ကဲ...ဘာတွေထပ်လုပ်ချင်သေးလဲ ဆေးကျတော့ မှန်မှန်မသောက် ချင်ဘဲနဲ့၊ ပေါက်ကရစ်တိုင်စားတယ်”

“ညည်းလုပ်လို့ ငါဦးနှိတ်ဒဏ်ခံရတာလည်း ထည့်ပြောဦး”

စံ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

အဲဒီတုန်းက စံသည် လမ်းထိပ်က တရုတ်ဆိုင်မှာ အချဉ်ရည် တစ်ပုလင်းဝင်ဝယ်ရင်း စကားစပ်မိတာဖြစ်သည်။

လှော်ကားအလွန်မှာ ဦးနှိတ်ဆိုတာရှိတယ်တဲ့။

လူနာကို ဖျာပေါ်ထိုင်ခိုင်းပြီး သမာဓိနဲ့ကုတာတဲ့။

ရောဂါပြင်းလျှင် နာသည်။ ရောဂါနုရင် သိပ်မနာတဲ့။ စံသည် သမာဓိနဲ့ကုတယ်ဆိုတာ ကိုကိုကိုပြောတော့-

“အိုကေ သွားမယ်”

လှော်ကားအလွန် ရွာကလေးတစ်ရွာကို လင်မယားနှစ်ယောက် ယောင်ချာချာနဲ့၊ ဟိုရောက်တော့ လူမရှိ။ ဦးနှိတ်ဆိုတာ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့အဘိုးကြီး။ ထွေရာလေးပါး စကားပြောပြီးနောက် ကဲကုမယ်ဆိုကာ ဖျာပေါ်ထိုင်ခိုင်းသည်။ စုံစိတ်ထဲမှာပြီးပြီပေါ့။

ဒါပေမယ့် တျေးဇူးရှင်က လက်သဲနဲ့ကုတ်တာပဲ။

သွေးခြင်းခြင်းရဲတော့ စံမနေနိုင်တော့။

“တော်ပြီ...တော်ပြီ...နောက်နေ့မှထပ်လာမယ်”

စံသည် ကိုကိုကျော့ကို Miconazole ညှစ်ဆေးပွတ်ပေးရင်း ထိုညက ငိုရလေသည်။ စုံကြောင့်၊ စုံကြောင့်...စံဟာ တော်တော် မိုက်မဲတာပဲ။ ကိုကို စုံကြောင့် နာကျင်ရပြီ။ စုံမျက်ရည်ကို ကိုကိုက သူ့လက်ညှိုးနဲ့သုတ်ပစ်ကာ-

“ဘေဘီ မငိုရဘူးလေ၊ ကိုကိုငိုတာမကြိုက်ဘူး”

ငိုနေတဲ့မျက်ရည်ကို အတင်းပြန်သိမ်းကာ ကိုကိုကို ခေါင်းညိတ် ပြရလေသည်။ ကိုကိုရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းပေးမှာ ခေါင်းအုံးပြီး စံထိုညက ကြိတ်ရှိုက်ရလေသည်။ အသားတွေနာကျင်လျှက် အသားနီ တွေလန်နေသော ကိုကိုသည် သုံးရက်မျှ လက်သည်းဒဏ်ကို ခံလိုက် ရသည်။

တစ်ကယ်လို့သာ စုံရှေ့မှာ တစ်ခြားလူနာတစ်ယောက်ရှိနေလျှင် ဒီလိုကုပုံနဲ့ စံကိုကိုကိုကုမှာမဟုတ်။

စံသည် ဘယ်တော့မှ နောက်တစ်ကြိမ်မမိုက်မဲရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

လူနာနဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေရတဲ့ လူတွေမှာ စုံလိုအမှားမရှိနိုင်ဟု ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

စံတို့ မမိုက်မဲဖို့ပဲ လိုပေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကိုကိုကို သိပ်သနားတာပဲ”

“စံလည်း တစ်အားငိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်”

“ဆုံးဖြတ်ချက်က သိပ်အရေးကြီးတယ်ကိုကို၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မှားရင် ကိုကိုအသက်ပါသွားမှာ စံသတိပေးတယ်နော် ကြပ်ကြပ် သတိထားပါ”

စံတို့သည် ရင်ခွန်ကြည်နူးဖွယ်ရာ အထိအတွေ့ဖြင့်မဟုတ်ဘဲ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော နေထိုင်မှုမျိုးဖြင့် သေခြင်းတရားကို ခုခံတိုက်ခိုက် ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားပန်းပုံမှန်လဲသောစံက ဟောဇ္ဈင်သုတ်ရွတ်ဖတ်ပြီး ကိုကိုက သာခုခေါ်သည်။

ကိုကို တရားမှတ်နေလျှင် စံသည်လည်း ဦးဆန်းလွင်ရုံ ရတနာ သုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်လာသူတစ်ယောက်အကြောင်း စာအုပ် ဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

စံငြိမ်းချမ်းအောင် စိတ်ကိုထိန်းသည်။ ဆရာဦးသုခ ရေးသား သော ဗုဒ္ဓသမီးတော်များ စာအုပ်ကို စံဖတ်ပြီး စိတ်အနည်ထိုင်သွား ခဲ့သည်။

“စံ ကိုကိုကိုစောင့်ကြည့်ရင်းနဲ့ အဲဒီစာအုပ်ကိုဖတ်တာ စကား တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ စုံရင်ထဲက အပူတွေငြိမ်းသွားတယ်ကိုကို”

“ဦးသုခလား”

“အင်း...သားသေလို့ လူမသေတဲ့အိမ်က မုန်ညှင်းဆီလိုက် တောင်းရင်းနဲ့ ဘုရားက တရားပြလို့ကျွတ်သွားတဲ့၊ ဂေါတမီကို ပဋာ စာရီထေရ်မက ပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းလေ...အမယ်လေး ဂေါတမီ ရယ်...ငါ့လောက်ပူတဲ့လူရှိပါဦးမလား ဆိုတာလေ”

ကိုကိုက ပြုံးပြီးနားထောင်နေသည်။

“သေချာစဉ်းစားကြည့်နော် ကိုကို၊ ပဋာစာရီဆို လင်ဆုံးသား ဆုံး၊ မိဘဆွေမျိုးအကုန်ဆုံးတာ လင်ရှိမိန်းမမုန်ရင် လင်သေတော့ မုဆိုးမဖြစ်ရမှာပဲ၊ ကြောက်နေလို့မရဘူး၊ လင်တစ်ယောက်ဆုံးမှာကိစ္စ ဟာ တစ်ကယ်တော့ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

“ညည်းက ငါ့ကိုသေစေချင်ပြန်ပြီ”

“ဘာသာရေးရှုထောင့်က ကြည့်တာလေး ကိုကိုအရင်သေ ပြီးရင် ကျွန်မလည်းသေမှာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီဘဝက အကြောင်းတွေ ဘာမှသိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာအသစ်မှာ တွယ်တာမှုအသစ်နဲ့ သေချာစဉ်းစားကြည့်နော်၊ အခု ကျွန်မတို့ အရင်ဘဝက တော်စပ်ခဲ့ ပူးတဲ့ လင်သားဇနီးမယားဆိုတာရှိမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ မသိနိုင် ဘူးလေ၊ လူတွေမှာ မသိခြင်းငါးမျိုးရှိတယ်ကိုကို၊ ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်ရမှာ၊ ဘယ်နေ့သေမှာ၊ ဘယ်လိုသေမှာ၊ ဘယ်နေရာမှာသေမှာ

ဘယ်ဘဝကိုသွားမှာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး၊ အသက်လေးရှိနေလို့သာ ပြိုင်ဆိုင်နေကြတာ၊ သေသွားပြီးနောက်ဘဝမှာ ဒီဘဝက ဘာ အကြောင်းတွေမှ သိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မသေခင်တော့ အသက်ကို ဉာဏ်နဲ့စောင့်ထိန်းရမယ်ကိုကို”

ညအိပ်မီးအဝါရောင်ဖြင့် မြင်ရသော ကိုကိုမျက်နှာသည် ထိတ် လန့်စရာကောင်းသည်။ နံရိုးတွေပြိုင်းပြိုင်းထကာ ဗိုက်ဖွန်ကားနဲ့၊ လက်မောင်းရိုးတွေ ခေါထွက်နေပြီး အင်္ကျီပွပ္ပဝတ်မှ လှမြင်ကောင်းလေ သည်။

“ကိုကို မုန်ကြည့်ရင် ကြောက်လာတယ်”

“ပိန်လို့လား”

“အင်း...”

“ခထပ်ပါ၊ ပြန်ဝမှာပေါ့”

“စံ”

“ရှင်”

“ကိုကို ကလေးတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်”

ကိုကိုလက်ချောင်းတွေသည် စုံပုခုံးသားပြည့်ပြည့်ကို ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ ကိုကိုမျက်လုံးကိုကြည့်တာနဲ့ စံသည်စိတ်မော့စွာ သက် ပြင်းချမိလေသည်။

“ကိုကို အခုနေမကောင်းဘူးလေ၊ ကလေးရရင် ဘယ်ကုန်းမာ မလဲ၊ နေကောင်းသွားပြီဆိုတာ သေချာမှ စံတို့ကလေးယူကြမယ်”

“စံက ကိုကိုကိုစိမ်းတယ်”

“ကိုကိုအနားမှာ ကျောင်းသွားတဲ့အချိန်ကလွဲပြီး စံရိုနေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး”

“အရူးမထနဲ့ကိုကို.. မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်ယူဖို့ဆိုတာ ထမင်းစားတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“စံက ငယ်လို့”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ စုံကိုတစ်ချို့ဆို၊ အပျိုထင်ပြီး ရည်းစားစကားတောင် လိုက်အပြောခံရသေးတာပဲ၊ ကိုကိုကို စုံစိတ်ထဲမှာ ခင်ပြွန်းနေရာပေးထားပြီးပြီ၊ တော်ပြီပေါ့၊ ကိုကိုသိပ်လိုချင်တာတာပဲနော်၊ တစ်ဘက်သားအတွက် ဘာမှမစဉ်းစားဘူး၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝတ်ပြီး ကျောင်းမတတ်ရဲဘူး”

“ရှက်လို့လား”

“အခြေအနေတွေကိုစဉ်းစားကြည့်၊ ကိုကိုက လူမမာ၊ အလုပ်က စံဝင်လုပ်နေရတာ၊ ဒီကြားထဲ ဗိုက်တစ်ဘက်နဲ့ အမယ်လေး စုံလောက်လူဖြစ်ရုံးတာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး”

“ညည်းက ကိုကိုသေရင် ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပြန်ယူမှာပါ”

“မဆိုင်တာတွေ ပြောပြန်ပြီ”

“ညည်းမှ ကိုကိုကိုမချစ်တာ”

“ကိုကိုအညစ်အကြေးကို ဘယ်သူလုပ်ပေးသလဲ၊ ကဲ.. ဘယ်သူကိုကိုကို အနီးကပ်ပြုစုလဲ၊ စံပဲရှိတာ၊ အဲဒါကိုတောင် အပြစ်မြင်ရင်တော့ သနားတယ်ကိုကို”

“သူ တော်တော် အတ္တကြီးတာပဲစံ”

အဲလစ်ကို စံငေးကြည့်မိသည်။ အဲလစ်ဘဝများ၊ အင်းလေ... အပျိုကိုး... အပျိုဆိုတာ တင့်တယ်တာပေါ့၊ လှလှပပနဲ့၊ ကျောနေနိုင်တာပေါ့၊

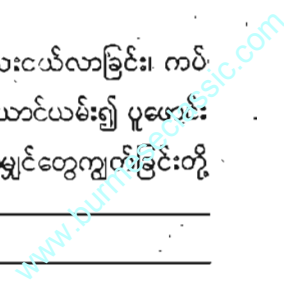
“နင်ကလေးယူဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးစံ”

“ငါသိပါတယ်၊ သူလည်း အနိုင်နိုင်ပါဟာ၊ အလကားအရူးထတာ”

“ဒါနဲ့ နင်ပြောတော့ သူ့မှာ Impotence (ယောက်ျားမပီသခြင်း)ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်.. ဗိုက်ပူလို့ဖြစ်တာ၊ Parahymosis ဝင်သွားသေးတယ်... အချိန်မှီသိလို့ပေါ့”

အသံခြောက်ရောဂါသည်များတွင် မျိုးဥသေးငယ်လာခြင်း၊ ကပ်ပယ်အိတ်ရောင်ခြင်း၊ ပြီးတော့ လိင်အင်္ဂါထိပ်ဝယောင်ယမ်း၍ ပူဖောင်းသဖွယ်ဖြစ်လာခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးက အမွှေးအမျှင်တွေကျွတ်ခြင်းတို့

ဖြစ်ပွားနိုင်လေသည်။ ရောဂါကြောင့် လူစဉ်မမှီတော့ပေ။

“ယောက်ျားတွေ အရက်ကိုသိပ်ကြိုက်ကြတယ်နော်အဲလစ်၊ ဒီလို တွေဖြစ်တာကို သူတို့ မသိလို့ပဲနေမှာ၊ ကိုကိုဆို အခုသိပ်နောင်တရ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ဆန္ဒပဲရှိတယ်၊ ခန္ဓာက မရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့လူ ဖြစ်ရင်တော့ သိပ်မထူးဆန်းဘူး၊ အိမ် ထောင်ရှိတဲ့လူမှာကျတော့ စိတ်ဓါတ်ဝါကျတာ”

“အမယ်လေး အဲဒါလည်း သောက်နေကြတာပါပဲ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက်နဲ့ကို သောက်နေတာ...”

“မဖြစ်သေးလို့ပါ၊ ဖြစ်မှသိမယ်”

“စီးကရက်သောက်တာ စတိုင်လ်လို့ထင်ပြီး သောက်နေတဲ့လူ တွေလည်းရှိသေးတာပဲစ်ရဲ့၊ သူတို့ယောက်ျားတွေက မိန်းမနဲ့စီးကရက် ကိုတွဲသောက်မှ ကျေနပ်တာ”

“မိန်းမက ဒုက္ခမပေးဘူး၊ အချိန်တန်လို့ သက်တမ်းစေ့မနေရဘဲ ကင်ဆာဖြစ်မှ စီးကရက်ကောင်းကျိုးသိလိမ့်မယ်၊ စီးကရက်ကို အနည်း ဆုံးသုံးနှစ်လောက်သောက်ရုံနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အဆုတ်ဟာ သာမန် ထက်ပိုပျက်စီးတာပဲ၊ စီးကရက်မှာ ကင်ဆာဖြစ်နိုင်တဲ့ ဓါတ်တွေနှစ် ထောင်ကျော်တောင်ပါတာ...ဒါကြောင့် စီးကရက်ဗူးတွေမှာ **Tobacco Seriously damage health** လို့ ရေးတာပေါ့”

“ကင်ဆာကို မမြင်ရတော့ မကြောက်ကြတာပေါ့”

“ဒီလောက် တိတိမှာကြော်ငြာနေတာပဲကွာ၊ ရောဂါတွေရဲ့ ရှစ်

ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက ယောက်ျားတွေဆီမှာပဲဖြစ်တာ၊ သူတို့ပဲ မကောင်း မှုမျိုးစုံလုပ်တာကိုး၊ အရက်သောက်၊ ဘီယာသောက်၊ စီးကရက် သောက်၊ မိန်းမရှုပ်၊ နောက်ဆုံးဒုက္ခခံစားရတော့ ယူတဲ့မိန်းကလေးတွေ ပဲ...”

စံသည် သေမင်းကိုအရေးခြုံလာသော မကောင်းမှုပစ္စည်းအဖြေ ဖျော်ခံများအား ရွံ့မုန်းလေသည်။

စုံကို မုဆိုးမဖြစ်စေမည့် အကြောင်းအရာ(တရားခံများ)များတွင် ထိုပစ္စည်းများ၊ ထိုပစ္စည်းများကို အတူတကွသုံးဆောင်ကြသော ကိုကို သူငယ်ချင်းများ ပါဝင်လေသည်။

“နင့်ယောက်ျားဒီလောက် အပေါင်းအသင်းပေါတာ အခုတစ် ယောက်တည်း သံနားပါတယ်”

“သူမှာရှိတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက ငရဲတွင်းက တက်မယ့် ဟာတွေမဟုတ်ဘူး၊ အလကား ရေပေါ်စီတွေ၊ အားလုံးပုလင်းထောင် ဘူးဖွင့်တွေ၊ ဒီလိုလူတွေနဲ့ ပေါင်းမှတော့ စဉ်းစားသာကြည့်တော့၊ အခုအိပ်ရာထဲမှာလဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ တစ်ကောင်တစ် မြီးတောင်မတွေ့ရဘူး၊ ပိုက်ဆံချေးလို့ မရတော့တာနဲ့၊ အရက်သောက် လို့ မရတော့တာကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“နင် သူ့ကို ပြန်ကောင်းလာစေချင်မှာပေါ့နော်”

“ဟာ...ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့်၊ သူပြန်ကောင်းလာဖို့ ငါ သေပေးရရင်တောင် ဝမ်းမနည်းဘူး၊ သူ့ရဲ့စိတ်ခံစားချက်ကို ငါပဲနား

လည်တာ၊ ငါ့ယောက်ျားက အထီးကျန်၊ ငါကအမကျန်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ယူဖြစ်တာ အဲဒါပဲ၊ အဓိကက အဲဒါကြောင့်ပဲ”

“စိတ်တွေခက်ထန်လာတာ မကောင်းဘူးစံ”

“အဲလစ်ရယ်... ငါ့စိတ်တွေ ခက်ထန်မှ ငါနေလို့ရတယ်၊ ငါသာ ပျော့ညံ့ပြီး တွေ့ဝေနေရင် ဒီလူမမာကို ဘယ်လိုငါပြုစုမလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ဦး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတဲ့ လင်ယောက်ျားကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြုစုရတယ်၊ အိမ်စီးပွားရေးလည်း လုပ်ရတယ်၊ ကျောင်းကလည်းတစ်ဘက်နဲ့ ငါ့တို့မှီခိုနေရတာ သူက ငါသာလဲသွားရင် သူဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ့စိတ်က ထန်နေလို့ ဒီမှန်တိုင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်နေတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်...”

“သူတစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲဖြစ်သွားရင်...”

“ဒါကတော့ ငါ့ကံပဲပေါ့၊ ငါ့သူ့ကိုပြုစုရမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ ပြုစုရတာကွယ်၊ ငါမပြုစုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်တိုတယ်အဲလစ်၊ တစ်ခါတလေကျရင် သူကဝေးတယ်၊ ငါနဲ့အယူအဆချင်း ဖီလာဆန်ကျင်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူကပဲ အကြီးဆိုပြီး နိုင်ချင်သေးတယ်၊ နင်စဉ်းစားကြည့် ငါ့ကိုအိမ်ပေါ်က နင်ချတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီမှတ်လဲ”

“ဟယ်...”

“အဲသလိုလုပ်တာ၊ လူမမာနဲ့ ဖက်မဖြစ်ချင်လို့ ငါသည်းခံနေတာ၊ ငါမရှိလို့ မဖြစ်တဲ့လူ့ဘဝမှာ သူနားလည်မှုမရှိဘူးအဲလစ်၊ ငါ့ဘဝမှာ

သူ့အရေးပါတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်နော်၊ ငါငွေရှာနိုင်နေပြီ။ ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ ငါတတ်တဲ့ပညာနဲ့ ငါနောက်ယောက်ျားယူစရာကိုမလိုတာ၊ အဲဒါကို သူနားလည်ပေးရမယ်၊ ဒါအမှန်တရားပဲ၊ သူ့အတွက်သာငါက မရှိမဖြစ်၊ အဲဒါကိုအတင်းမျက်လုံးမှိတ်ခံခြင်းနေတာနဲ့ မတူဘူးလား...”

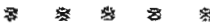
“အသက်ငယ်ပြီးတော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရထားတဲ့ လူတွေက နင်တို့လိုပဲဖြစ်မှာစစ်၊ တစ်ယောက်ကအတက်၊ တစ်ယောက်ကအကျလေ၊ နင်ကလူငယ်၊ ရှေ့မှာတက်လမ်းချည်းပဲ၊ သူကရောဂါနဲ့ဆိုတော့ ဟိုတွေးဒီတွေး လျှောက်တွေးပြီး ပြဿနာရှာတာပါ”

“ငါသိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သနားလည်းသနားတယ်၊ တော်ရုံစာနံရုံဆို ငါ့စိတ်ကမရဘူး ပြောချင်တယ်၊ ပြောမိရင်လည်း ပြန်တောင်းပန်တယ်၊ သူ့ငါ့ကို အရမ်းချစ်တော့ စိတ်မချဘူး၊ သဝန်တိုတယ်၊ အဲ... ပြဿနာတစ်ခုခုရှာလိုက်ရင်လည်း သူ့ကိုငါထားပြီး ထွက်သွားမှာစိုးတယ်”

“နင်တို့ဇာတ်လမ်းက နှစ်ဖက်လှပဲဟ”

“ဘာလှ...”

“နှစ်ဖက်လှလေ... ဘယ်ဘက်ကတွေးတွေးမှန်တယ်၊ တစ်ခုတော့သတိပေးချင်တယ်စစ်၊ အမှန်တရားချင်းထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အထိနာရင် တစ်ခြားကိစ္စတွေထက်ပိုဆိုးတယ်၊ အဲဒါသတိထားပါ၊ နင်စိတ်တော့မပျက်ပါနဲ့ဟာ... ကုသိုလ်ရပါတယ်”

တစ်ကိုယ်လုံးရေချိုးပြီးသောအခါ သားဘက်ဖြင့် စံကအသာ
အသာသုတ်ပေးသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူပြန်ငုံမကြည့်ရဲပေ။ နံရိုး
တွေကတစ်ချောင်းနဲ့တစ်ချောင်း ထင်းထင်းလင်းလင်းပေါ်နေသည်။

“ကိုကို ဗိုက်မရှိတော့ဘူးနော်”

“အင်း”

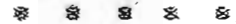
“တီဘီဆေးကပူတော့ နေတိုင်းရေချိုးမှ ကိုကိုရဲ့”

“စုံကို မေးစရာရှိတယ်”

“ရှင်...”

သူ့အေးသင့်မမေးသင့် စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် မေးမှသံသယ
ရှင်းမည်။ မြဲထားပြီး သူစိတ်ဆင်းရဲရတာက ပိုဆိုးသည်။

“ကိုကိုဆီ လူတစ်ယောက်လာတယ်”

“လူတစ်ယောက်... ဟုတ်လား”

“စုံရဲ့သူငယ်ချင်းလို့ပြောတယ်”

“ဘယ်သူပါလိမ့်...”

“ဒေါက်တာ ခွန်သင်ဇာ”

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းလွန်းသည်။ သူ့အတွက်တော့ မငြိမ်းချမ်း၊ နှစ်ယောက်အိပ်ပွေ့ရာကျယ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရသည်။ ပြီးတော့ ဒီည ညစာစားပွဲတစ်ခုရှိသဖြင့် စံ နောက်ကျလိမ့်မည်။

ပုလဲသွယ်တစ်ကုံးကို လည်တွင်ဆင်မြန်း၍ ပြင်သစ်ဆံထုံးလှလှ ပပဖြင့်စံသည် ကျောရှင်းနေပေသည်။ မသွားခင် သူ့နဖူးကို တစ်ချက် နမ်းသွားသေးသည်။ အခုညကိုးနာရီတိုးပြီ။

စံတွေ့ရမှာ အလှငါးတင်သွင်းသော ဟောင်ကောင်မှ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်နှစ်ယောက်နှင့်ဖြစ်သည်။

စံသည် ယခုအခါ ငွေကောင်းကောင်းရှာနိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုခြေရာတိုင်းချင်တာလားမသိ။ ပြီးတော့ သူလုပ်တုန်းက မအောင်မြင်တဲ့အလုပ်တွေကို စံလက်ထက်မှ အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင်သည်။

အလှငါးသားစပ်ပြီး မျိုးအသစ်ထွင်တဲ့ အလုပ်ကို စံကိုယ်တိုင် လုပ်နေတာ ယခုအောင်မြင်သွားလေပြီ။ စံသည် ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်နိုင်သော လာဒီရှိသည်။

ဒေါက်တာခွန်သင်ဇာဆိုသောအမည်နှင့် လူကိုသူ့ဆေးရုံမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကို သွေးသွင်းပေးသောလက်ထောက် ဆရာဝန်လေးပဲ။ စံနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကလူ။

အခု စုံဘဝထဲ ပြန်ဝင်လာချင်တဲ့သဘောလား...။ စံက သွားနိုင်လာနိုင် နေတဲ့သူ၊ သူက အိမ်ထဲမှာပဲနေတဲ့သူ။

စံဖောက်ပြန်ရင် သူဘယ်လိုသိမှာလဲ။

ဟာ...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့လျှောက်တွေးနေတာပါ။ သူသည် စုံရဲ့တရားဝင်ယောက်ျား...။

ထို့ကြောင့် စုံကိုဘယ်သူမှ ထပ်မကြီးစားနိုင်ပါ။ သူ့နားမှာစံနေ၍ လည်း အကျိုးမရှိနိုင်။ စုံကိုသူလွှတ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

ဒါပေမယ့်သူသည် ယန်းတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ စုံကိုချစ်သူဖြစ်သည်။ စုံကို အလှကြည့်နေရရုံနဲ့ သူစိတ်ပြည့်ဝပါသည်။

အစကတည်းက ရဗွန်ဖြင့် စုံကိုလက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်သော အခါ Platonic Love ဆန်ဆန် ဒဏ္ဍာရီလိုအချစ်သည် သူ့ဘဝမှာဆန်းပြားစွာ ကြုံလာရလေသည်။

သူသည် နှစ်ယောက်တဝဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စုံကိုလက်ထပ်တာ၊ အခုတော့ သူ့ကဒုတိတလူမော။

စံသည်သာ အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ နှာစိမ၊ အိမ်ရှင်မဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကိုရ၍ ကံကောင်းတယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူထင်သည်။ သို့သော် လောက၌လူမမြင်ရသော ချိန်ခွင်တစ် လက်ရှိသည်။ အဲဒါကတော့-

တစ်ယောက်ကောင်းလျှင် အခြားတစ်ယောက် ကံဆိုးသောအ ချက်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မိန်းမရက်ကောင်းပြီး အိမ်ထောင်ရေးကံဆိုးသည်။ သူ့ထက်ပို၍ အိမ်ထောင်ရေးကံဆိုးသည်မှာ စံပင်ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ၊
မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ-
တစ်ပတ်အကြာမှာ သူ့ဒုက္ခတဖြစ်သွားမယ်လို့၊ သူသည် အဲဒီလို ပြန်မတွေးချင်ပေ။

ပြန်တွေးတာနဲ့ ရင်ဘတ်တွေ အောင့်လာတော့တာပဲ။ စံက တစ်ခါ တစ်ခါအော်တတ်သည်။

“ကိုကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ အမှားတစ်ခုပဲ”

သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ အမှားဟုဆိုလျှင် သူကရောလက်ထပ် ခဲ့တာ ဘယ်လိုလုပ်အမှန်ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“မင်း ငါ့ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“လုံးဝမချစ်ဘူး”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကို ရှင်လက်တစ်လုံးခြား ညာယူခဲ့တာ၊ ရှင်ပြောတော့ ရှင်ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ ဒီအသက် အရွယ်နဲ့ကားပြိုင်မောင်းတယ်တဲ့၊ လူကြားလို့မကောင်းဘူး၊ အရက် ဆိုင်ကို အိမ်လိုလုပ်တဲ့လူ၊ စီးကရက်ကိုဖင်က အခိုးထွက်အောင် သောက်တဲ့လူ...မိန်းမတွေနဲ့ မယူဘဲ ညအိပ်တဲ့လူ”

“Let it be”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး သိလား...ပြောမှာပဲ”

“တောက်...မြေခွေးမ”

“ရှင်ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ရှင်သာ အဲဒီမြေခွေးကြံ ကြံတာ၊ သူများသားသမီးကို ကလေးမယူလို့ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပိတ်ထား တာလေ”

သူသည် စုံကို အဲဒီတစ်ခါတုန်းက သိပ်စိတ်ဆိုးသည်။ အမှောင် ကိုကြောက်သောစံသည် အေးစက်နေသော ရေချိုးခန်းထဲမှာ နှစ်နှာရှိ လောက်ထိုင်နေခဲ့ရသည်။ ကလေးမယူပေးဘူးဆိုသဖြင့် စိတ်ဆိုးကာ ရေချိုးခန်းကို အပြင်ကသွားခတ်ပြီး သူ့စုံထဲမှာ ကလေးယူပါ့မယ်ဟူ သော ကတိကိုတောင်းခဲ့သည်။ အဲဒီနေ့မှာ သူကားတိုက်မှုဖြစ်တာပဲ။

သူများကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့အတွက် တန်ပြန်ခဲ့ချေပြီ။

ရေချိုးခန်းထဲကအထွက်မှာ စံသည် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်လျှက်ရှိသည်။ ရင်ကျပ်ရှိသောစံသည် အအေးနဲ့မတည့်။

အခုလိုနှစ်နာရီမျှ အအေးခံခိုင်းလိုက်သောအခါ ဒုက္ခလှလှတွေ့တော့
သည်။ သူကမူ ကတိကို သဘောကျနေခဲ့သည်။

“ငါဒီလောက် မိန်းမငယ်ငယ်ကလေးယူထားတာ ကလေးမွေး
ခိုင်းဖို့ကွ”

“ကျွန်မသားဖောက်စက်မဟုတ်ဘူး ဦးတနိုင်ခ”

စံသည် သူ့ကိုနာကြည်းသဖြင့် တစ်ခွန်းတည်းပြန်ဖြေခဲ့သည်။
သူအခုလို နေမကောင်းဖြစ်တော့ ပိုဆိုးသည်။ စံ သူ့နားကို လုံးဝ
မကပ်ပေ။ ပြုစုတာနဲ့ ကပ်တာ အဓိပ္ပါယ်မတူ။

စံသည် သူ့ကိုအောက်ခြေသိမ်း ပြုစုပေးသော်လည်း ညဘက်တွင်
အိပ်ရာခွဲအိပ်လေသည်။

သူ့ဆီက မျိုးဆက်ကို စံလက်မခံချင်တာ အကြောင်းတစ်ခုတော့
ရှိမည်။ အခုက ရောဂါပေါင်းစုံနှင့်ဆိုတော့ သူလည်းထိုကိစ္စကို လက်
လျှော့လိုက်လေပြီ။ သူသည် ကလေးအဖေမဖြစ်ထိုက်။

သူ့ရဲ့စိတ်ကူးထဲမှ ဒယ်ဒီဟု သူ့ကိုခေါ်မည့်သားကလေးသည်
သူ့ရဲ့စိတ်ကူးသက်သက်သာဖြစ်လေသည်။

စံဟာ သူ့အလိုကိုမလိုက်တဲ့ အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမပဲ။

သူသည် ငယ်ချစ်ဦးကို လွမ်းဆွတ်စွာ ငေးမောနေလေသည်။
လှလိုက်တာစံရယ်၊ တရုတ်နှစ်ယောက်ကို တရုတ်လို ချက်ချာစွာ
ပြောဆိုနေပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သော
စုံဟန်ပန်သည် သူသိခဲ့သော ပင်မြင့်စံမဟုတ်တော့ပေ။

စံသည် အရွယ်ရဲ့ နုပျိုခြင်းနှင့်မလိုက်အောင် ကြံ့ရသော အဖြစ်
အပျက်များကြောင့် အရေခွံပြောင်းလဲသွားသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်
နေခဲ့ပြီ။ စုံရဲ့မျက်နှာဖုံးသည် ယခင်ကရိုးသားသမျှ ယခုပိုရက်စက်
လိမ့်တော့မည်။ စံသည် အမှားတွေထဲက သင်ယူဖို့ကြိုးစားသော
မိန်းမတစ်ယောက်ပီသစွာ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ဘယ်ဘော့မှ အလဲလှီး
ခံတော့မည်မဟုတ်ချေ။

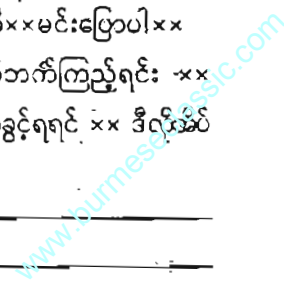
“ဒေါက်တာ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

မိမိထက် ရာထူးကြီးသူ ဆရာဝန်ကြီးက သတိပေးတော့မှ သူပြုံး
မိလေသည်။

“မမေ့နိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ချို့ပေါ့ ဆရာကြီးရယ်...”

ညလေ ×× မှောင်မဲ ×× တိမ်ညိုတွေကြား ×× အလင်းပျောက်
ကွယ်ပြီ ×× ဒီလိုညမျိုး ×× အိပ်လို့ပျော်အောင် ×× လာပြီး ဘာသူ
ကများနှစ်သိမ့်မယ် ×× မင်းကို ငါတကယ်မမေ့သေးဘူး××
လမ်းတစ်ဘက်ကြည့်ရင်း ×× အတိတ်တို့ကထွက်ပြေး××
ကြိုးစားမေ့တောင် ×× ငါမေ့မရပါ။
အိပ်မက်ကလေးမက်ရုံနဲ့ ×× ငါကြေကွဲတတ်ပြီပဲ××
အရာရာ အရင်အတိုင်း ×× ငါဟာ မမေ့နိုင်ဘူး××
ဘယ်သူမှမရှိဘူး ×× သန်းခေါင်ယံအောက် ×× ငါ့တစ်ယောက်
တည်း×× အချစ်ရယ် သိမ်ငယ်ကြေကွဲ×× ငါ့စိတ်တွေဟာ ××လောင်
ကျွမ်း×× ဘယ်လိုပြန်ငြိမ်းသတ်ရမလဲ ×× အို××မင်းပြောပါ××
လွယ်လွယ်ထွက်မသွားနဲ့ ×× လမ်းတစ်ဘက်ကြည့်ရင်း ××
အချစ်များတောင့်တစ်××တို့ခဏလောက်သာ ဆုံခွင့်ရရင် ×× ဒီလိုအိပ်
မက်များနဲ့ ×× ငါမကြေကွဲပါရစေနဲ့ ××

×× ဘာမဆို အရင်အတိုင်း ငါဟာမမေ့နိုင်ဘူး××

ဂစ်တာကြီး တစ်ချောင်း ပြတ်ထွက်သွားသည်။ ဆေးရုံဘက်ဆီမှ ကလေးငိုသံ တစ်ချက် ဖူးဖူးရှုရှုထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂစ်တာကို ဘေးချကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍နှုတ်ခမ်းမှာ သောက်လိုက်သည်။ မီးခိုးငွေ့တွေကို ရှိုက်၍နှုတ်ခမ်းမှ အငွေ့တွေ ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းကောင်မလေးကို ကြည့်နေတဲ့ပုံက တော်တော်ဆွေးစရာပဲ ခွန်သင်၊ သူ့အကြောင်းကို သူပြောပြသလောက်သိသော သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမြင့်ဦးက သူ့ပုခုံးကိုပုတ်ကာ ဆိုသည်။ သူခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်သူ့ကို သိပ်မြတ်နိုးတယ် ကိုမြင့်ဦး၊ ကျွန်တော် သိပ်တန်ဖိုးထားခဲ့တာ၊ အခုသူ့ကွေ့ကိုမြင်ရရင် ကျွန်တော် တင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခံစားတတ်တဲ့သူတိုင်း ရင်ထဲမှာ ဓချိပါဘူး၊ စုံမှာမှဗျာ၊ ဒီလိုဒုက္ခတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် လာကြုံရတယ် မိစံ... မိစံ”

“မောင်ရင်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ခင်ပွန်းအခြေအနေ ကိုသိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်နဲ့မှမဟုတ်ဘူး ကိုမြင့်ဦး၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲလက်ထပ်ပါ စေ၊ သူစိတ်ချမ်းသာနေရင် ကျွန်တော်ကျေနပ်တယ်”

“ဟာ... မောင်ရင်တို့က Platonic Love ပဲ”

“ဟုတ်တယ်... လူချင်းအတူနေရမှ အချစ်မဟုတ်ဘူး ကိုမြင့်ဦး”

“အတူနေတာကြာရင်လည်း အချစ်ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ မောင်ရင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါဟာ သံယောဇဉ်ပဲဖြစ်မှာ...”

“ဒါဆို မောင်ရင်ကောင်မလေးက သူ့ယောက်ျားကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘာကြောင့်လို့ မောင်ရင်ထင်သလဲ”

“စုံအကြောင်းကို ကျွန်တော်သိတယ် ကိုမြင့်ဦး၊ သူ့မှာလွယ်လွယ် နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝတစ်ခုလုံးထက် အရေးကြီးလို့သာ သူလက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်မှာ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတဲ့ မေးခွန်းထက် ဘယ်လိုကြောင့်ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော်မေးမထွက်ဘူး၊ စံဟာ ဟင်းရွက်ကန်းစွန်းလို လင်ယူမှာမဟုတ်ဘူး ကိုမြင့်ဦး၊ သူ ကျွန်တော့်ဆီက ထွက်သွားကတည်းက သူကျွန်တော့်ဆီပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တွက်ခဲ့ပြီးသားပဲ၊ စံဟာ လှသလောက် ကြင်နာတတ်တယ်ကိုမြင့်ဦး၊ စိတ်ထားသိပ်နူးညံ့တယ်၊ သူ့ကို နားလည်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားနှစ်မျိုးပဲရှိနိုင်တယ်။ တစ်မျိုးက မိန်းမကျမ်းကြေတဲ့လူ၊ နောက်တစ်မျိုးက သူ့ကိုတစ်ကယ်မြတ်နိုးတဲ့လူ၊ သူလက်ထပ်လိုက်တဲ့ ဦးတိုင်းခဟာ ပထမတစ်မျိုးထဲက ဖြစ်ဖို့ပိုများတယ် ကိုမြင့်ဦး”

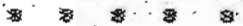
“ကောင်မလေးတွေက ဒီလိုပါပဲကွာ”

“စံက တစ်ခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ မတူပါဘူးဗျာ”

“မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကိုယ်ပြန်စုံစေချင်တယ်”

သူသည် စီးကရက်ငွေတွေကို မျိုချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မမေနိုင်ပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်အပါအဝင် သူ့ကိုယ်သူ့ ပင်မြင့်စံဘဝကတောင် မေ့သွားချင်ပုံပဲ”

“ခွန်သင်...အိမ်ကို လာသွားတယ်ဆို”

စုံအသံသည် အဝေးကြီးက လာသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

“ကိုကို ပြန်ပြောပြပါတယ်”

“မတွေ့ရတာကြာပြီလေ မိစံ”

စုံသည် အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူ့ကိုဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“မတွေ့တာကြာတော့ ပိုမကောင်းလားကွယ်”

“စံ နေရောကောင်းရဲ့လား”

“ဟင်း...အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုပါပဲ၊ ကောင်းချင်ဟန်ဆောင်နေရတာပေါ့၊ စံလဲသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးခွန်သင်...ကိုကိုက စုံကိုမှီနေရတာ”

“သူ့ဘက်က ဘယ်သူမှမသိဘူးလား”

“သိတယ်”

“လာလုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

“အလုပ်များကြတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုက ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး”

“စုံကိုတော့ ဒုက္ခရောက်ပါစေပေါ့၊ အဲသလိုလား”

“ခွန်သင်... စံတိုငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာသင်ခဲ့တဲ့ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်မှတ်မိလားဟင်... The Tide Rises, The Tide Falls ဆိုတဲ့ ကဗျာလေ... ဒီရေဆိုတာ တက်လိုက်ကျလိုက်ဖြစ်မှာပဲခွန်သင်၊ ဘဝဆိုတာ ဒီရေလိုပဲလေ၊ ဒုက္ခလို့ စံမယူဆချင်ဘူး၊ ဒုက္ခလို့ စံယူဆလိုက်တာနဲ့ စုံဘဝဟာ သောင်ပြင်ပေါ်က ခြေရာတွေလိုပဲ၊ ဒီရေတက်တာနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားတော့မှာပေါ့ခွန်သင်၊ စုံကိုနားလည်ပေးစမ်းပါကွယ်၊ စံအခု မုန်တိုင်းတစ်ခုထဲမှာရောက်နေတယ်၊ အဲဒီမုန်တိုင်းကြောင့် စုံဘဝ ရဲ့အကာအရံဖြစ်တဲ့ကိုကို လွင့်သွားတော့မယ်၊ စုံအတွက် ဒီအခြေအနေဟာ ရင်ဆိုင်ဖို့ အခက်ခဲဆုံးပဲခွန်သင်”

“မိစံ... ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း၊ နင်ဘာတွေကြိတ်ပြီး ခဲစားနေရလဲ... ဟင်... နင့်မှာ ငါ့ရှိသေးတယ်လေ”

သူသည် စုံပုခုံးနှစ်ဘက်ကို လှုပ်ကိုင်ကာမေးသည်။ စုံရဲ့ပါးလှ သောကိုယ်သည် သူ့လက်နှစ်ဘက်ထဲတွင် ယိမ်းထိုးနေလေသည်။

“ဟင့်အင်း... စံမပြောပြဘူး၊ မပြောပြနိုင်ဘူး”

စံသည် အသံတိုးတိုးဖြင့် ငြင်းဆန်ကာ ငိုလေသည်။

“မိစံ...”

“.....”

“မောင် မိစံကို ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ရဲတဲ့သတ္တိရှိတယ်နော်... မိစံ အဲဒီတစ်ခုကို မြဲမြဲမှတ်ထား”

စံတစ်ကိုယ်လုံးသည် ပျော့ရွေလျက်... ခွန်သင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

စံသတိရလာတော့ ဒရစ်ပိုက်သွင်းထားသည်။ အနားတွင် ဆရာ
ဝန်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဟောကံဆရာများရှိသည်။ ပြီးတော့ ခွန်သင်
လည်းရှိသည်။

“သမီး သတိရလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးတစ်ခါမှ Medical check up မလုပ်ဖူးဘူးလား”

“ရှင်”

လူအားလုံးမရှိသည့်နောက် ခွန်သင်က ပြောပြသည်။

“စုံမှာ Mitral Stenosis (နှလုံးအဆိုရှင် ပိတ်ဆို့သောနှလုံးရော
ဂါတစ်မျိုး) ရှိနေတယ်စ”

“ခွန်သင်... အဲဒီရောဂါက စိုးရိမ်ရလို့လားဟင်၊ အဲ...ကိုကို
ညနေစာစားဖို့ မချက်ရသေးဘူး”

“မိစံ”

ခွန်သင်အသံသည် ဟိန်းသွားသည်။

“မိစံ ညည်းမှာ ရောဂါနဲ့ နားလည်ရဲ့လား... ငါသူ့ဆီဖုန်းဆက်
ထားပြီ၊ ဘာမှလျှောက်တွေးမနေနဲ့တော့”

စံသက်ပြင်းချကာ စိတ်အေးသွားတော့သည်။

“နားကြပ်နဲ့ နားထောင်တာနဲ့ စုံနှလုံးမှာ MS ဖြစ်နေတာ ဆရာသိ
တယ်၊ အဲဒါ Echo နဲ့ ECG ဆွဲရမယ်စ”

“အဲဒါ စံဒီမှာနေရဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မနေဘူးခွန်သင်”

“မိစံ”

“ကိုကိုညကျရင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှာ ခွန်သင်”

“အိမ်ဖော်ရှိတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ကိုကိုကို ငါပစ်မထားနိုင်ဘူး၊ ဒီပုလင်း (၇နံရင်
ပြန်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“စံ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”
 “ကောင်းသွားပါပြီကိုကို၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား”
 “မစားဝင်တော့ဘူး၊ နို့ပဲဖျော်တိုက်တော့ကွာ”
 ကိုကိုသည် စုံရောဂါအကြောင်းကို ချိုသည်။ ခါးသည်မမေး။
 “စုံကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “စံတစ်ယောက်တည်း ဝင်ပန်းလို့၊ ကိုကိုအမေကို ရှေ့အပတ်ထဲ
 မှာ ရန်ကုန်လာဖို့ ခေါ်ထားတယ်”
 “ရှေ့အပတ်”
 “အင်း...အင်္ဂါနေ့”
 “သောကြာနေ့ဆို စံ စာမေးပွဲပြီးပြီလေကိုကို”
 “နှစ်ယောက်ရှိတော့ ကိုကိုပိုအားရှိတာပေါ့”
 “ကိုကို စိတ်ချမ်းသာတယ်မို့လား”

“စံက မကြိုက်လို့လား”
 “ကိုကိုအမေက ပါးစိပါးစပ်များလို့”
 “သည်းခံပါကွာ၊ ကိုကိုကို ချစ်တယ်ဆို”
 “အင်း”
 “သူတို့လည်း သားဆိုတော့...”
 “ဒါပေမယ့် သားရင်းတာနဲ့ သူများသားသမီးကို မညှာမတာ
 မဝေဖန်သင့်ဘူးပေါ့၊ ခုဟာက စုံကိုအပြစ်တင်ဖို့ပဲကြိုးစားနေကြတယ်”
 “ကိုကိုမျက်နှာနဲ့ သည်းခံပါ စံ”
 အလွန်သိမ်မွေ့သော ပြဿနာတစ်ခု စုံရင်ထဲမှာရှိတာ သေချာ
 သည်။ ဆေးရုံက ပြန်လာတဲ့စံသည် အဝေးကိုငေးမောနေပြန်သည်။
 သူ့ကိုကွယ်ဝှက်ထားတဲ့ကိစ္စ စုံဆီမှာရှိနေပြီလား။
 ဥပမာ-ရည်းစားဟောင်းက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာမျိုးပေါ့၊
 စံရယ်...ကိုကိုကို မရက်စက်ပါနဲ့၊ သို့သော် သူပြောမထွက်ပါ၊
 စုံသဘောပါလေ၊ ထားခဲ့တော့လည်း သူနေခဲ့မှာပါ။
 “စံ”
 “ရှင်...ကိုကို”
 “ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”
 “ဒီလိုပါပဲကိုကို...ကိုကို ဟိုကိုလိုက်မသွားဘူးမို့လား”
 “ဟာ...မလိုက်ပါဘူး”
 “မလိုက်ပါနဲ့ကိုကိုရယ်...ဟိုမှာက facility ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒီမှာ

တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုကိုဆေးရုံသွားလို့ရတယ်”

“အေးပါကွာ၊ ကိုကိုညည်းနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူးစံရယ်”

“တစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်အစွဲအလန်း သိပ်မထားပါနဲ့ကွာ”

“စုံကို သူ့မိဘတွေဘက်က လိုလိုလားလား ရှိကြရဲ့လားစံ”

စံ ထိုမေးခွန်းကို မဖြေချင်ပေ။ ညည်းက ချက်ကျွေးချင်တာချက်ကျွေးတော့ ငါ့သားရောဂါတိုးတာပေါ့၊ ညည်းက ငါတို့ကို လူထင်တာမှမဟုတ်တာ၊ အေးလေ... ဒီလိုမျိုးကို ငါ့သားရှာယူတာ ဒီမိန်းမမျိုးဆိုတော့လည်း...”

စံ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်ဟာ စုံရဲ့စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ပဲ၊ ငိုယိုပြီး စံခွန်သင်ကိုဖုန်းဆက်တော့ ခွန်သင်စိတ်ပူကာ စုံအိမ်အထိလာတွေ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲစံ”

“...”

“စံတစ်ခုမှ မဖြေတော့ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သူ ပါသွားပြီ”

“ဘာ”

“သူ့အဖေ အိပ်ရာပေါ်က လုံးဝမထနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ သူလိုက်သွားပြီ”

“နင့်ကိုရော၊ နင့်သဘောထားကိုရော သူနည်းနည်းမှ ထည့်မတွက်ဘူးလား မိစ”

“သူ့အမေက ငါလိုက်လာစရာမလိုဘူးတဲ့၊ ငါ့ကြောင့်သူ့သားစိတ်ဆင်းရဲရတယ်တဲ့၊ ငါက ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကျောင်းပဲဂရုစိုက်နေတာတဲ့”

“တောက”

သူသည် ဒေါသဖြင့် စုံကိုသူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာမိစ၊ မေမေတို့ကို ငါအခုချက်ချင်းဖုန်းဆက်မယ်၊ မနက်ဖြန်လိုက်လာခိုင်းလိုက်မယ်၊ စံဟာမိဘမဲ့မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား၊ စုံမှာ မိဘရှိတယ်”

“ပြီးတော့ မောင်ရှိတယ်၊ မောင်တို့မိသားစုကို စံစွန့်ခွါသွားပေမယ့် မောင်တို့က စုံကိုအမြဲအလိုရှိကြတယ်စ”

“ဟင့်အင်း...မေမေကိုပေးမသိပါနဲ့၊ မေမေသိရင် ရင်နာလိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်ချင်လဲစ...က စံဘာလုပ်ချင်လဲ”

“မနက်ဖြန် စာမေးပွဲဖြေပြီး စံလိုက်သွားမယ်”

“အိုကေ လိုက်သွားရမှာပေါ့၊ ဒီမှာစံ ဇနီးမယားကသာ လင်

ယောက်ျားကိုပိုင်တယ်၊ ဥပဒေအကြောင်းအရ စုံမှာတရားစွဲပိုင်ခွင့်တွေရှိတယ်၊ အဲဒါကို ခေါင်းထဲထည့်ထား”

“စံ ကိုကိုကို သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်၊ သူ့အသဲဟာ ခရီးပန်းတဲ့ဒဏ်ကိုလုံးဝမခံနိုင်ဘူးခွန်သင်၊ ပြီးတော့လေ...အဘွားကြီးက ဓါတ်လုံးတွေသွေးတိုက်တယ်”

“ဟာ Stupid ၊ Haemochromatosis ဝင်သွားရင် သူလိုဆိုးမှာပေါ့”

“သူ့အမေရောက်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်ဆေးရော၊ ဗမာဆေးရော ဘာမှမသောက်ဘဲ ဓါတ်လုံးသွေးတိုက်တဲ့ရေပဲသောက်တယ်”

“စံ...မိစ နင်ဒီလောက် ဦးနှောက်အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့လူကို ဘာလို့ယူထားလဲဟင်...ဘာကြောင့်မိုက်ရူးရဲလက်ထပ်ခဲ့လဲ”

“စုံကို သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ် ပြန်ဆပ်တာလေခွန်သင်...သူက အထွတ်အရှူးမှာတော့ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်တယ်လေ ခွန်သင်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ခွန်သင်ကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ပြောစမ်း”

“ဟင့်...ဟင့်...သူ့ကိုစံမချစ်ဘူး၊ လုံးဝမချစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကစုံကို မရ အောင်ယူခဲ့တယ်၊ စုံကိုအယုသွင်းခဲ့တယ်၊ စံယုလိုက်တယ်...ဒါပဲ”

သူသည် နာကျည်းမှုများဖြင့် စားပွဲကိုလက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးချလိုက်သည်။ သူ့ချစ်သူဟာ ဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေး၊ ခုတော့ လုပ်သွား

ကြတဲ့အချိုးက ခွေးကျင့်ခွေးကြံနဲ့၊ လင်နေမကောင်းတာကို ရက်ရှည်
လများပြုစုလာခဲ့ပြီး အခုအချိန်ကျမှ နှစ်ယောက်ကိုခွဲထားတော့ ဒါ
ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ဒါ လူ့အခွင့်အရေးကို စော်ကားတာပဲ။ အမျိုးသမီးချင်း စာနာ
ထောက်ထားမှု မရှိတာပဲ။

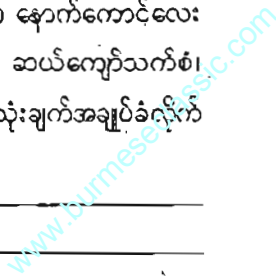
မိခံရယ်... မောင်ရင်နာလိုက်တာ။

အညွန့်အဖူးမို့ မြတ်နိုးထားခဲ့လေသမျှ အခုတော့ ခဲတစ်လုံးသာ
သာ အပစ်ခံရတဲ့ဘဝ၊ ရင်နာလှချည့်ရုံ မောင့်မိခံ။

သူသည် ဒီနေ့တမနက်လုံး ဆေးရုံမှာ ယောင်ချာချာနဲ့၊ တီဘီဝါဒ်
ကလူနာတစ်ယောက် စောစောကတင်ဆုံးသွားတာမို့ CDeath
(Certificate - ဆာစာရင်း) လုပ်ပေးရသေးသည်။ နောက် ဆေးရုံဆင်း
ဖို့ CDischarge - ဆေးရုံဆင်းလက်မှတ် တစ်ခုထိုင်ရေးပြီးသည့်
နောက်အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ စုံကိုသာ ပြင်းပြစွာ သတိရနေသည်။

ပင်မြင့်စံဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အမြဲသူ့အပေါ်မှာ အနိုင်
ယူခဲ့သူ၊ ခွန်သင့်ကို စံချစ်ရင် ပြီးရောပေါ့ဆိုကာ နောက်ကောင်လေး
တစ်ယောက်ကို လျှာထုတ်ပြဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်စံ၊
ဒီလို စုံကိုကြိုက်တဲ့ကောင်တွေကြောင့် သူ့ခေါင်းသုံးချက်အချုပ်ခံလိုက်
ရလေသည်။

မေမေစုံကိုခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စံပျောက်သွားခဲ့သည်။ တွေ့
တော့လည်း စံသည် ကာမပိုင် ဇနီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

ဒီတစ်နေ့ကုန် သူ့ယောင်ချာချာဖြစ်တော့မှာပဲ။ သမားတော်ကြီး
Round လှည့်တော့ သူ့အဆူခဲလိုက်ရသေးသည်။ သူတစ်စုံတစ်ခုကို
စောင့်မျှော်နေသည်။

စံ သူ့ဆီဖုန်းဆက်မှာပါ။

စံသူ့ကိုဖုန်းဆက်လျှင် အနည်းနဲ့အများ သူ့ရှင်အေးသွားပေလိမ့်
မည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်နိုင်လိမ့်
မည်။

ညနေခြောက်နာရီတွင် စုံထံမှ ဖုန်းဝင်လာလေသည်။

“မိစံ”

“စုံကို ကိုကိုကလွဲပြီး တစ်အိမ်လုံး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ
ကြတယ် ခွန်သင်”

“သူကရော”

“သူက ပျော်နေတယ်”

“သူက အဓိကပဲ၊ သူကလူနာပဲ၊ ကျွန်တို့လူမျက်နှာကို ထောက်
စရာဘာမှ မရှိဘူးမိစံ၊ သူ့အခြေအနေ...”

“တအားပိန်ကျသွားတယ်”

“အင်း... သေးတွေ စံကိုယ်တိုင်ဆက်တိုက်ပါ”

“ခွန်သင်... စံ ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်လာချင်တယ်”

“သူတို့သဘောထားက ရှိသေးတယ်”

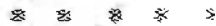
“စံ ကိုကိုကို ဒီလိုမျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ အသေမခံနိုင်
ဘူး”

“ဒါနဲ့... သူ့အဖေကကော...”

“အလကား... အဘွားကြီး လိမ်ပြောတာ၊ သူ့အဖေက ထူထူ
ထောင်ထောင်ကြီး”

“စံ... စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေဖြစ်ရင် အကြောင်းကြားနော်”

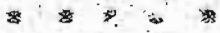
“အင်း... ဒါပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကိုမြင့်ဦး ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်း နားထောင်မလား...”

“စံက သိပ်ချဲ့တဲ့ကောင်မလေးဗျ ကိုမြင့်ဦးရဲ့ ပြီးတော့ သိပ်အချစ်ခံချင်တာ၊ မေမေအေး ချစ်အထာကိုညက်တယ်၊ ဟင်းထည့်ပေးရင် တောင် စုံကိုအမြဲပိုထည့်ပေးတာ၊ အဲ...ခက်တာက ဖေဖေပဲ၊ ဖေဖေက စုံကိုချစ်ပေမယ့် စုံရဲ့ gene ကိုမကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းမှာ အဓိကပဲ၊ gene ဆို တာ Mapping (ပုံတူကူးပြီး) လုပ်ပြီး လူတစ်ယောက်ကနေ နောက်တစ်ယောက်ကို လက်ဆင့်ကမ်းတာ၊ အဲဒီလို Mapping လုပ်တဲ့အခါမှာတော့ မျိုးရိုးတစ်ဆက်နဲ့တစ်ဆက် Recessive (ငုပ်စီမီ) gene တွေရှိတာ ခင်ဗျားလည်းသိတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ မျိုးစေ့ဟာ Maternal origin (မိခင်လက်ခံ) နဲ့ Paternal origin (ဖခင်လက်ခံ) ဂွene နှစ်ခုပေါင်းပြီးမှ Dominant (ထင်ရှားစီမီ) နဲ့ Recessive ကွဲသွားတာ၊ စုံမှာ Dominant ဖြစ်နေတာ သူ့အမေရဲ့ gene တဲ့ဗျာ”

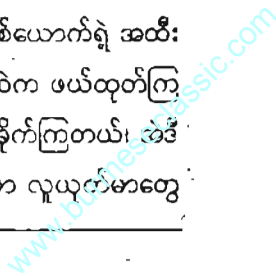
စုံရဲ့ အမေရင်းသည် ထိုမြို့လေးတွင် အကျော်ကြားဆုံးသော (Commercial Sex Worker - ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ရင်းစားသောမိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မေမေထံမှာ Depo လာထိုးရင်းနဲ့ မေမေနှင့်ပါ ခင်သွားခဲ့သည်။

“သူ့ခမျာ သနားစရာပါသားရယ်... ယောက်ျားဆုံးသွားတော့၊ ဘာမှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နဲ့၊ နောက်ဆုံးဘဝပျက်သွားတာ”

“CSW တွေက ဘယ်လောက်ထိ ယုံရလို့လဲမေမေ”

“မေမေဟာ သူ့ဆရာဝန်ပဲ၊ သိတာပေါ့၊ သူ့ဘဝက သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်၊ တစ်ကယ်တော့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့ အထီးကျန်မှုကို လူတွေက မခံစားပေးကြဘူး၊ လူတောထဲက ဖယ်ထုတ်ကြတယ်၊ စိတ်ဓါတ်ရေးရာချို့ယွင်းသွားအောင် တိုက်ခိုက်ကြတယ်၊ အဲဒီလိုယောက်ျားတွေ အများကြီးပဲ... သား၊ လောကမှာ လူယုတ်မာတွေ

အသက်ပိုရှည်တယ်၊ မိန်းမတွေလည်း ဒီလိုပဲ၊ ငါသာ သူ့နေရာမှာ ဆိုရင် မခဉ်းစားဘူး မုဆိုးမနဲ့စကားပြောရင်ပဲ ကိုယ့်လင်ကိုယ်ရည်းစားအလှခံရတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။

“စိတ်ဓါတ်ပျော့ညံ့လို့ပါ မေမေရာ”

“သား လူတွေအကြောင်းကို မင်းမသိသေးဘူး၊ လူ့လောကမှာ တစ်ချို့ကိစ္စတွေဟာ ရယ်စရာသိပ်ကောင်းတယ်၊ မေမေဘာလို့ စုံကို မွေးစားခဲ့လဲသိလား၊ မေမေကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ”

“ဗျာ”

“မေမေ 3rd MB မှာ လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ Part I မှာ မေမေပထမ အိမ်ထောင်ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ မေမေ ဘဝကို စာထဲမှာနှစ်ပစ်ပြီး မနည်းပြန်တည်ဆောက်ယူခဲ့ရတယ်သား၊ မေမေဘဝမှာ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို သိပ်စက်ဆုပ်သွားခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မေမေမတွေ့ရဲခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေကကောင်းမိတယ်၊ သားဖေဖေက မေမေ့ကို နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ သူမေမေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ တော်တော်ဖြောင်းဖျူယူခဲ့တယ်၊ မုဆိုးမတိုင်းမှာ Psycho ရှိတယ်သား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတွေဟာ အပြစ်ကိပ် မြင်ကြတယ်၊ အပြစ်ကို မသိကြဘူး၊ မေမေဆိုရင် အဲဒီဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံခဲ့ရတယ်။

ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ တွေ့ရာလူလက်တည့်မစမ်းရတော့ တော်သေးတယ်၊ မေမေသားကိုရတော့ ဘဝဟာပိုပြီး အနည်

ထိုင်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါထိဖူးတဲ့အနာဟာ မေမေ့ကို အမြဲ လှန့်နေတယ်၊ သားဖေဖေကို မေမေပထမအိမ်ထောင်လို ဆုံးရှုံးရမှာ မေမေသိပ်ကြောက်တယ်၊ မေမေမုဆိုးမဆိုတဲ့ Feeling ကို သိပ်ထိတ်လန့်တယ်၊ ဒါကြောင့် စာသိပ်ကြီးစားတယ်၊ မေမေကလေးအထူးကု ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ မေမေက ဘဝကိုပဲညာနဲ့ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် စုံရဲ့ အမေကတော့ သနားပါတယ်ကွယ်၊ လူ့လောကမှာ မုဆိုးမတွေဟာ အတော်သနားစရာကောင်းပြီး Psycho ရှိကြတဲ့ မိန်းမတွေပဲ၊ မေမေက အရာရာကို နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီး ဖေဖေကတော့ လုံးဝကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

“မုဆိုးမဖြစ်တာနဲ့ ဒူးထောက်ရရောလား၊ အခိပွယ်မရှိတာ အထိနာတဲ့လူဆိုတာ ပိုကြီးစားရတယ်၊ ကိုယ်မင်းကို သဘောကျခဲ့တာ မင်းစိတ်ဓါတ်ကြောင့်ပဲ၊ ကိုယ်ပျော့ညံ့တဲ့ မိန်းမတွေကို လုံးဝ သဘောမကျဘူး၊ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းမရှိဘဲ CSW ဖြစ်သွားတဲ့ မိန်းမတွေကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ပင်မြင့်စုံကိုလည်း ကိုယ်မယ့်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“စံ မေးမှုကို စိတ်နာသွားမလဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

စံထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မေမေအဲဒီလို သတိရတိုင်း ပြောနေခဲ့သည်။ တစ်ကယ်တော့ နောက်ကွယ်မှ ချုပ်ကိုင်သူသည် ဖေဖေပင် ဖြစ်သည်။

မေမေက စံမရှိတော့တာ သိတဲ့နေ့မှစ၍ မှိုင်းတွေသွားတော့သည်။

“သမီးခေး ဘယ်လိုတွေများ ကြုံနေရပါလိမ့်”

“စုံကို ဝိတ်ရှာပေးပါသားရယ်”

မေမေသား ချွံနွံသောစုံကို အရမ်းချစ်ခဲ့သည်။

“မေ့ မြာတာတွေ သိပ်ရက်စက်သွားတယ်”

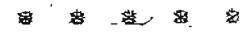
“မေမေ ကျွန်တော့်ကို စန့်တစ်ကယ်သဘောမတူဘူးလား”

“သားလည်းဆရာဝန်ပဲ၊ gene အကြောင်းကို သားက Lat-est trend သင်ခဲ့တဲ့လူ၊ မေမေတို့ထက် ပိုသိမှာပေါ့”

“ပတ်ဝန်းကျင်က gene ကိုပြုပြင်တာလား၊ gene ကပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်တာလား...”

“မေမေတို့က သိတော့ကြောက်တယ်သား၊ ဒါပဲ... သိတဲ့တတ်တဲ့လူတွေက ကြောက်ရမှန်းသိတယ်”

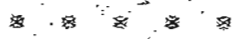
ခုလိုအနေအထားတွေကို မေမေတို့သိလျှင် သူတို့အကြောက်တရားသည် စုံအပေါ်မှာ ကံဆိုးမှုများ ဖြစ်ပွားစေခဲ့သော တရားခံမှန်း ယက်ခံကြပါ့မလား။

“ကိုမြင့်ဦး... စံနဲ့ ကျွန်တော်စကြိုက်တာ ဒီလိုဗျာ၊ စုံလွယ်အိတ်ထဲ ကျွန်တော်ရည်းစားစာ ထည့်ပေးတာ၊ စံကဖတ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်မှန်း ချက်ချင်းသိတာပဲ”

“မောင်ရင်က တစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး စာပေးကြိုက်ရတာ တော့မမိုက်ပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော့်ကို စံကမေမေ့တိုင်မယ်ပြောလို့ ကျွန်တော့်မှာမနည်းချော့ခဲ့ရသေးတယ်၊ စံက ကျွန်တော့်ကို သိပ်နိုင်ခဲ့တာ”

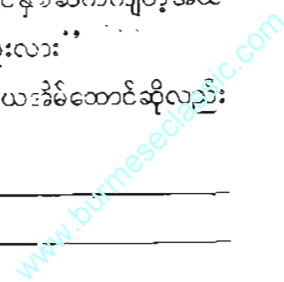
“စံတို့ကို တစ်သက်လုံး အတူနေသွားရမယ်လို့ ကိုန်းသေပေါက်ဟောမယ့်လူရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် ခွန်သင်”

စံနဲ့သူ့ ဗေဒင်သွားမေးတော့ စံသည် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ဗေဒင်ကို ပြက်ရယ်ပြုခဲ့သည်။ ဟောချက်က ဆန်းကြယ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဒီဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မနီးစပ်နိုင်။ ထို့ပြင်စံသည် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်။

“မယ့်ပါနဲ့ စံရာ”

“မယ့်ပါဘူး၊ ဒါမေမယ် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ကျတဲ့ အထိ ခွန်သင်နဲ့ မနီးစပ်တာကတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“အေးလေ... မသကာ ခွန်သင်က ဒုတိယအိမ်ထောင်ဆိုလည်း တော်သေးရဲ့”

“ဒီမှာကြည့်စမ်းခွန်သည်၊ စံတစ်ခြားသူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်
ပြီးသွားတဲ့ဘဝကို ခွန်သင့်လက်ထဲ ပြန်မရောက်စေရဘူးသိလား၊
ခွန်သင့်ကို စံအပျိုဘဝနဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်လက်ထပ်မယ်၊ သူများဇနီး
ဘဝနဲ့ ခွန်သင့်ကို စံလုံးဝမပတ်သက်ဘူး”

“စုံကို အိမ်ပြန်ခိုင်းကြတယ်”

စုံအသံသည် တုန်ကုန်လှုပ်လှုပ်ရှိလှသည်။

“ဘာသဘောတွေလဲစံ၊ ဟင်...နေမကောင်းတဲ့ကိုယ့်ယောက်ျား
နောက်ကိုယ်လိုက်တာ သူတို့က အိမ်ပြန်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့
ကွာရှင်းစေချင်တဲ့သဘောလား၊ တောင်းလိုက်စမ်းပါ၊ သူတို့သား
တကို နင်မက်စရာဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ သူတို့နားလည်အောင်ပြော
ညလိုက်”

“စံ ကိုကိုကို မခွဲနိုင်ဘူး ခွန်သင်ရဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ
ယောက်ျား၊ ပြီးတော့ ဝေဒနာခံစားနေရတာ၊ သူ့အပိုင်းအပိုင်းအချိုး
မပြေပေမယ့် ကိုကိုကိုစံသနားဘယ်”

“သနားရင် နင်ပဲခံရမှာပေါ့”

သူသည် စုံငုံသံကြားပြီးသည့်နောက် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေလေသည်။ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ မျက်နှာမဲ့ရာ စံကျောနင်းခံနေရပြီပဲ။

သူလှမ်းမခေါ်ရက်သော နွဲ့ထဲမှမိန်းမသည် သူငယ်ချစ်ဦးဖြစ်နေခဲ့သည့်အတွက်တော့ သူ့ပေကွာမပြုရက်နိုင်တာ ဆန်းသလား။

သူသည် အခြေအနေတွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရုတ်တရက်ဝင်လာခဲ့သော အတွေးမှာ သူသာ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့မယ်၊ သူ့ဇနီးကလည်း ငယ်ချစ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူ့ကိုကွာရှင်းခွင့်တောင်းလာခဲ့မယ်ဆိုရင်-

သူဘယ်လို ရင်ဆိုင်မှာပါလိမ့်။ အတွေးဖြင့် သူသည် ခြောက်ခြောက်ခြားခြားဖြစ်လာကာ ချွေးစေးတွေပြန်လာသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ခုတင်ပေါ်မှာ သွေးပုလင်းပိုက်တန်းလန်းဖြင့် သူ့ကိုအားကိုးတကြီးမော့ကြည့်သော ထိုလူနာ၏မျက်လုံးများကို အမှတ်ရမြင်ပေောင်လာသည်။ ဒီလူ့မျက်လုံးတွေက သူ့အကြောင်းကိုသိနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ။

ပြီးတော့ အားမာန်ရှိတဲ့မျက်လုံးတွေ။

လူနာတွေထဲမှာ အဲဒီလိုမျက်လုံးတွေကို ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ဘာသာတရားအခြေခံရှိ၍ စိတ်မာသောလူများထဲတွင်သာ ဤမျက်လုံးမျိုးကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။

“ကိုယ်...မောင်ရင့်ကို စုံဆီကနေ ဘာမှမသိခဲ့ပါလား”
စုံဆီသူသွားလည်စဉ်က စံနဲ့မတွေ့ရဘဲ ထိုလူနှင့်သာတွေ့ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ်သိထားတာတွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကလက်ရှိစုံရဲ့တရားဝင် ခင်ပွန်းဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို စစ်ဆေးပိုင်ခွင့်တော့ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တာပါ ဦးတနိုင်းခါ၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူသာမန်တွေထက် ကိုယ့်ကျင့်စားကိုပိုစောင့်ထိန်းရပါတယ်။ စာရိတ္တကိုဆရာဝန်တွေက ပိုဂရုစိုက်သတိထားပါတယ်။ စံနဲ့ကျွန်တော် အတိတ်ကဘယ်လိုအနေအထားပဲဖြစ်ခဲ့ပါစေ ဒီနေ့ကျွန်တော်လာတာ ညီမလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် စုံကိုလာကြည့်တာပါ”

“ကိုယ်တော့ အရေခြုံတဲ့ကိစ္စတွေ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စုံကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ဗျားရဲ့ အရေခြုံကိစ္စထဲ ပတ်သက်နေရတာ ခင်ဗျားမငြင်းချင်ပါနဲ့”

“မင်း...”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားထက် ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်ပါတယ် ဦးတနိုင်းခါ ပြီးတော့ လူနာတစ်ယောက်ကို ယဉ်ပြိုင်ပြီး ကျွန်တော် မထိုးနှက်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ လူထုကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်တဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဟုတ်ကဲ့...ခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ထွက်လုဆဲဆဲဒေါသကို ပညာတတ်ဦးနှောက်ဖြင့် ထိန်းသိမ်းကာပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဒေါသသည် တော်တော်နဲ့မပြေ နောက်မှသူ့ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဝင်လာသည်။

အသက်ကလည်းကြီးသေး၊ ရောဂါသည်တလဲဖြစ်၊ ဒုက္ခိတ ဖြစ်တာကလည်းတစ်ကြောင်း၊ ဒီလိုလူမှာ စိတ်ဓါတ်ဒဏ်ရာတွေပြည့် နေမှာပဲ၊ မမြင်ရ၍သာ၊ စုံကို စိတ်မချဖြစ်မှာပါပဲ။

လူကောင်းကသာ လုပ်ကိုင်နေ၍ စိတ်ကစေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိ တာ၊ ရောဂါသည်ဆိုတာ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ကသွားလာလှုပ်ရှားနေရ တာ၊ ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ စိတ်ဒုက္ခပိုရောက်မှာပဲ။

ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တရားမှတ်မှတ်၊ ရောဂါကိုကျော်ပြီး ဘယ်လိုမှတ်နိုင်မလဲ၊ စံကလည်း ကြည့်ရတာ အနားသို့သိပ်ကပ်ပုံမရ။

ဒေါသရယ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်ရယ်၊ ပေါင်းထားသောသံသယသည် ထိုလူရှင်ထဲမှာ သွေခံစားနေရသောရောဂါထက် အဆပေါင်းမြောက်များ စွာ ပြင်းထန်နေမှာ သေချာလှသည်။

“မေမေ စုံကိုတွေ့ပြီ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ... မေမေတို့ လာတွေ့မယ်”

“ဖြစ်နိုင်ရင် စုံဆီအခုအချိန်မှာ သွားမတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ မေမေ”

“သား... ဘာပြောချင်တာလဲ”

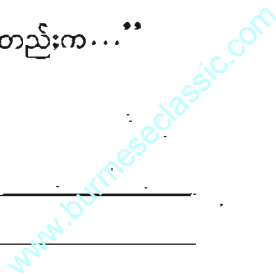
“မေမေ... အခုစုံမုဆိုးမဖြစ်ဖို့ စာတန်းချိတ်ဆွဲခံရတဲ့အနေအထား မှာရှိနေပါတယ်၊ စုံအမျိုးသားအသံအသွန်ဖြစ်နေတယ်မေမေ”

“အို... ဘုရား... ဘုရား”

“စံ အိမ်ထောင်ကျပြီး... တစ်ပါတ်မှာကတည်းက...”

“သားရယ်... မေမေဆင်းလာခဲ့မယ်”

မေမေအသံသည် ပြတ်တောက်သွား၏။

သူကတော့ စုံဆီမှ နောက်ထပ်လာမည့် ဖုန်းသံကိုသာစောင့်နေမိသည်။ စံတစ်ခုခုခုကွတွေ့နေပြီဆိုတာ သူသိသည်။ စံသည် စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ဒီရက်တွေမှာ အထီးကျန်နေမှာကိုလည်း သူသိသည်။

“မောင်ရင် လိုက်မသွားသင့်ဘူး”

“ကိုမြင့်ဦး... ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ပူနေတယ်”

“မောင်ရင်ကောင်မလေးဟာ ခပ်တုံးတုံးမိန်းကလေးမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်နိုင်မယ်ထင်လို့ ဒီယောက်ျားကို သူလက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆီးခံမယ့်မိန်းကလေးမျိုး မောင်ရင်စောင့်ကြည့်နေပါ”

“သူ့အတွက် သူစိတ်ပူပန်ရမှာ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုချိန်မှာ သူ့ယောက်ျားအတွက်ပဲ သူ့ခေါင်းထဲရှိတာ”

“Right ဒါသူမှန်တာပေါ့မောင်ရင်၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက်ျားနောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ့ယောက်ျားအတွက်ပဲ စဉ်းစားသင့်တာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျားအသိုင်းအဝိုင်းက အဲသလိုစဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုသူ့ကို ဓမ္မသောကဆိုပြီးဗျာ... ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ အိမ်ခွဲထားတယ်၊ သူ့ယောက်ျားသူငယ်ချင်းအိမ်မှာနေရတယ်တဲ့”

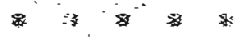
“မဖြစ်သင့်တာတွေပဲ၊ အေးလေ... ကံပဲပေါ့၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ အရင်ဘဝက အကုသိုလ်ကံ ဘယ်လောက်များများကျူးလွန်ခဲ့လဲ ကိုယ်တို့မသိနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အမျိုးသား... သေခါနီးအချိန်မှာ ဒီလိုစိတ်

ဆင်းရဲသောကတွေ ခံစားဖို့အတွက် ဝဋ်ဒုက္ခတွေပေးဆပ်နေရတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပဲမောင်ရင်၊ ဒီဝဋ်ကြွေးကုန်အောင်ဆပ်ဖို့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာပဲ တာဝန်ရှိတယ်၊ ကိုယ်တို့ဝင်ဆပ်ပေးလို့မရဘူး”

“သူက သူ့ယောက်ျားကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ဖို့ချည်းပဲ လုပ်နေတယ်၊ ဟိုဘက်ကလူရော၊ ငွေရော လုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်”

“အင်း... သူများနယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခတွေပဲ၊ ရှင်းနေတဲ့ကိစ္စမောင်ရင်၊ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ယောက္ခမတွေရှိတဲ့မြို့ကို ယောက်ျားနေမကောင်းလို့ လိုက်သွားတယ်၊ ငယ်တဲ့လူက ကောက်ရင်တောင် အသက်ကြီးတဲ့လူက ဖြောင့်ရမယ်၊ အခုဟာက လူနာရှေ့ထားပြီး ပြဿနာတွေတက်နေတာ ဘယ်သူ့အလွန်လဲ၊ အသိသာကြီးပဲ၊ လူနာလည်း စိတ်ချမ်းသာမလား၊ ကဲ... မသေခင်မှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ဇနီးမယားပြုစုတာ ခံချင်မှာပေါ့၊ အိုင်ဒီယာအောက်တဲ့ မိသားစုထဲဝင်ခဲ့ရတဲ့ရလာဒါ။

“ကျွန်တော်သိနေတယ် ကိုမြင့်ဦး၊ စံ... ဒီလိုအဖြစ်တွေကို သူတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ သူဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

သေမယ်ဟု တွက်ထားပြီးသားလူတစ်ယောက်ကို စံထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရ တဲ့အကြောင်းများ၊ သူ့ကိုစံပြောပြချိန်မှာ သူသည် ပြင်ဆင်ခွင့်မရနိုင် သောလောကရှိ အကြောင်းအရာများကို ရင်နာနာနှင့် နားထောင်ပေးခဲ့ရ လေသည်။

ဘဝဆိုတာ သူ့အတွက် ချောမွေ့သလောက် စုံအတွက်ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းမှန်း သူရင်နာစွာ စုံရုံဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပေးခဲ့ရသည်။

“မေမေ စုံကိုတွေ့ချင်တယ်သား”

“စံ ဒီမှာမရှိဘူးမေမေ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း စိုးရိမ်တာပါပဲ၊ သူ့မှာ MS ရှိနေတယ်မေမေ၊ သူလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားကိုပဲ သူခေါင်းယဲထည့်ထား တယ်”

“မေမေ တစ်လမ်းလုံးတွေးလာတာ ဪ... ငါ့သမီးလေးမှာမှ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ လာကြုံရတယ်လို့ ဆိုးလိုက်တဲ့ကံနယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ကံကိုပြင်ဆင်လို့ မရပါဘူးမေမေ”

သူ့စကားသည် နောက်ရက်အနည်းငယ်မှာ တစ်ကယ်မှန်ခဲ့သည်။

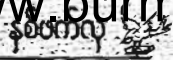

စံ ကိုကိုအိမ်ကိုရောက်သွားချိန်တွင် ညကိုးနာရီထိုးနေပေပြီ။
 “ကိုကိုရေ”
 ကိုကိုယောက်ဖဖြစ်သူက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်ထဲဝင်
 လိုက်တော့ ကိုကိုအမေက နောက်ဖေးချောင်ဝင်သွားသည်။ ကိုကိုက
 အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်ဒေါင့်မှာပက်လက်။
 “ကိုကို...”
 “ဟာ... မြန်လိုက်တာ”
 “ဟုတ်တယ်... စံစကားသုံးခွန်းလိုက်မေးတာ”
 “ပြောလေ”
 “စံမာနကြီးမှန်းသိလို့ ကိုကိုချီးသွားတာလား”
 “ဟာကွာ... မဟုတ်တာ၊ စံတောက်လျှောက် ကိုကိုကိုလုပ်ပေးခဲ့
 တာပင်ပန်းမှာစို့လို့ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး စာမေးပွဲဖြေရအောင်လို့”
 “ဒါဆိုရင် ဟိုးအရင်ကတည်းက ရှင်အမေလာခေါ်ပါလား၊ အခု

စာမေးပွဲတစ်ရက်ပဲကျန်တော့မှ ဒီအချိုးချိုသွားတာ ရှင်တို့ကဘာသ
 ဘောတွေလဲ”
 “ဘာသဘောမှမဟုတ်ဘူး”
 “အဲဒါ လာမေးတာ”
 “ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပြောပါစံ”
 “အစော်ကားခံရတာ စံပါ ကိုကိုရဲ့”
 “ကဲ... ကဲ... တော်တော့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အဖေတို့အမေတို့ကို
 နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး၊ မမကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”
 “ရှင်အဖေကိုနှုတ်ဆက်နိုင်ပါတယ်၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကိုတော့
 နှုတ်မဆက်နိုင်ဘူး”
 “ကျွတ်... ဒက်တာပဲ စံကိုယ်ကအငယ်”
 “ကြီးတဲ့လူက မှန်တာလုပ်ရင် ငယ်တဲ့လူက မှန်တာလိုက်လုပ်
 မှာပေါ့၊ ရှင်အမေအသက်ကြီးပြီး နည်းနည်းမှအချိန်မစီးဘူး”
 “လူကြီးတွေကွ၊ ဘာမှမသိဘူး”
 ကိုကိုသည် သူ့အမေရဲ့ ငါးခုံးမကို ငါးစနယ်ဖြစ်အောင် ပြော
 တတ်သောအလေ့ကို ထိုစကားဖြင့် အမြဲဖုံးကွယ်ခဲ့သည်။
 နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှမသိသော သူ့အမေကြောင့် သူ့အသက်ရင်း
 လိုက်ရပေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါ နင်သွားနှုတ်ဆက်လိုက်လား”

“အင်း... သူ့အဖေကို နှုတ်ဆက်တော့ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ သူ့အမေက ငါ့ကိုမျက်စောင်းတိုးတယ်၊ သူ့အစ်မက စကားတစ် ခွန်းတောင်မဟဘူး”

“ဟာ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

“အဲဒီထက်ပိုဆိုးတာ... ညဘက်ရောက်သွားတာနော်၊ စံအိပ်ဖို့ ခြင်ထောင်တွေ၊ ခေါင်းဆုံးတွေ လုံးဝမရှိဘူး၊ အဲဒါကိုကိုက သူ့ခြင် ထောင်ထဲ ဝင်အိပ်ခိုင်းတယ်၊ အမယ်လေး၊ အဲဒါကို လင်စုံမယားဖက် အိပ်ပါတယ်ဆိုပြီး သူ့အစ်မက ပြောတာခံရသေးတယ်၊ အဲဒီညက စံနဲ့ ကိုကိုစကားများကြသေးတယ်၊ သူ့ယောက်ဖကဟောက်လိုက် တော့မှ တိတ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ စုံလက်တစ်ဘက်ကိုကိုင်ပြီးမှ ကိုကိုအိပ်တာ”

“သူက စုံကိုတော့ချစ်သားပဲ”

“အသက် ဒီလောက်ကွာတာ၊ အင်းဒါပေမယ့် သူ့စိတ်အရမ်း ဆင်းရဲပြီးမှ သေသွားခဲ့ရတယ် ခွန်သင်၊ သူကဆေးရုံပြန်တက်ဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ စုံကိုရန်ကုန်ပြန်ယူခိုင်းတာ၊ ခံရန်ကုန်ရောက်နေ တုန်း သူ့ဆုံးသွားတယ်”

“ဆုံးတဲ့အချိန်မှာ အနားမှာမရှိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါသက်သာပါတယ်၊ နို့ငိုဆို စံတစ်သက်လုံး အဲဒီမြင်ကွင်းကြီးကို မေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာတွေလဲတက်လိုက် တာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ရင် အသက်မှီမယ်ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့၊ သူတို့ Against လုပ်တာကြောင့် စံလက်လျှော့လိုက်ရ တယ်၊ စံပြန်မလာခင် အဲ...ကိုကိုမဆုံးခင် လေးရက်မြောက်မှာ ကိုကို ပြောသွားခဲ့တာရှိတယ်၊ အမေရော၊ အစ်မရောဦးနှောက်မရှိဘူးတဲ့၊ အရူးတွေတဲ့၊ စုံကိုယ့်ဟာကိုယ်ရန်ကုန်ပြန်ပြီး စာရွက်တွေသာယူလာခဲ့ လို့ခိုင်းခဲ့တာ၊ သူကစုံကို ပင်ပန်းမှာစိုးတော့ ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ အဲဒါကို သူ့အဖေက ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေနှင့် ဝံဘယ်နှစ်ည အိပ်ရေး ပျက်ခဲ့လဲဆိုပြီး စုံကိုအိမ်ပေါ်ကနင်ချတာ”

“ဘုရားသမား၊ တရားသမားတွေ လူစိတ်ကင်းရင် သာမန်လှ လိုက်မမှီဘူး”

“သူတို့ကသာ တရားသမားလို့ပြောတာပါ၊ သူများသားသားကို ကိုယ်ချင်းမစာလုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် သူတို့ဝံ့လိုက်မှာပါ၊ ခံကတော့

ပြုသူအသစ်ဖြစ်သူအဟောင်းပဲ။ အသုဘချပြီးတော့ စံသူတို့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲကတော့ မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် အလွန်မဖြစ်အောင်ပေါ့။ သူတို့ရဲ့ရိုင်းစိုင်းမှုကို စံတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူး။ အဲဒီမှာသူစိမ်းတွေက စုံအပေါ်အားလုံးကောင်းကြ တယ်။ သူတို့ကလွဲပြီးတော့ပေါ့။ ပြီးတော့ တစ်မြို့လုံးမှာ စုံကိုမကောင်း လျှောက်ပြောတာ ပွထနေတာပဲ။ ပညာတတ်တွေမဟုတ်တာရယ်။ ဉာဏ်မပြည့်တာရယ်ပေါင်းပြီးတော့ သူတို့ကိုစုံခွင့်လွတ်လိုက်ပါတယ်။ ရှေ့လျှောက်ပတ်သက်စရာလည်း မရှိတော့ဘူး။

“နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှာလားစံ”

“ကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ စက်ဆုပ်တယ်။ စံအပျိုဘဝနဲ့ သူတို့ သားကိုယူခဲ့တာ စုံလိုမိန်းမကိုရဖို့ သူနည်းအများကြီးသုံးခဲ့တာနော်။ အဲဒါတောင် မတူမတန်သလို အိမ်ကမောင်းချခံရတယ်။ အကျိန်ခံရ တယ်။ တံတွေးထွေးခံရတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ကြုံရတဲ့ယောက္ခမ ယောက်မဆိုပိုဆိုးမှာပေါ့။ လူတွေက ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ခေါင်းပါးတယ်။ သိပ်ရက်စက်ကြတယ်။ အင်းပေါ့လေ... သူတို့မှဆိုးမဖြစ်တာမှမဟုတ် တာ။ စံဖြစ်တာပဲ။ သေတာကို ဝမ်းမနည်းဘူးခွန်သင်။ သေခါနီးမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ပြဿနာတွေကြောင့် ကိုကိုသိပ်စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။ ဘယ်သူမှန်လဲ။ မှားလဲဆိုတာ သူသိတယ်လေ။ သူ့အမေကျေးဇူးကို သူ့အသက်နဲ့ ဆပ်လိုက်တာပါပဲ။ အဲဒါကို ဉာဏ်မှီတဲ့လူတွေ သဘော ပေါက်တယ်။ အသံသမားဒီလောက်ဗိုက်ဖောင်းပိန်ညှောင်နေတာကို

facility ပြည့်စုံတဲ့ ရန်ကုန်ကနေ တောကိုခေါ်ချသွားတာ။ ပြီးတော့ ဘာဆေးမှမတိုက်ဘဲ ပယောဂနဲ့ကုသတဲ့”

“သူကလည်း ယုံတာပဲလား”

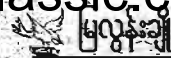
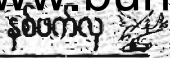
“ယုံတယ်။ အဆကတော့ စံအံ့ဩနေတာ။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်မပြည့် တဲ့မျိုးရိုးက ဒီကိစ္စတွေယုံတာ ဆန်းသလားခွန်သင်။ အဲဒါမျိုးရိုးဗီဇပဲ။ ဦးနှောက်နိမ့်တဲ့ အမေဆီက ဦးနှောက်နိမ့်တဲ့သားထွက်လာတာမျိုး ဆန်းတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။ ပယောဂဆရာပုံစံပြောပြရဦးမလား။ အသား ကမဲနက်နေတာ။ မျက်စိတစ်ဘက်လပ်နဲ့၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ ခြေ တစ်ဘက်ဆာသေးတယ်။ သမားဂုဏ်အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံတယ်သိလား။ အဲဒါကို တစ်မိသားစုလုံးထိုင်ကန်တော့ကြတာ”

“ဟား...ဟား...စံတော့ တစ်ကယ့်တစ်မတ်တွေနဲ့ သွားတိုးတာ ပဲ”

“တစ်မတ်တောင်များသေးတယ်။ တစ်ပြားပဲရှိချင်ရှိမှာ။ မြင်ရတဲ့ ပုံမှာထက်မမြင်ရတာကို ပိုယုံကြတဲ့လူသဘာဝပဲလေ။ စံတော့ အဲဒါ တွေကိုကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရလို့သာ ကိုယ်တွေ့မကြုံရင် ဝတ္ထုလို့ပဲအောက် မှေမှာ... တစ်တယ့်ဘဝထဲမှာရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ဝတ္ထုထက် ဆန်းသေးတယ်”

“စံ မငိုဘူးလား”

“စိတ်နာတာတွေများပြီး ငိုချင်တဲ့မျက်ရည်က ထွက်ကိုမလာ တော့တာ အလောင်းမြေကျတဲ့အချိန်ကတော့ တော်တော်စိတ်မကောင်း

ဘူး၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကဝတ်တဲ့ ပိုးပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီလွမ်းခိုင်းတာ ထည့်
မဝေးကြဘူးသိလား၊ ပြီးတော့ ကိုကိုရဲ့ကျောပိုးအိတ်၊ ခုထိပြန်မပေး
ကြဘူး၊ အဲဒီထဲမှာ ကိုကိုခိုင်ယာရီပါတယ်၊ ခိုင်ယာရီထဲမှာ လိပ်စာ
ဆွဲရတယ်လေ၊ အကြောငိုကြားသင့်တာကြားဖို့ပေါ့၊ အဲဒါ ပြန်မပေး
ဘူးတော့၊ ကိုကိုများ သေတာခွေးသေဝက်သေပဲ၊ သူများတွေက
ရန်ကုန်ကို ဆေးတက်ကုတယ်၊ သူကတော့မှာပယောဂနဲ့ကုသတဲ့။

ပြီးတော့ သူတို့အရက်သမားတွေခေါ်ပြီး ဗိုက်ခွဲပစ်လိုက်တာ၊
အထဲမှာအသဲက အကောင်းကြီးပေါ့၊ အဆုတ်ကမ္ဘာတော့၊ သူသားက
အသဲဆေးမှားပေးလို့ သေတာပါလို့ မအေးရောအစ်မရော လာသမျှလူ
ကိုပြောတာ”

“ဆေးပညာကို နှစ်ချီသင်လာတဲ့ ဆရာဝန်ခွဲတာမဟုတ်ဘဲနဲ့
အရက်သမားတွေက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ abnormality (ပုံမှန်
မဟုတ်)တွေလား၊ Normal (ပုံမှန်)တွေလားသိရအောင် သူတို့က
ဆေးပညာကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ တစ်ကယ့် Stupid တွေပဲ”

“လူလည်းသေပြီ ခွန်သင်၊ ပြောလို့လည်းအကြောင်းမထူးဘူး”

“ဟုတ်တယ်စံ နင်ဆက်ရှင်သန်ရမယ်နော် နင့်အသက်အခု မှ
ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ”

“စံ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်ပြီးတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ရှေ့မှာတက်လမ်းတွေ အများကြီးပဲ၊ ကိုယ့်
ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေပြီ၊

ဒေါ်ပင်မြင့်စံဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာ ဒီလိုဖြစ်နေရမယ်”

“ခွန်သင် သင်္ဇင်ဆိုတာ နွမ်းသွားရင်တောင် သင်္ဇင်ဥက တန်ဘိုး
ရှိသေးတာပဲ၊ စံတော့လေ...ရှေ့ဆက်လျှောက်မယ်၊ ကဲ့ရဲ့တာ၊ အထင်
သေးတာတွေ စံခေထားတယ်၊ စံဘဝမှာ ဦးတန်းခိုတာ ဘယ်တုန်း
ကမှမရှိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ စံသူသေမှသိတာ၊ သူ့ကိုစံသိပ်စိတ်
နာတယ်ခွန်သင်၊ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် စံကိုသူဘာမှ
ကာဘာလုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ သူမိဘတွေ၊ အစ်မတွေစော်ကားတာ ငြိမ်
ခံနေတာတွေတော့ သူကကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့၊ သူသာသေမယ့်လူ
မဟုတ်ခဲ့ရင် စံတို့အိမ်ထောင်ရေး သက်တမ်းမရှည်ဘူးသိရဲ့လား၊ အနေ
နဲ့အမြန်ကွဲမှာပဲ၊

သူသေသွားတာကလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဘေးဒုက္ခခံစားရတော့
ဘူး၊ နို့မို့ဆို အိပ်ရာထဲမှာပက်လက်၊ အစားလည်းမဝင်၊ ဟား...သိပ်
စိတ်ဆင်းရဲစရာမဲ့၊ စံစိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ သူ့နားကိုမက်ချင်ဘူး၊ မကပ်
ဘူး၊ တစ်အားလည်းနံတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဝမ်းသွားလည်း ဒီနေရာ၊
ဆီးသွားလည်း ဒီနေရာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ စံသူဒုက္ခခံခဲ့ရတာ
အများကြီးပဲ၊ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် မသေခင်ပြုစုရတာကို သူ့အစ်မက
အရပ်ထဲလှည့်ပြီးကြွားတာ၊ သူကဘယ်လိုလုပ်ပေးရတယ်ဘာညာပေါ့၊
ဆေးရုံမှာတစ်ညပဲစောင့်အိပ်တာ၊ သူ့လိပ်ပြာသူမရှက်ဘူး၊ စံကတော့
ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်သန်တယ်၊ ဒါကြောင့် လူတွေတစ်နေ့စုံကို အမြင်ရှင်း
သွားမယ်လို့ ယုံတယ် ခွန်သင်... စံမတော်လို့ နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်

ထောင်များကျခဲ့ရင်လေ တစ်ကောင်ကြွက်ပဲလက်ထပ်မယ်၊ အမေတွေ၊ အစ်မတွေရှိတဲ့လူ လုံးဝမစဉ်းစားဘူး၊ လောကမှာ အစဉ်အဆက်က ရှိခဲ့တဲ့စကားတွေ ဘယ်တော့မှမမှားဘူး၊ ယောက္ခမတို့ယောက်မတို့ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမကောင်းဘူး၊ အဲဒါစုံဘဝနဲ့ရင်းပြီးသိခဲ့တဲ့ အဖြေ ပဲ”

စံသည် မင်္ဂလာဆောင်နေ့ကဝတ်သော ဇာဝမ်းဆက်ကို တွေ့တွေ့ စိုက်ကြည့်မိရာကနေ ရင်ဘတ်ထဲကအောင့်လာသည်။

မင်္ဂလာနည်းခံပွဲခါတ်ပုံများသည် ယခုစံနှင့်ဘာမှမဆိုင်၊ ခါတ်ပုံ အထဲက သတို့သမီးသည် ပြုံးနေ၏။ ခါတ်ပုံထဲက သတို့သားသည် ယခုအချိန်မှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။

တစ်ကယ်တော့ ဘာများအဓိပ္ပါယ်ရှိခဲ့သလဲ၊ လူနှစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်တန်းက ပြုံးပျော်ခဲ့သော သူမိဘမျက်နှာတွေရဲ့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုကို စံတွေးတိုင်း စိတ်နာသည်။

ဪ... သူတို့မွေးထားတဲ့ သွေးမှမဟုတ်တာ။

“သမီး”

ခေါ်သံကြောင့် စံအနားဝဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ လှည့်ကြည့် သည်။

“မေမေ”

“အစားထိုးလို့ရတဲ့ကိစ္စတွေကို ပြန်တွေးပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ဒုက္ခ ရောက်အောင်မလုပ်နဲ့စံ”

စုံလင်ထဲမှ အင်္ကျီတွေကို မိမိအောက်ဆုံးထပ်ထဲသို့ မေမေက ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“မေမေကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတာတွေကို မေမေသူများထက်ပို နားလည်တယ်သမီး”

“မာနနဲ့သာတင်းခံနေတာပါ မေမေလင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆုံးထားတာ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းထိခိုက်တယ်”

“သမီးမှာ အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ အခုသူမိဘလက်ထဲသွားသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူတို့ကျေနပ်တာပဲ၊ မသေသင့်ဘဲသေတာကို သူတို့နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာ ဒီတစ်ယောက်ထဲ အကောင့်ပါလာတာ အခုသေသွားပြီ၊ အစားထိုးလို့မရဘူး၊ သမီးက အစားထိုးလို့ရတယ်၊ သမီးရယ်...လင်ယောက်ျားဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ လွမ်းသင့်တဲ့လင်ယောက်ျားရှိတယ်၊ မလွမ်းသင့်တဲ့ လင်ယောက်ျားရှိတယ်၊ သူ သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိအနိုင်ယူသွားခဲ့လဲ ဟင်... သူတင်မကဘူး၊ သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကပါ အနိုင်ပိုင်းကျင့်ကြတာ၊ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို လွမ်းသင့်သလား၊ လွမ်းရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသလား၊ မဆိုးမဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးပဲ သမီးရလိုက်တာပါ။ ဒီကနေ့ သူ့လုပ်ငန်းကို သမီးဉာဏ်နဲ့ဆက်လုပ်လို့ လည်ပတ်နေတာ သမီးခွန်အားရှိလို့ လုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေချည်းပဲ၊ ငါ့သမီးအပျိုဘဝနဲ့ ဘာမှသိပ်ထူးတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်သာတော်နေပါစေ မဆိုးမဆိုတဲ့နာမည်ကို အရည်အချင်းနဲ့ ဖျောက်လို့ရတယ် သိရဲ့လား၊ သူ့ကို သတိရနေလို့ အပိုပဲ၊ မေမေဆို ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်ယောက်ျားမှ မဆိုးမဆိုပြီး မထီလေးစားမလုပ်ရဲဘူး၊ မေမေပြောတာ သဘောပေါက်လားစ”

“သဘောပေါက်ပါတယ်မေမေ”

၂ စုံရဲ့ဘဝမှာ သက္ကရာဇ်နှစ်ခုစာ တစ်ကယ်ဆုတ်ပြပစ်လိုက်ချေပြီ။

ကောင်းကင်သည် ပြာလွင်စွာတောက်ပနေသည်။ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတာပါပဲ၊ အပူတွေ...။

ဒီအပူတွေကို တစ်ချိန်တုန်းက သူမနဲ့ကိုကို ဝရန်တာမှာအတူထိုင်ရင်းငြိမ်းသတ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ အပူတွေဘယ်ကစတောက်လောင်သလဲ၊ သူမ အသေအချာမသိပါ။ သေချာတာက အပူတွေလွတ်ကင်းရန် ရည်ရွယ်၍ သူမအိမ်တံတစ်လုံးဆောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူမရဲ့အိမ်သည် ကိုကိုဟုခေါ်သော လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမက ဘရစ်တန်စပီးယားနဲ့ ခရစ်တီးနားအင်္ဂလိပ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာနားထောင်တတ်ချိန်မှာ ကိုကိုသည် ဒီလိုအပူတွေကို တစ်ယောက်တည်းထမ်းခဲ့လိမ့်မည်။

အရပ်ငါးပေနှစ်လက်မသာရှိသော ကိုကိုကို သက်ညှာစွာ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့်တွေစီးလေ့ရှိသော သူမသည် ထိုဖိနပ်များကို ဖိနပ်စင်

တွင် သိမ်းထားခဲ့ပြီး ကိုကိုသဘောကျသည့် ခြေညှပ်ဖိနပ်ပါးများကို စီးခဲ့သည်။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် အမြင့်တွေစီးရင် ကိုကိုအရပ်ပုသွားမှာစိုး တယ်လေ။

ကိုကိုကြိုက်တဲ့ သူမဆံပင်ညှိညှိရှည်ရှည်တွေကိုလည်း ခေါင်းစည်းကြိုးလှလှများဖြင့် သူမစည်းနှောင်ကာ ကိုကိုမကြိုက်သော မျက်နှာပြင်ဆေးခြယ်ခြင်းကို ရှောင်ခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းနီကို အသေအချာကြိုက်တဲ့သူမသည် Black cherry ရောင်နှုတ်ခမ်းနီကို မြင်ရင် ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တော့တာပဲ။

ကိုကိုသည် ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်တတ်ကျွမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမကမူ ပန်းတစ်ပွင့်မဖြစ်ချင်ခဲ့ပေ။ သူမသည် ဖြစ်ခွင့်ရလျှင် ဓါးတစ်ချောင်းသာ ဖြစ်ခွင့်ရချင်သူဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်က ခင်းအတွက် လှေခါးထစ်လုပ်ပေးချင်တယ်”

သူမလက်သူကြွယ်တွင် အသံလေးခုပါသော လက်စွမ်းပါးပါးလေးကို ဝတ်ပေးခဲ့ပြီး ထိုသို့ဆိုလာသူထံတွင် သူမကျရှုံးသွားတော့သည်။

သူမသည် ဓါးတစ်ချောင်းလို ထက်ရှုအောင်ကျင့်ထားခဲ့သော်လည်း ပန်းပွင့်လိုနူးညံ့တဲ့ချစ်ခွင့်တောင်းမှုအား ယှဉ်ပြိုင်၍ ခုတ်ရန် ဘယ်လိုမှ သတိမရတော့။ အဲဒါပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ... ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းလာခဲ့သူအား အားနဲ့ပျေ့ညံ့သော အချိန်တွင် လိုအပ်ကြတာပဲ။

သူမသည် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် များပြားသော စိတ်ဖိစီးမှုများကို ရင်ဆိုင်ရသူဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝကို နားလည်၊ ကိုယ့်ကိုနားလည်။ ဒီလိုလူဟာ သူမလက်ထပ်သင့်သောလူပဲ။

သူမဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်စိတ်ခါတ်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလပ်ထပ်ခဲ့သည်။

ရွှေ၊ ငွေ၊ တိုက်တာ၊ ကား အားလုံးကို ဖန်တီးနိုင်သောစွမ်းရည်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခြင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု သူမဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့။

သူမသည် တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရတာ မောလာချိန်မှာ ကမ်းလက်တစ်ဘက်ကို မှီခိုခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင်-

မထင်မှတ်ဘဲ...

မထင်မှတ်ဘဲ...

ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်ရက် ပျက်တာတွေ သူမကြုံရလေသည်။

အနာဂါတ်ကို ဇယားခွက်ထဲ ထည့်တတ်သောသူမ၊ ထိုဇယားကွက်ကို တိုင်လှုပ်သော ဆွဲခြင်းတရားဟူသည့် လက်မဲကြီးတစ်ဘက်ကို ဖြန့်ခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

လူတစ်ယောက်ရှိ အသက်လောက် တန်ဖိုးကြီးတာမရှိတော့။

“ကိုကိုတို့ တိုက်စရာရှိသေးတယ်”

ကိုကိုဘာကို တိုက်ချင်တာလဲ၊ ကိုကိုမရှိဘဲနဲ့ သူမဘာကိုမှ တိုက်ချင်စိတ်မရှိ။ သူမလဲကျချင်ခဲ့ပြီ။

မျက်ဝန်းက မျက်ရည်မထွက်သော်ငြားလည်း သူမနှလုံးသားတွေ ကွဲအပ်နေတာ ဘယ်သူမှမသိ။ သူမသည် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝဟူသော အိမ်မက်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူမဆောက်ခဲ့သော အိမ်ကလေးသည် လက်မဲကြီးဖြင့် ဖမ်းယူဆုပ်ခြေမခံလိုက်ရလေပြီ။ အားလုံးတစ်စစ။

“ဘဝဟာ တစ်စစီဆက်စပ်ထားတာပဲကိုကို... နော်...”

သူမသည် လွင့်ပျံ့ထွက်နေသော အိမ်မက်အပိုင်းအစများအား လိုက်လံစုစည်းလျှက်ရှိသည်။ နောက်ကာလ ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာ လဲမသိ၊ သူမ မပြောနိုင်။

လူများက ငယ်သေးတာပဲ ဟူသောစကားဖြင့် ကိုကိုကိုမေ့သွား စေချင်ကြသည်။

မေ့ထားဖို့ဆိုတာ သူမအတွက် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။ ဘဝမှာ အိမ်မက်တစ်ခုကို နှစ်နှစ်တိတိမက်ဖူးတဲ့သူမဟာ အကျိုးအပဲ့များကို စုစည်းရင်း တစ်စုံတစ်ရာပြန်လာရလေဖို့ ပုံဖော်နေဆဲဖြစ်သည်။

အဲဒီအရာဟာ ဓါးတစ်ချောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သူမကို ဆုပ်ကိုင်ဦးမည့် ဒုတိယမြောက် လက်တစ်စုံကို သူမ မလိုအပ်ပါ။ သူမချစ်သူသည် သူမဘဝထဲမှ အရင်ထုတ်ထားခဲ့ပြီး ပြီ။

လင်သားက အရင်ထွက်သွားခဲ့ပြီးပြီ။

လင်သားသည် သူမဘဝအတွက် ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းသား ဖြစ်သည်။ သူမသည် နဂိုကတည်းက လက်ထပ်ခြင်းကို အယုံ အကြည် မရှိခဲ့ရာ ယခုတော့ ပိုဆိုးနေသည်။

ကိုကိုသာရှိနေခဲ့ရင်ဆိုသောအတွေးမျိုးသည် သူမစာသင်သော အချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ အလုပ်လုပ်နေသောအချိန်တွင်လည်းကောင်း ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျလှဆဲဆဲမျက်ရည်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး သူမစိတ်ကို တင်းရလေသည်။

လူတွေစိတ်ဝင်စားတာ သူမဘဝကို ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ပြန်လည် တည်ဆောက်မယ်ဆိုသော ကိစ္စမဟုတ်ချေ။

သူမအတွက် မုဆိုးမဟူသောဘွဲ့အမည်နဲ့ ဘာတွေများလဲလှယ် ရရှိလိုက်သလဲဆိုသောအရာကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြတာများသည် ဘာတွေ ဘယ်လောက်ရလိုက်လဲ။

လူတွေဟာ မိန်းမတွေကို ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို တယ်သဘောအား ကြတာပဲ။ လင်ယူလျှင် ဘယ်လောက်တင်တောင်းသလဲ။

လင်သေလျှင် ဘယ်လောက်ကျန်သလဲ။

သူမသာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆို လူပျိုကြီးပဲဖြစ် မှာသေချာလှသည်။ ငွေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မဝယ်ယူချင်ပဲ

အဖြစ်အပျက်နောက်က ငွေကြေးကိုသာ စိတ်ဝင်တစားအေးမြခြင်း ကြပြီး အဖြစ်အပျက်နောက်က တံကယ်ထိခိုက်ခံစားရသော စိတ်ခံ ခံ ချိန်မှုကို ဘယ်လိုလူကမှ ကိုယ်ချင်းမစာခဲ့ပေ။

သူမသည် သနားခံရမှာ ကြောက်သည်။

သူမက ကိုယ့်အရည်အချင်း ကိုယ်ယုံကြည်သောမိန်းမဖြစ်သည်။

ဒါ့ကို တချို့က ဖိုက်ရူးရဲတယ်၊ တချို့က ခေါင်းမာတယ်။ ကောင်းပြီ၊
ဆေးဖန်တဲ့သူတွေဟာ သူမကို ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာထောက်ပံ့မှာလား။
ဝေးပါသေးတယ်။

ပြီးတော့ ပြဿနာကို တစ်ဦးတည်းရင်ဆိုင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုကိုနဲ့လုပ်ငန်းတူ လူတစ်ချို့က
အားမနာဘဲ နွေးတစ်ကောင်အရောင်းအဝယ်လို နောက်ကွယ်မှာ သူမရဲ့
နောက်ထပ်လက်ထပ်သတင်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြန်သည်။

မုဆိုးမဆိုတာကို ကြုံရာလူလက်ထဲထည့်လို့ရတဲ့ ပန်းအနွမ်းလို
သူတို့သဘောထားပုံရသည်။ ဆိုက်ကားဆရာတို့၊ ပန်းရံသယ်တဲ့လူ
တို့နဲ့ပေါ့လေ။

သူမရဲ့စိတ်ဓါတ်၊ အရည်အချင်း၊ ပညာရေး ဘာတစ်ခုမှထည့်
မတွက်ဘဲ သူမကို ဒလိမ့်ကောက်ကွေးကျဆုံးချင်နေကြသည်။ လူတွေ
ရဲ့စိတ်ဓါတ်ဟာ တော်တော်အောက်တန်းကျတာပဲ။

မုဆိုးမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘာစာနာထောက်ထားမှုမှမရှိကြ
တော့ဘဲ တတ်နိုင်လျှင် အပျက်မတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်သွားစေချင်
ကြသလား မပြောတတ်ပါ။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်သည် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့
လှသည်။

ဒီအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူမခေါင်းမောနိုင်ဖို့ မနည်းအရှိန်ယူရဦးမည်။
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ လက်မှတ်ရေးထိုးလက်ထပ်
ထားတဲ့မိန်းမမျိုးဟာ ထိုယောက်ျားရောဂါဖြင့် သေဆုံးပြီးသည့်နောက်
တွင် တံတွေးခွက်ထဲ ပက်လက်မျောသင့်ပါသလား။ ဖြေကြပါ။

ကံစီမံရာ ကနေရတဲ့ဘဝဇာတ်သားတွေချင်းအတူတူ ဘာကြောင့်
သူမကို ကျဆုံးချင်စေတာလဲ။ သူမတည်ရှိနေခြင်းဟာ လူ့လောက
အတွက် ဘာများအကျိုးယုတ်စေသလဲ။ ကဲ...အသက်ရှင်စဉ်က လူ
တွေအပေါ်ကောင်းခဲ့တဲ့ကိုကို သူမရှိသောအခါ လူတွေရဲ့ စက်ဆုပ်
ဖွယ်ရာပြောင်းလဲခြင်းများကို သူမခံစားနားလည်ရသည်။

သူမသိပြီး မမြင်ခဲ့သောအရာများကို ကိုကိုသည် အသက်နှင့်ရင်း
၍ ပြသွားခဲ့သည်။

“မင်းဟာ ကိုယ်ထင်ထားတာထက် ပိုမာကျောတယ်”

သူမအပေါ်မှာ ကိုကိုမှတ်ချက်ချထားတာ သိပ်တင်းမာတာပဲ။
ကိုကိုသူမကို နားလည်မသွားခဲ့ပေ။

အချစ်ဆိုသောအရာကို သူမဘယ်တုန်းကမှ အပြည့်အဝမယုံ
ကြည်ခဲ့တာကို ကိုကိုက အလေးအနက်မထားဟုထင်သည်။

သူမသည် အချစ်ကို ခွဲခြမ်းနေသောအချိန်မှာပင် လက်ထပ်ဖြင့်
ခဲ့တာမဟုတ်လား။

“မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ကို စကားလုံးတွေနဲ့ နှိပ်စက်တတ်တဲ့
မိန်းမပဲ”

သူမသည် လူတစ်ယောက်ကို တစ်ကယ်ပဲ စကားလုံးများနှင့် နှိပ်စက်တတ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော လူတွေ့ရုံသဘော ဘာသည် သူမအပေါ်မှာ မြစ်တစ်စင်းလို ကွေ့ကောက်လျှင် သူမ အခြံတန်း ဟောတေးစီးစီးသိတတ်လေသည်။ သူမရဲ့အကာအကွယ်သည် သူမရဲ့စကားလုံးများဖြစ်သည်။ လင်ဆေမုဆိုးမသည် မြန်မာစကားတွင် အဆော်ကလေး လူကြားမကောင်းသော အမည်မှာမတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်ပဲ မုဆိုးမဖြစ်ပေမ မုဆိုးမဖြစ်သွားတာနဲ့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်က ဘောင်ခတ်ပစ်ကြတော့သည်။

သူမသည် ဘဝကို အမြင်ကျဉ်းများနှင့် ဘောင်ခတ်မှာကို မကြောက်၊ သို့ရာတွင် ဝုဏ်သီက္ခာကို အဆင့်တစ်ခုထိ ဆွဲချခံရမှာ အလွန်အမင်းထိတ်လန့်သည်။ သူမဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ရာ လမ်းခုလတ်မှာပင် ပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့သည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေးဟာ သူ့လိုလူဝတ္ထုကိုရေးတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုစိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်မှုမျိုးထားခဲ့သလဲ။ သူမတွေးကြည့်မိသည်။

တော်တော်ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာလို့ ရှိနေတာလဲ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လူတွေ့အသက်ရှင်နေတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိလို့လား။

ကိုကိုအသုဘချချိန်တွင် အော်လံမှ
 “ငါထက်ကြီးသူ များစိုလ်လူ၊ ဆေသူများလှပြီ၊ ငါနဲ့တန်းတူများစိုလ်လူ ဆေသူများလှပြီ၊ ငါလည်းနောက်လူ ဆေမည့်သူ ပြင်ဆင်ထားရမယ်”

ယခုအသက်လေးဆယ်ရှိပြီဖြစ်သော ဦးတန်းခင် ရုပ်ကလပ်ကို သင်္ချိုင်းသို့လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြပါရန် ဖိတ်မန္တကပြုအပ်ပါသည်။

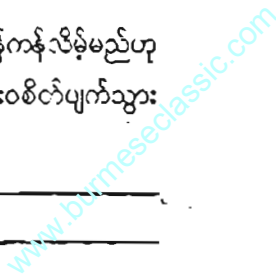
ဒီလိုအသံတွေကို သူမရဲ့မုန်းလှသည်။

သူမခင်ပွန်းဆွေတာကို အသံချဲ့စက်နဲ့ အော်နေတာဟာ သူမနှလုံးသားတွေကို တစ်စစီဆွဲဖြဲနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။

သူမသည် ကိုကိုအလောင်းမြေကျချိန်တွင် စိတ်ကိုတင်းထားပြီး ဝိုခံခဲ့သည်။ ကိုကိုသည် သူမအချစ်နဲ့ထိုက်တန်သောသူမဟုတ်ကြောင်း မသေခင်ရက်နှစ်ဆယ်မှာ သူမသိခဲ့သည်။ ဦးနှောက်အဆင့်အတန်းသည် နေမကောင်းချိန်မှာ နိမ့်ပါးသွားတတ်သလား၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ နေမကောင်းချိန်မှာ ဝေခွဲမရဖြစ်တတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိကျပြတ်သားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူမလက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်သမျှ မှားခဲ့သည်။

သွေးဖောက်စစ်ထားတဲ့ အဖြေထက် ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် ဘိုးမင်းခေါင်လိုင်းက ခပ်ရှူးလူတစ်ယောက် ပေါက်ကရပြောတာကို ယုံမှတ်မှား၍ သူမဆေးရုံသို့ပြန်ခေါ်ရန် ကြိုးစားမှုကို လက်မခံခဲ့သောကိုကိုသည် သူမရင်ထဲမှအချစ်ကို သေမည့်အချိန်မှာ လုံးဝရမသွားခဲ့ပေ။

သူမသည် ဉာဏ်ရည်မြင့်မား၍ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှ မှားယွင်းသွားခဲ့သောအခါ ကိုကိုကို လုံးဝစိတ်ပျက်သွားခဲ့သည်။

“အရူးပဲ...ရှင်လောက်ရူးတာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလိုရူးမှန်းသိရင် အစက လက်ထပ်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားဘူး”

မသေခင်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ရန်ပွဲဆင်ရင်း သူမနှုတ်မှ အဲဒီစကား တစ်ခွန်းသည် ကိုကို့ရင်ကို သွေးလူးစေခဲ့သည်။

ကိုကို သူမကိုလက်ထပ်စဉ်မှာဆိုခဲ့သည်။

“မင်းမချစ်တာအရေးမကြီးဘူး...ကိုယ်ချစ်ရင်ပြီးတာပဲ”

အခုလို သူ့ကိုယူဖို့စဉ်းစားတာ မှားတယ်ဟု တိကျခိုင်မာသော ပြောဆိုချက်ကို ဘယ်မှာခံနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

ငွေချမ်းသာလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်သော သူမဘက်ကရော သူမသည် အလုပ်တစ်ခုကို စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီး မှားသွားလည်း တစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်သည်။ အဲဒါ သူမရဲ့ ကိုယ့် ကိုကိုယ်ယုံကြည်မှုပင်ဖြစ်လေသည်။ ယုံကြည်ချက်ခြင်း တိုက်ခိုက် တဲ့ပွဲမှာ ကိုကို့အသက်သည် အပေါင်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ ယုံကြည်ချက်မှားကြောင်း လက်ခံခဲ့သည်မှာ ဆုံးခါနီး ခြောက်ရက် အလိုမှာဖြစ်သည်။

“ကိုကို ဆေးရုံပြန်တက်ဖို့ Chart တွေယူလာနဲ့”

သူမကို တခြားအကြောင်းပြချက်များ ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက်ဖြင့် ထိုစကားကိုမှာသည်။ အသက်မမှီတော့မှန်းသိသော သူမသည် သူ့ကိုခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တတိယရက် သူမ မရှိချိန်မှာ သူ့ဘဝတစ်ပါးသို့ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။ သီစက

သူမရင်တွေ တင်းကျပ်ကာ စကားပြောမရခဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခံစားရ တဲ့အရှိန်သည် သူမနှလုံးကို အညှာကဆွဲဖြုတ်သလိုပါပဲ။ ကိုကိုမရှိ တော့ပြီ။

ဒါတကယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ...။

ဘုရားရေ...။

သူမဘာလို့မျက်ရည်ကျတာလဲ၊ မငိုရဘူး၊ ဒါဟာ အနိုင်ပဲ၊ ကိုကို ဟာ သူ့မှားသွားတဲ့အကြောင်းကို နောင်တတွေနဲ့အတူ သေဆုံးသွား တာ။

သူမသိသားပဲ။ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပဲ။

ဒါပေမယ့် ရခဲ့သောအနိုင်အတွက် သူမကြေကြေကွဲကွဲခံစားရ သည်။

“နောက်ဆယ်ရက်လောက် ပယောဂဆရာက စောင့်ပါတဲ့”

မျက်စေ့တစ်ဖက်လပ်၊ အသားမဲမဲ၊ ခြေတစ်ဖက်ဆာ၊ ပိန်ညှောင် ညှောင်၊ လူ့ကျက်သရေတုံးသော ပယောဂဆရာသည် ကိုကို့ဆေးဆုံး သွားချိန်မှာ-

“ကိုးလ၊ ကိုးပတ်၊ ကိုးရက်ပြည့်လို့ သေသွားတာ” ဆိုပဲ

တော်တော်ရယ်ရတဲ့လူ။ သူမသည် အဓိပ္ပါယ်မရှိသော အတွေးအခေါ် တွေနဲ့ သိပ္ပံနည်းကျ ဆေးရုံတင်ဖို့ တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့သည်။

ရက်နှစ်ဆယ်သည် ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်သော အဆိုးဝါးဆုံးကာလဖြစ်သည်။

80 Days around the world ထက် ယောက္ခမနဲ့ ယောက်မရွဲ့ အခွင့်ရတုံးတွယ်မဟုတ်ဆိုသော စိတ်ဓါတ်များနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့သော ထို ရက်နှစ်ဆယ်သည် ဘဝမှာကြေကွဲမှတ်တမ်းဖြစ်သည်။

မိဘ၊ သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ တစ်နယ်တစ် ကျေးမှာ လင်သားအသက်အတွက် သတ္တိရှိခဲ့သောသူမ ဘာများရခဲ့ပါ သနည်း။

သူမသည် ဂုဏ်သိက္ခာရှိပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုအရာတွေထက် သူမမက်မောခဲ့သောအရာမှာ ကိုကိုအသက်ဖြစ်လေ သည်။ သို့သော်ကိုကိုမရှိတော့။

သူမပါးကို ချစ်စနိုးနမ်းတတ်သော လူတစ်ယောက်သည် ပယော ဂဆရာရုံစနက်ကြောင့် လမ်းပျောက်ခဲ့လေပြီ။

ဉာဏ်မရှိသော လုပ်ရပ်များကြောင့် အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးခဲ့ လေပြီ။ သူမသည် လင်ယောက်ျားအလောင်းကို ကန်တော့ရင်း သစ္စာ ဆိုခဲ့သည်။

သူမရဲ့စေတနာသည် မှန်ကန်ခဲ့၏။ ကိုကိုအသက်ကို အမှန် တကယ် ကယ်ဆယ်လိုခဲ့၏။ ဆေးရုံတင်လျှင် မှီသောလူနာသည် ဉာဏ်မပြည့်သူတွေ လက်ထဲမှာမချိမဆန့် သေဆုံးရ၏။

မစင်အိတ်ပတ်ပတ်လည်က သွေးကြောတွေပေါက်ထွက်ပြီး ဝမ်း မဲမဲတွေသွားတာကိုတောင် ငယ်ချီးတွေပါတယ်ဟု ပြောကြသောဦး နောက်များကို သူမထည့်မပြောချင်တော့ပြီ။

ကိုမှာ ရသောလူနာ၊ ဆီးလုံးဝမထွက်သောလူနာသည်ပင် ဆေးရုံ မှာ ပြန်ရှင်နိုင်သေးသည်။

ခုတော့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘဲ ငွေအား(သို့)လူအား၊ ကိုယ်လုပ်မပေးနိုင်တာကို ဝန်မခံချင်ကြဘဲ သူမအပေါ်ကိုသာ အပုပ် ချလေလွင့် အပြောခံရလေသည်။

သူမဂရုမစိုက်လို့ဆိုပဲ။

သူမကြောင့် ပိုဆိုးတာဆိုပဲ။

ဆေးပညာကို နှုတ်ကမ်းတစ်လုံးမှမသိ၊ အသံခြောက်လူနာကို ဘယ်လိုချက်ကျွေးသင့်တယ်ဆိုတာ မသိသောလူများရဲ့လက်မှာ အစာ ရေစာမဝင်၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်သော နောက်ဆုံးနေ့ရက်များဖြင့် ဆုံးဖြတ် ချက်မှားသော လူတစ်ယောက် အသက်ထွက်ခဲ့လေပြီ။

ကောင်းပြီ...။ သူတို့ပါးစပ်ပေါက်နဲ့ တစ်ပြည်လုံးကိုမပြောနိုင်၊ ပြောနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလည်းမရှိ။

သူမသစ္စာမှန်ကန်ပါက သူမခင်ပွန်းကဲ့သို့ ဆေးရုံကုတင်ပေါ်မှာ ရှိရမယ့်လူနာသည် မြေကြီးထဲမရောက်စေရန် သူမကိုယ်စား ပြောပေး နိုင်သည့် ကလောင်တစ်ချောင်းကို အကြောင်းစုံပြောပြခဲ့၏။ သစ္စာဖြင့် သူမကျိန်ဆို၏။

သူမလင်ယောက်ျားသည် သူမစေတနာမှန်ကန်ခဲ့လျှင် မကျွတ် မလွတ်ဘဝမှာမရှိဘဲ ကောင်းရာမှန်ရာသို့ ရောက်စေသတည်း။

တစ်ပြည်လုံးတွင် မသေသင့်သော အသက်များအတွက် သူမ

သည် လင်သားအသက်ကိုရင်းလိုက်ရသည်ဟုပဲ သဘောထားပါသည်။

သူမတို့သည် ခေတ်မှီတိုးတက်သော ခေတ်ကြီးထဲတွင် လူဖြစ်နေရပြီး ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲမှုများထဲမှ ရုန်းထွက်သင့်ရန်အချိန်ရောက်နေချေပြီ။

နွေသည် ပူ၏။

ကိုကိုလည်း အပူတွေနဲ့ လောင်ကျွမ်း၍ မီးငြိမ်းသေသွားခဲ့ပြီ။

ကိုကိုကဲ့သို့ လူနာများ ကိုကိုလို မကြုံစေချင်ပေ။

“ဒါ...နောက်ဆုံးစစ်ထားတဲ့ test တွေပါ...ကျွန်မကတော့ နားမလည်ဘူး၊ ဒေါက်တာပဲ နားလည်မှာပါ။ အသံခြောက်ရောဂါသည် တစ်ယောက် ဆယ်လထဲနဲ့ ဆုံးသွားတာ၊ ဒေါက်တာအနေနဲ့ ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်ပေးလိုပါသလဲရှင်”

ခွန်သင့်ရဲ့ ဆရာကြီးတစ်ယောက်က အသံနဲ့ပတ်သက်၍ သုတေသနလုပ်နေရာ စံအကူအညီတောင်းသဖြင့် ခွန်သင်ကလိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“မြန်မာပြည်မှာပေါ့လေ...ဒါ ကျွန်တော်တို့ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အဓိက ပြဿနာက လူတွေဆေးရုံကို ယုံကြည်သင့်သလောက် မယုံကြည်တာပါပဲ။ အဲဒါက မယုံကြည်တာက...တစ်ချို့ရိုးရာ အစဉ်အလာတွေနဲ့ လည်းပတ်သက်တယ်။ ဆေးပညာဗဟုသုတတွေနဲ့လည်း ပတ်သက်ပါတယ်။ ဆေးပညာဗဟုသုတရှိတဲ့လူကျတော့ ဒီအသံခြောက်တို့၊ အသံအဆီဖုံးတို့၊ အသံကျွတ်တို့၊ ဒီရောဂါမျိုးတွေဟာ ဇာတ်ကျမ်းနား

လည်တဲ့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ အမြဲတစေပြသနေရမယ်။ လိုအပ်တဲ့အနားယူမှုပေးရမယ်။ သင့်တော်တဲ့ အဟာရရှိရမယ်။ အဲသလိုမျိုးနားလည်ကြတော့၊ တောမှာဖြစ်တဲ့လူတွေ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး နီးစပ်ရာမြို့ကြီးတွေမှာ တက်ကုကြပါတယ်။ အသံခြောက်ရောဂါနဲ့ ဆယ်လအတွင်းဆုံးတယ်ဆိုရအောင် အခုဒေါ်ပင်မြင့်စံ ခင်ပွန်းရဲ့ test(စစ်ဆေးချက်)တွေ အရ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အသံခြောက်ရောဂါသည်တွေကို အဆင့်သုံးဆင့် ခွဲထားပါတယ်။ အခုဒေါ်ပင်မြင့်စံခင်ပွန်းရဲ့ Liver Function Test တွေမှာ Altumin(အသံမှထုတ်သော အသားဓါတ်)က 11 ရှိသေးတာပဲ”

Handwritten signature
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“28 ထက်နည်းရင် အဆိုးဆုံးအုပ်စုထဲ ဝင်သွားပြီလို့ သတ်မှတ်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသံကထုတ်တဲ့ Altumin ဆိုတာ Above & 4 ရှိနေသရွေ့ Liver Failure(အသံမပျက်စီးသေး) မရသေးပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ Ascites(ရေဖျဉ်း)ကလည်း Control(ထိန်းချုပ်လို့) ရသေးတဲ့အဆင့် ရှိနေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေက အကြောင်းထူးများရှိနေသလား ဒေါ်ပင်မြင့်စံ”

“ရှိပါတယ်ဆရာ၊ ဆေးရုံပေါ်မှာရှိရမယ့် ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ ဒီလိုဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးရဘဲ တစ်ဖြည်းဖြည်းအသက်ခံဉာဉ်ချုပ်ငြိမ်သွားတာကို ကျွန်မပဲနားလည်နေတော့ သိပ်ခံရခက်တယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းက ရေတိမ်မှာ နှစ်ခွဲရတာလို့ ယုံကြည်ပါတယ်ဆရာ၊ တစ်ခြားလူတွေ

လူနာရှင်တွေကို ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ သိစေချင်တယ်။ အဓိကတော့ ကယ်လိုရတဲ့လူကို ကယ်နိုင်ဖို့ပါပဲဆရာ”

“အခု... မြန်မာပြည်မှာက ဆေးရုံကို Case တစ်ခုနဲ့တင်လိုက်တယ်။ ရောဂါက ဘယ်လိုကုတု ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုပါတော့ဗျာ၊ လူနာရှင်တွေက ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကိုပဲ လူနာကိုပြန်ခေါ်သွားကြတော့တာများပါတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဟာ... ဒီလူနာကြီး ပိုက်ဆံကုန်ပေမယ့် သေမှာပဲခွဲစား... ပိုက်ဆံတော့ အကုန်မခံနိုင်တော့ဘူး။ သေမယ့်သေ အိမ်မှာသေတာ စရိတ်စကသက်သာတာပေါ့။ အသုဘကနေ ပိုက်ဆံလည်းရနိုင်တယ်။ ဒီလိုတွက်ပြီး ပြန်ခေါ်ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်ကျတော့ လူ့ဘဝဟာရခဲတယ်ဗျာ ဒေါ်ပင်မြင့်စံ... သဘောတူတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“အဲဒီတော့ တစ်ရက်တစ်မိနစ်ကအစ တစ်လနေရနေရ ကျွန်တော်တို့က လူနာကို ကိုယ့်ဘက်ဆွဲမှာပေါ့ဗျာ၊ အသေဘယ်ခံလဲ ပြီးတော့ အသံဟာခန္ဓာကိုယ်မှာ အကြမ်းပတမ်းအခံဆုံးပစ္စည်းပဲ ဒေါ်ပင်မြင့်စံခင်ပွန်းရဲ့အသံဟာ Well compensated cirrhosis ငါ့အသံခြောက်နေတယ်၊ မာနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အင်ဇိုင်းတွေကောင်းနေတာပဲ။ အသံဟာသိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ ၃-ပုံ ၁-ပုံလောက်ပဲ အသံဆဲလ်တွေရှိနေရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့အသံဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှည်အောင် ထိန်းထားနိုင်တယ်။ အသံခြောက်တယ်ဆိုပြီး

တော့ ကုမရတော့ပါဘူး။ အဆုံးစွန်ရောက်နေပြီဆိုပြီး စိတ်လျှော့ဖို့မလိုပါဘူး။”

“အခု... ကျွန်မခင်ပွန်းက ဘီပိုးလည်းရှိတယ်ပေါ့ဆရာ၊ ပြီးတော့ Active pulmonary TB (တီဘီ)လည်းရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် တီဘီအတွက်ကို ပေးတဲ့ ETB တို့၊ R - cin တို့ကို သူ့သဘောနဲ့သူဖြတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိသားစုကလည်း သူ့မသောက်ချင်ဘူးဆို လုံးဝမတိုက်တော့ဘူး...”

“TBက immunosuppressive (ခုခံအားကျဆင်းချိန်) ဖြစ်မှခေါင်းထောင်ထလာတာ ဒေါ်ပင်မြင့်စံ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း တီဘီပိုးရှိနိုင်တာပဲ။ နေ့တစ်နေ့ လူနာတွေနဲ့ ထိတွေ့နေရတာ၊ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ခန္ဓာကိုယ်က ခံနိုင်ရည်ရှိနေလို့ပဲ။ တော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အထူးအဆန်းဆုံးအရာဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲဗျာ။ ဒေါ်ပင်မြင့်စံ တီဘီဖြစ်ရင် ဆေးမှန်မှန်သောက်ရမှာလောက်တော့ ခင်ဗျားအမျိုးသားမလိုက်နာတာ... အံ့ဩတယ်ဗျာ”

“သူ မလေးရှားကနေတောင် ဒီပလိုမာတစ်ခုရအောင် ယူခဲ့တာပါဆရာ... ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အနားမှာမရှိ၊ မရှိတာကလည်း သူတို့မိဘတွေက ခွဲထားတာပါ။ ပြီးတော့ သူ့အနားမှာရှိတဲ့ လူတွေပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေတော့တာပါပဲ။”

ဆေးဖြတ်ပြီး ပယောဂနဲ့ကုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဖြင့် မျက်မြင်မို့သာ ယုံခဲ့ရတာပါ”

“ဘီပိုးရှိတာ ဘာထူးဆန်းသလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘီပိုးစတစ်ပဲ။ ဘီပိုးရှိတာနဲ့တော့ Death Sentence (ဆေးမိန့်)မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဒါ ကျွန်မအခုလာတာ တစ်ခြားကိစ္စတစ်ခုလည်း ပါပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ Medical Check up လုပ်ဖို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ လာမေးတာပါ”

“ခင်ဗျား သွေးစစ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“အဖြေက...”

“ကျွန်မမှာလည်း ဘီပိုးရှိနေပါတယ်ဆရာ”

“ဒါဆိုရင် ကျန်းမာရေးကို သတိထားပြီး ပိုဂရုစိုက်ရုံရယ်၊ နောက်တတ်နိုင်ရင် ဘီရဲ့ဒီအင်အေကို Control လုပ်လို့ရပါတယ်”

“ကျွန်မက မရှိရင်ကာကွယ်ဆေးထိုးမလို့ပါပဲဆရာ”

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ကြာပြီဗျာ၊ ပြည်သူတွေကိုပေါ့လေ၊ အခု ဘီကာကွယ်ဆေးတွေ သိပ်ထိုးကြတယ်။ ပထမတော့ သွေးစစ်ကြတယ်။ မရှိတဲ့ လူတွေက ကာကွယ်ဆေးထိုးကြတယ်။ ပထမတစ်လုံးထိုးတယ်၊ ခြောက်လကြာရင် နောက်တစ်လုံးထိုးတယ်၊ ထိုးတော့ထိုးနေကြတာပဲ။ ဘာလို့ထိုးတာလဲ၊ ကာကွယ်တာပေါ့။ မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ့် HB_sAg မရှိတဲ့လူတွေကို Ab (ပဋိဇီဝဆန့်ကျင်ပစ္စည်း)

ပေါ်အောင် တာကွယ်ဆေး ထိုးတာ Ab ရှိမရှိပြန်စစ်သင့်တယ်။
ပြန်စစ်ပြီး Ab မပေါ်ဘူးဆို အစကပြန်ထိုးရမှာ၊ အခုလူတွေက ထိုး...
ထိုး...ဆို ထိုးလိုက်တယ်။ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမလဲမသိဘူး၊ အဲဒီလို
ခြစ်နေတယ်”

“ဘီရိုတွဲလူကျတော့ ထိုးလို့မရဘူးလားဆရာ”

“ရပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တော့ များတာပေါ့လေ၊ ဘီရောဂါပိုး
သေစေတဲ့ဆေးလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘီပိုးဟာ လူကြီးတွေရဲ့
ကိုယ်ထဲကိုင်ပြီး ၈၀% ကအပြင်ပြန်ထွက်သွားတတ်တာနော်၊ ခင်ဗျား
နောက်ခြောက်လမှာ သွေးတစ်ခေါက်ပြန်စစ်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ဘီရိုနေ
ပေမယ့် Genotype ကွာသေးတယ်ဗျ၊ Genotype စီဖြစ်နေမှ နောက်
ဆက်တွဲရောဂါတွေဖြစ်တာ၊ ဘီဆိုတိုင်းလည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ဂျီနို
တိုက်က ဘီဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာနော်၊ ပြီးတော့ ဘီပိုးမရှိတိုင်းလည်း
အသည်ရောင်အသားဝါမဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စက ဒီက
နေ့ဆရာဝန်တွေရော၊ လူနာတွေပါ သိသင့်တဲ့ကိစ္စပါ။ တစ်ချို့လူတွေ
စစ်တော့ ဘီမရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလူတွေ ကျောက်ကပ်အစား
ထိုးတာတို့၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုးတာတို့ လုပ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့
သွေး စစ်ကြည့်ရင် ဘီမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘီရောဂါလက္ခဏာတွေ
ခံစားရတယ်၊ ဒီလိုမျိုးတွေ ရှိနေတာ ပြည်သူတွေသိသင့်ပါတယ်”

“ဆရာ... ကျွန်မဒါဆို နောက်ခြောက်လမှာ ဘီပြန်စစ်ရမှာပေါ့
နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”
“ဘီရိုတော့ ဘာတွေရှောင်ရမလဲဆရာ”
“အင်း... သံခါတ်ပါတဲ့ အစားအစာတွေရှောင်ပါ၊ ပြီးတော့
အဲဆီ လျှော့စားပါ၊ ခင်ဗျားအမျိုးသားက Negligence ကြောင့်
သေတာပါ ဒေါ်ပင်မြင့်စံ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်
အဲဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“Negligence”

ထိုစကားကို အနီးစပ်ဆုံး ဘာသာပြန်ရလျှင် ပေါ့ဆမှု၊ လျစ်လျူ

ရှုမှု၊

“မေ့လိုက်တော့စံ၊ စံဘဝမှာ သူ့နဲ့ပတ်သက်တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါပေမယ့် အမှန်တရားကို ဘယ်သူက စွဲလောက်သိမှာလဲဟင်၊ သားကိုဆေးကုဖို့ ပိုက်ဆံငါးသောင်းပဲထုတ်ပေးမယ်၊ လူတော့မလိုက်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ မအေမျိုးဒီလောကမှာ တစ်ကယ်ရှိတယ်ခွန်သင်၊ စံဘယ်လောက်ရင်နာရတယ်ထင်သလဲ၊ စုံမှာရှိတဲ့အင်အားနဲ့ စံရန်ကုန်ပြန်ခေါ်ဖို့လုပ်တော့လည်း ကိုကိုကမလိုက်ဘူး၊ သူ့အိမ်ကတစ်ယောက်မှမလိုက်လို့တဲ့၊ စုံယောက်ျားက ဆေးရုံတက်ချင်ရက်သားနဲ့ သေသွားခဲ့ရတာ၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့လူတွေလက်ထဲမှာ သေသွားခဲ့ရတာ၊ စံဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရဘူး၊ ခွန်သင်အိပ်မက်တွေကို ယုံသ

လားဟင်၊ စံလေကိုကိုကို ညတိုင်းအိပ်မက်မက်တယ်၊ သူမသေဘူးတဲ့၊ သူစကားတွေပြောနေတယ်၊ သူ့ကိုသေပြီထင်လို့ ‘မြှုပ်လိုက်တာတဲ့’”

“သူ့ဗိုက်ကိုခွဲပြီး ရှိသမျှကလီစာထုတ်ပြီးမှ မြှုပ်လိုက်တာ စံမျက်မြင်ပဲလေ၊ ဘာလို့စိတ်စွဲနေမလဲစံ၊ သေတဲ့လူကသေပြီ”

“စံ အားတင်းထားပါတယ် ခွန်သင်၊ ဒါပေမယ့် စကြေကွဲရတယ်၊ စံစိတ်နာရတယ်၊ ကိုကိုမသေသင့်သေးဘူးလို့ စံစွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်ထားတာ၊ စာမေးပွဲတစ်ရက်နဲ့ လူ့အသက်ဘဏ်ချောင်းကို စံအလဲအလှယ်လုပ်ခဲ့ရသလိုပဲခွန်သင်၊ စံသာစာမေးပွဲမရှိခဲ့ရင် ကိုကိုလိုက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို စံဒေါသထွက်တယ်”

“မိစံ... အမေတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူမဆို ရှုံးကြတာပဲ၊ မအေဆိုတာ မွေးထားတာလေ၊ သူလည်းသူ့ဘက်က အသိဉာဏ်နဲ့ သေမယ့်သေ သူ့ရှေ့မှာပဲ အသေခံမယ်လို့စဉ်းစားမှာပေါ့၊ နောက်တစ်ဘက်ကလှည့်တွေးဦး၊ ဒီလူမမာကြီး မိစံတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာဘယ်လောက်ထိ တာဝန်ယူနိုင်မှာလဲ၊ လင်နဲ့မိဖွား သံသောဇဉ်ဆိုတာ ရောဂါသည်တစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးသလို အခမရအပြုအစုဆိုတာလည်း ရောဂါသည်အတွက် အရေးကြီးတာပဲ၊ ပြစ်သင့်တာကို သူတို့မရွေးချယ်ဘူး၊ ဒီအတွက် မိစံဘာဝမ်းနနေမလဲ၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ဟိုကိုလိုက်သွားတာ၊ ဘယ်သူမှရိုက်ထည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခု သူ့အရပ်မှာ သူခေါင်းချတယ်၊ မိစံလည်း ကိုယ့်အရပ်ကို ကိုယ်ပြန်ရမယ်၊ ငါတို့လူတွေဟာ ကိုယ့်သိချိုင်းကို ကိုယ်ရွေးချယ်ခွင့်မရှိပါဘူး

မိစံ၊ သေချင်တဲ့နေရာသေမှာပဲ၊ မြုပ်ချင်တဲ့နေရာမြုပ်မှာပဲ၊ သဘောပေါက်လား...စိတ်လျှော့လိုက်၊ ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

ခွန်သင့်လက်တစ်ဘက်ထဲ စုံလက်တစ်ဘက်ကိုထည့်လိုက်သည်။ စုံပါးကမျက်ရည်တွေကို ခွန်သင်ကသုတ်ပေးသည်။

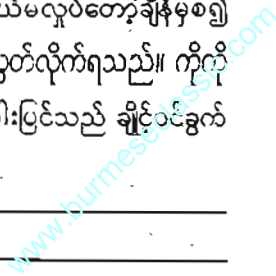
“ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှခွဲလို့မရပါဘူးစံ၊ ဘဝဟာ ရှေ့မှာအရည်ကြီးကျန်သေးတယ်၊ စံကြံ့ခဲတဲ့အဆိုးအဝါးတွေအဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ၊ အဲသလိုသဘောထားလိုက်တော့ ကြားလား...ညီမလေး...”

နေရောင်ခြည်သည် ပန်းပင်များကြားတွင် ဟိုတစ်စက်၊ ဒီတစ်စက်ကွက်ပြောက်၍ ထိုးနေလေသည်။ ပန်းပင်များကြားမှာ လိပ်ပြာ လိမ္မော်ရောင်တစ်ကောင်သည် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် သွားလာလှုပ်ရှားပျံသန်းလျှက်ရှိသည်။

စံသည် ကိုကိုအကြိုက်ဆုံးအင်္ကျီဖြစ်သော Lee တံဆိပ်အပြာကွက်စိပ်စိပ်ကလေးကို အလွမ်းပြေထုတ်ယူကြည့်မိလေသည်။

ဒီအင်္ကျီကို FMI ကဝယ်ခဲ့တာ၊ ကိုကိုက ရှုပ်အကွက်စိပ်ကလေးတွေကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲဝတ်တတ်လေသည်။ ခုတော့သူ့ကြိုက်သော အင်္ကျီ၊ သူချစ်သောမိန်းမ၊ ကိုကိုသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မလှုပ်တော့ချိန်မှစ၍ သူ့ကြိုက်နှစ်သက်သော အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ကိုကိုဆိုတာ ကိုန်ပြောရမလောက်ဖောင်းပြည့်သောပါးပြင်သည် ချိုင်ဝင်ခွက်သွားသည်။

မျက်လုံးတွေက အရောင်အားဖြောင့်သွားသည်။ သွားက အနည်းငယ်ခေါသလိုထင်ရလေသည်။

ကိုကိုမှာ မပြောင်းလဲတာဆို၍ ဘာမှမရှိ။

အသံတောင် ခါတိုင်းကဆို နွဲ့ပြောင်းစွာပြောတတ်သော ကိုကိုသည် လေသံမာတင်းကာ ဒေါသတကြီးအသွင်ပြောင်းသွားသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ စုံကိုအော်တာများ မျက်ရည်ဝဲရတဲ့အထိ ပြင်းထန်လေသည်။ အယုယခံရမလားဆိုပြီး အသက်ကြီးတဲ့လူယူထားတာ၊ လက်တွေ့မှာတော့ လူသူမသိဘဲ စိတ်ဓါတ်ရေးရာအရ စံညှဉ်းဆဲနိပ်စက်ခံရခြင်းသာအဖတ်တင်ပါသည်။ နေမကောင်းတဲ့လူပဲဆိုသောအသံနဲ့ သီးခံစိတ်သည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော မခံချင်စိတ်လောက်တော့ ထုထည်မကြီးမားပါ။

ကိုကိုသည် စုံဘက်ကိုညှာထောက်ထားမှု လုံးဝမရှိခဲ့။ သူမိဘကိုသာသူရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့စုံကို လိမ့်ညာထားသမျှ သူသေမပေါ်တဲ့စီးပွားရေးကိစ္စတွေလည်းရှိသည်။ -စံသည် ငိုချင်စိတ်ကို နာကြည်းစိတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။ စံလက်ထပ်ခဲ့သောယောက်ျားသည် စင်စစ် စံတို့လိုအားနည်းချက်ရှိသော မိန်းကလေးများအတွက် ရှောင်ရှားသင့်သော မကောင်းဆိုးဝါးယောက်ျားမျိုးဖြစ်ခဲ့သည်။

ပယောဂသည် သူ့ကိုယ်ထဲမှာပင်ရှိသည်။

စုံမှာ အသုဘချတဲ့နေ့က ငိုတာတောင် အသံထွက်မငိုရဲ။ တော်ကြာ မြန်မာတွေမှာ ရှိတယ်လေ...

ပစ်လဲကျတဲ့အထိ မူးမေ့မတတ်ငိုတဲ့မိန်းမဆို ခြောက်လနဲ့ နောက်ယောက်ျားယူတာတို့...။

မျက်ရည်တွင်တွင်ကျပြီး စကားမဆိုဘဲ ကြိတ်ငိုတဲ့မိန်းမမျိုးဟာ နောက်အိမ်ထောင် ဘယ်တော့မှမယူတာတို့...။

အမှန်က စုံစိတ်ထဲမှာ အဆမတန် ဝမ်းနည်းပါသည်။

သို့သော် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုရမှာကို စံရှက်သည်။

လူရှေ့မှာမျက်ရည်ကျရတဲ့အလုပ်မှာ မင်းသမီးအလုပ်ကလွဲပြီး ကောင်းတဲ့အလုပ် ကျန်တာဘာရှိလို့လဲ။

ထို့ကြောင့် ငိုရမှာရှက်သောစံသည် မျက်ရည်ကျရုံအပြင် ခြေချခါနီး သူ့အလောင်းကို ကန့်တော့ရုံအပြင် ဘာမှထူးထူးခြားခြားမဖြစ်ခဲ့၊ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ကိုကို ခုတော့အပြီးနေခဲ့ရလေပြီ။

စံသည် အင်္ကျီကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်သည်။ တော်ပါပြီ။

နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ စံဘယ်တော့မှ မမှားစေရတော့။ အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်း၊ ဆေးမင်ကြောင်ရတီထိုး ဤသုံးမျိုးနောင်ပြင်ရန်ခက်သတဲ့။

အခုတော့ စုံရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်သည် သူ့ကိုသူပျက်သွားခဲ့ပြီ။ စံက ဘယ်လောက် ပြင်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားပါစေ မရ။

ဒါတွေဟာ...ဘာတွေလဲ။

စံသည် ဘဝတွေကို စဉ်းစား၍ စိတ်ကုန်လာလေသည်။ စုံအဖြစ်

က ဤလောကရှိ အခြားသောမိန်းကလေးထက် အနည်းငယ်နာကျည်း
စရာထောင်သလိုထင်ရလေသည်။

အင်း...ဘဝဆိုတာ ကံ့ကူလက်လှည့် ရေးသင်လို့ရတဲ့ စာလုံး
နှစ်လုံးမဟုတ်တော့။

ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်ဘဲ ပျက်ရသော သဘောကိုစိတ်တော်တော်
များများ ရိပ်မိခဲ့ပေသည်။

ဘဝဆိုတာ

ချိုချင်သလိုချို

အမူပိုပိုနဲ့

ပြီးတော့ ခါးသွားတဲ့

ဘီယာတစ်ခွက်လိုပဲ

ငါ့မော့ပစ်လိုက်တယ်

တနိုင်းခ

သူ့လောက် အလှကြိုက်အသန်ကြိုက်တာ မရှိတော့။ ရေဘင်မျက်
မှန် B₂ တပ်ကာ ဟန်နဲ့မာန်နဲ့ တစ်ကယ်တော့ သူ့ဘဝသည် ဘီယာ
တစ်ခွက်နဲ့တူသည်။ အရောင်အဆင်းလှသည်။ အရသာအေးစိမ့်၍
သောက်တာများလျှင် အရက်နဲ့ဘာမှမထူး။

ခုတော့ သူ့အသက်သည် ထိုဘီယာခွက်ထဲမှာပင် မြုပ်ဝင်သွား
ခဲ့ပြီ။ ဘီယာဆိုတာ အရက်မဟုတ်ပါဆိုသောစကားသည် သူ့နှုတ်မှ
ထွက်ခဲ့သောစကား။

ခုတော့ ထိုစကားသည် အမြုပ်ကလေးများကဲ့သို့ပင် ဘာမှအဆုံး
မဝင်ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သူသည် သေပြီးသည့်နောက် ဘယ်ရောက်သွားမည်ကို သိချင်
လှသည်။

သေတယ်ဆိုတာ...

ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ကို ကိုကိုဟုခေါ်တတ်သော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကတော့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့ထက်နောက်က
စွာကျန်ရှိနေခဲ့မည့်သူများထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မခွဲနိုင်ပါး
မခွဲရက်ပါ။

သို့ရာတွင် အရာရာသည် နောက်ကျသွားလေပြီ။

သူကတော့ စောင့်ရဦးမည်။

စောင့်နေတာလည်း ဟုတ်မည်။ စောင့်ရှောက်နေတာလည်းဟုတ်
သည်။ ညီမလေးလိုပေါ့။ ဘေးမှာ လိုအပ်တာလေးတွေ၊ ပြီးတော့
စိတ်ဓါတ်အင်အားတွေ၊ နေထိုင်မှုဟုတ်တဲ့ ရှင်တဲ့လူဆိုတာအတွက်
တော့ အချစ်ဆိုတာ လိုအပ်သေးတာပဲ။

ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ကို စုံအတွက် အမြဲဖွင့်ထားလေသည်။

တစ်နေ့...ဘယ်သူမှ စုံကိုနားလည်မပေးနိုင်တော့တဲ့အခါ၊
တစ်နေ့...စုံကို သူထက်ပိုချစ်တဲ့ ယောက်ျားမရှိဘူးဆိုတာ စံလက်
ခံလာတဲ့အခါ သူ့ရှိနေမှာပါ။

ဤကမ္ဘာလောကထဲတွင်ရှိသော ထောင့်တစ်နေရာ၌ ခွန်သင်
သည် စုံအတွက် အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေကြောင်း စံဆိုသောကော...လေး
အား သိစေချင်လှသည်။

မြလွန်းချို
(ဆေးတက္ကသိုလ်)

